பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுரம்—12

ஆசியாவும்
உலக சமாதானமும்

எழுதியது :

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

சென்னை :: புதுக்கோட்டை

முதற் பதிப்பு: நவம்பர் 1947
பதிப்பு உரிமை பெற்றது.

Sales & Distribution
PRAPANCHA JYOTHI PRACHURALAYAM
PUDUKKOTTAH (State)

Editorial
12. SIR MOHAMED USMAN ROAD
THYAGARAYANAGAR
MADRAS 17

இரண்டு ரூபாய் எட்டு அணா

Printed & Published by Madras Ripon Press,
Ramachandrapuram, Pudukkottah.

பொருளடக்கம்

அனுபந்தம்

இந் நூலாசிரியர் எழுதிய

பி. ஜோ. பி. வெளியீடுகள்

1 முஸோலினி
2 அபிசீனிய சக்ரவர்த்தி
3 ஹிட்லர்
4 ஸ்பெயின் குழப்பம்
5 ஜெக்கோ ஸ்லோவேகியா
6 கமால் அத்தாதுர்க்
7 பாலஸ்தீனம்
8 அரசியல் வரலாறு
9 கார்ல் மார்க்ஸ்
10 ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்—ஒரு தீர்க்கதரிசி
11 மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம்
12 ஆசியாவும் உலக சமாதானமும்

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை

ஆசியாவும் உலக சமாதானமும் என்ற இந்நூல், எங்கள் ஆசிரியர் சர்மாஜி, பெங்களூரில் நிகழ்த்திய ஒரு பிரசங்கத்தின் விரிந்த உரை. அவருடைய தீர்க்க திருஷ்டிகொண்ட இந்தச் சரித்திர ஆராய்ச்சியை, ஆசிய மக்களின் பெருமையை எடுத்துரைக்கும் சான்றுகள் நிறைந்த இந்தச் சிருஷ்டியை, பிரபஞ்சஜோதி பிரசுரங்களின் தன்மையை எடுத்துக்காட்டும் இந்தத் தொகுப்பை, உலகனைத்தையும் தமிழில் காண வேண்டுமென்று அவாவுற்றிருக்கும் அன்பர்களுக்கு அளித்து, அவர்களின் ஆசியைப் பெற வேண்டுமென்பதே எமது விருப்பம்.

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

5/

இந்நூலாசிரியர் எழுதியவை

பி. ஜோ. பி .வெளியீடுகளாக

விரைவில் வெளிவரும்

ஐக்கியதேச ஸ்தாபனம்
சர்வதேச உறவு முறைகள்
உலக அரசியல் அமைப்புகள்
அரசியல் அகராதி
சமூக அமைப்பு
அரிஸ்ட்டாட்டலின் அரச நீதி
பிளேட்டோவின் அரசியல் (2-ம் பதிப்பு)
சோவியத் ருஷ்யா (3-ம் பதிப்பு)
காந்தியும் விவேகானந்தரும் (2-ம் பதிப்பு)

வாசகர்களுக்கு

உலகத்திலுள்ள எந்த ஒரு நாடும் இனி தனித்து வாழமுடியாது. சுதந்திரமாக வாழ்தலென்று சொன்னால் தனித்து வாழ்தல் என்ற அர்த்தம் இனி செல்லுபடியாகாது. மற்ற நாடுகளின் மீது நம்பிக்கை கொள்ளுதல், மற்ற நாடுகளுடன் ஒத்துழைத்தல், இவைகளின் மூலந்தான் இனி எந்த ஒரு நாடும் தன்னுடைய சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியும். இதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுபவை, மற்ற நாடுகளைப்பற்றிய அறிவு, மற்ற நாடுகளுடன் தொடர்பு ஆகியவையே யாம். ஆசிய நாடுகளைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும், அவைகளோடு தொடர்புகொள்ள வேண்டுமென்ற ஓர் ஆசையை இந்தச் சிறிய நூல், எனது தமிழ்ச் சகோதரர்களிடையே உண்டு பண்ணுமானல் அஃது என்னுடைய பாக்கியமென்று கருதுவேன்.

இந்தியா சுதந்திரமடைந்து விட்டது. ஆசியா ஒன்றுபட்டுவிட்டது. "அன்பரெல்லாம் இன்பம் அருந்திட" உலகத்தில் சாந்தி நிலவுவதாக!

சுதந்திரத்திருநாள்
15-8-1947

வெ. சாமிநாதன்

இந்நூலாசிரியர் எழுதிய நூல்கள்

பிளேட்டோவின் அரசியல்	பிரபுல்ல சந்திரரே
ரூஸ்ஸோ	ஜகதீச சந்திரபோஸ்
சமுதாய ஒப்பந்தம்	சோவியத் ருஷ்யா
மாஜினி எழுதிய மனிதன் கடமை	புதிய சீனா
சுதந்திரத்தின் தேவைகள் யாவை?	பாலஸ்தீனம்
மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம்	ஜெக்கோஸ்லோவேகியா
அரசியல் வரலாறு	ஸ்பெயின் குழப்பம்
காந்தியும் ஜவஹரும்	ஆசியாவும் உலக சமாதானமும்
காந்தியும் விவேகானந்தரும்	ஐக்கியதேச ஸ்தாபனம்
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்—ஒரு தீர்க்கதரிசி	உலகக் கண்ணாடி
மஹாத்மா காந்தி	நமது ஆர்யா வர்த்தம்
காந்தி யார்?	பெடரல் இந்தியா
கார்ல் மார்க்ஸ்	சமஸ்தான இந்தியா
முஸோலினி	பிரிக்கப்பட்ட பர்மா
ஹிட்லர்	இந்தியாவின் தேவை
கமால் அத்தாதுர்க்	சுதந்திர முழக்கம்
அபிசீனிய சக்ரவர்த்தி	நமது பிற்போக்கு
பண்டித மோதிலால் நேரு	"ஏப்ரல் 1919" அல்லது பஞ்சாப் படுகொலை
லோகமான்ய திலகர்	கௌரீமணி
ரமண மகரிஷி	லெட்சுமிநாதன் (நாடகம்)
சார்லஸ் டார்வின்	உத்தியோகம் ,,
ஐஸக் நியூட்டன்	பாணபுரத்துவீரன் ,,
தாமஸ் எடிஸன்	அபிமன்யு ,,
சி. வி. ராமன்	மனோதர்மம் ,,
	Essentials of Gandhism

மகாத்மா
காந்ஜீ

ஆசிய நாகரீகத்தின் பிரதிநிதி;
சமாதானத்தின் உறைவிடம்.

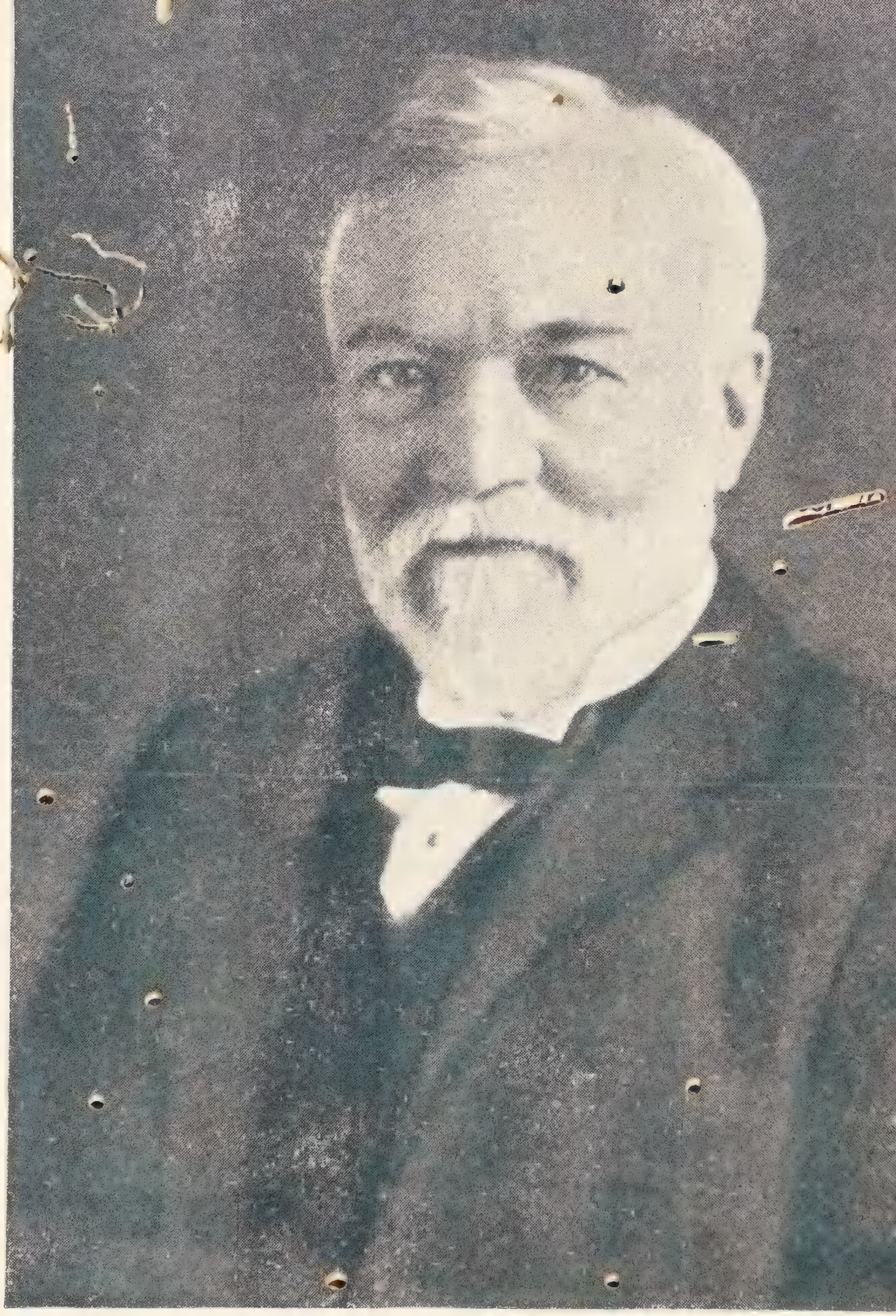
ஆல்ப்ரெட் நோபெல்

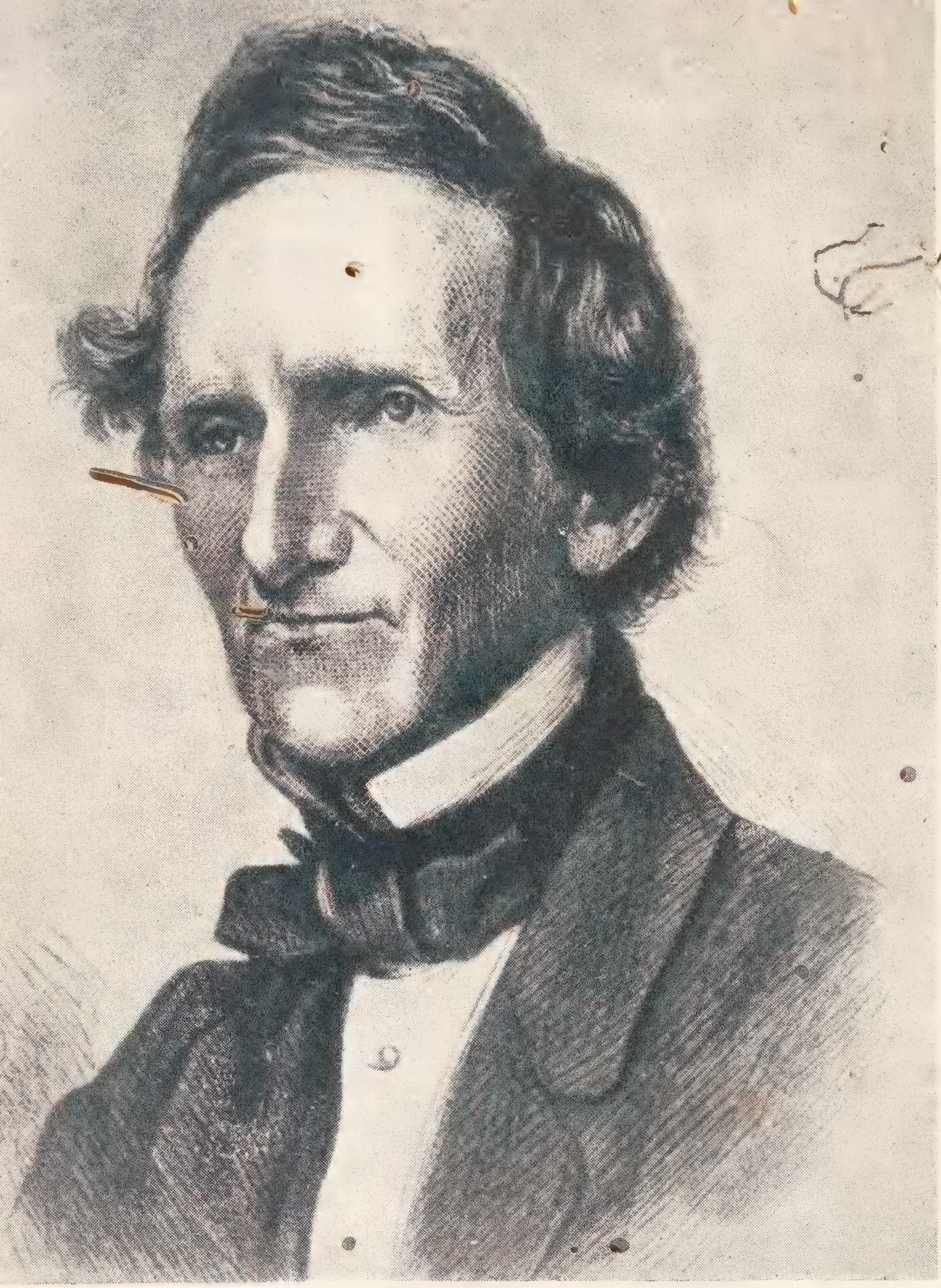
ஆல்ப்ரெட் நோபெல் **1833-1896** ஸ்வீடன் தேசத்தைச் சேர்ந்த ஒரு விஞ்ஞான சாஸ்திரி. வெடிமருந்து வகைகளைக் கண்டுபிடித்தவன். இவைகளை உற்பத்தி செய்து ஏராளமான பணம் சம்பாதித்தான். சுமார் பதினேழரை லட்சம் பவுன் கொண்ட ஒரு நிதியை ஏற்படுத்தி அதிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தை நோபெல் பரிசுகளென்று வழங்கும்படியாக ஏற்பாடு செய்தவன். முதல் முதல் இந்தப் பரிசு **1901**-ம் வருஷம் வழங்கப்பட்டது.

இந்த ஒவ்வொரு பரிசின் மதிப்பு சுமார் ஆறாயிரத்து ஐந்நூறு பவுன். விஞ்ஞானம், ரசாயனம், வைத்தியம், இலக்கியம், உலக சமாதானம் ஆகிய ஐந்து துறைகளிலும் முறையே சிறந்த ஆராய்ச்சி செய்தவர்களுக்கோ, அரிய நூல்கள் எழுதியவர்களுக்கோ தொண்டு புரிந்தவர்களுக்கோ, பிரதி வருஷமும் இந்தப் பரிசு அளிக்கப்படுகிறது.

ஆண்ட்ரு கார்னிஜி

ஆண்ட்ரு கார்
னிஜி 1835—
1919 ஸ்காத்
லாந்தில் பிற
ந்து அமெரிக்
கா சென்று
குடியேறிய
வன் ; சுய முய
ற்சியால் முன்
[illegible]ங்க
வன். அமே
ரிக்கு தொழிற்
சாலைகளை ஆர
ம்பித்துத் திற
ம்பட நடத்தி
அதன் மூலம்
நிறையப் பண
ம் சம்பாதித்
தான். அப்ப
டிச் சம்பாதி
த்த பணத்தை
பல நல்ல காரி
யங்களுக்கு —
சிறப்பாகக்கல்வி
அபிவிருத்திக்
காகவும் உலக
சமாதானத்
திற்காகவும் —
கொடுத்தான்.

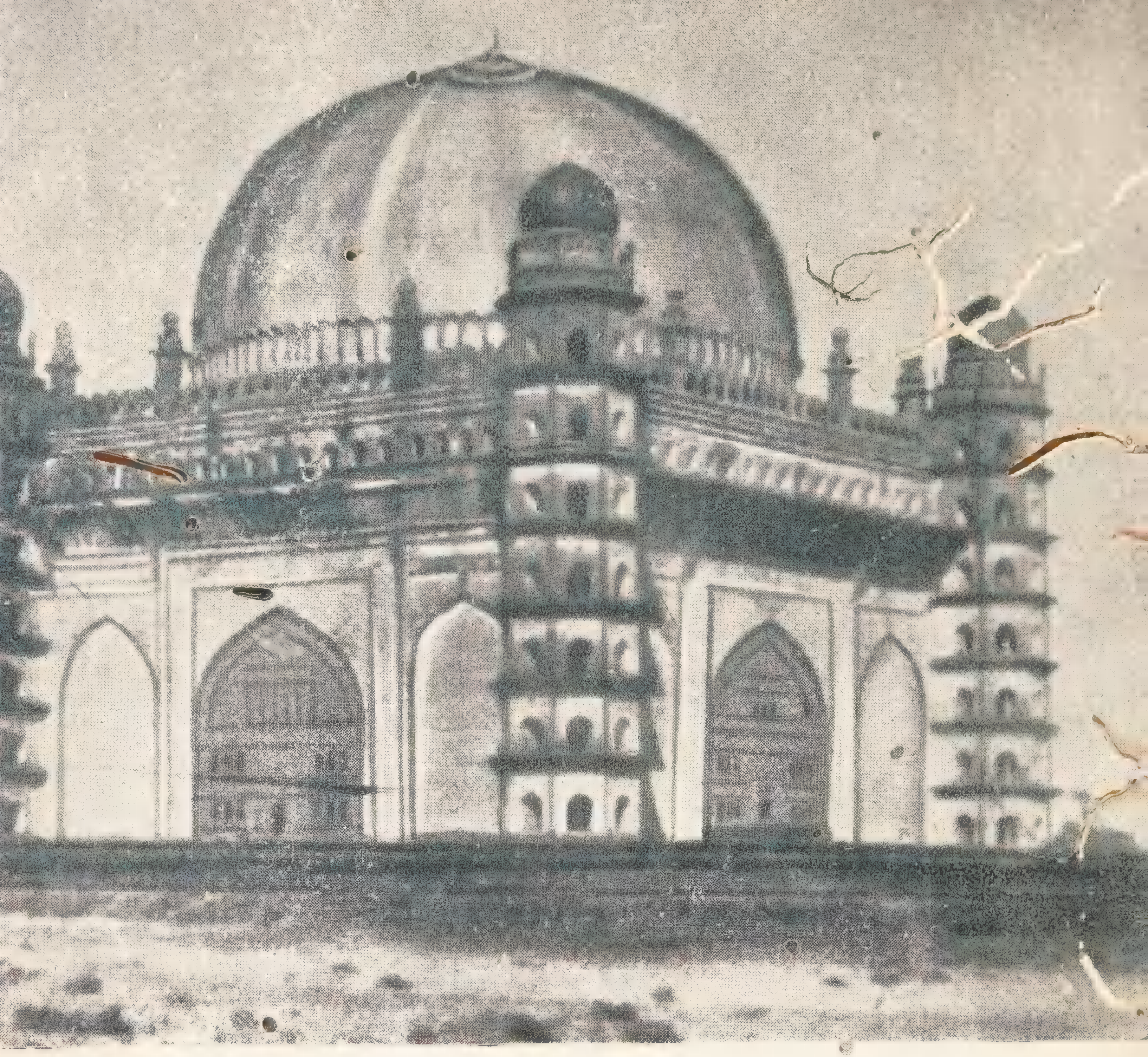
எலிஹூ
புர்ரிட்

எலிஹூ புர்ரிட் *(1810-1879)* இவன் கருமாரத் தொழில் செய்துவந்த ஓர் அமெரிக்கன், பல மொழிப் புலவன். "உலக சகோதரத்வ சங்கம்" என்ற ஒரு சங்கத்தை ஸ்தாபித்து, அதன் மூலம் உலகத்தில் நிலையான சமாதானம் நிலவ வேண்டுமென்று பாடுபட்டவன். சமாதான காங்கிரஸ்களைக் கூட்டியவன்.

ஸோபியா மசூதி

துருக்கியின் தலைநகராகிய கான்ஸ்டான்டிநோபிள் என்று அழைக்கப்படுகிற இஸ்தாம்பூலிலுள்ள இந்த ஸோபியா மசூதி முதலில் ஒரு கிறிஸ்துவ தேவாலயமாக இருந்தது. இந்த ஆலயத்தைக் கட்டியது ஜஸ்டினியன் (கி. பி. 527—565) என்ற அரசன். கான்ஸ்டாண்டிநோபிள், 1453—ம் வருஷம் துருக்கியருடைய ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட பிறகு இந்தத் தேவாலயம் மசூதியாக மாற்றப்பட்டது. இதன் சிற்ப வேலைப்பாடு மிகவும் அருமையானது.

கோல்கும்பஸ்

பிஜப்பூரிலுள்ள இந்த கோல்கும்பஸ், பிஜப்பூர் சுல்தான்களில் ஒருவனான முகம்மது அடில்ஷா (1626-1655) வினால் கட்டப்பெற்றது. சதுரவடிவமாயமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு பக்கத்து மூலையிலும் ஒவ்வொரு ஸ்தூபி விகிதம் நான்கு ஸ்தூபிகள் இருக்கின்றன. இந்த ஒவ்வொன்றும் ஏழு மாடிகளுடையது. கட்டிடத்தின் முன்பாகத்தில் 94 அடி

நீளமும், 88 அடி அகலமும் உள்ள ஒரு நுழைவாயில் இருக்கிறது. கட்டிடத்தின் மத்தியில் 135 சசதுர அடியுடைய மண்டபம் இருக்கிறது. இந்த மண்டபத்திற்கு மேலே உருண்டை வடிவமான விமானம் (கும்பம்) அமைக்கப்பட் டிருக்கிறது. இதனுல்தான் இதற்கு கோல்கும்பஸ் என்று பெயர் வந்தது. இந்த விமானத்தின் குறுக்களவு 124 அடி. ஒவ்வொரு ஸ்தூபியிலிருந்தும் விமானத்திற்கு இணைப்பு உண்டு. விமானத்தின் உட்புறத்தில் அகலமான உத்தளம் இருக்கிறது. இதன் ஒரு பக்கித்தில் ஏற்படுகிற சிறிய சப்தம் எதிர்ப் பக்கத்தில் பெரியதாக எதிரொலி கொடுக்கிறது. இதுதான் இந்தக் கட்டிடத்தின் விந்தை.

பிஜப்பூர், பம்பாய் மாகாணத்தில், எம். எஸ். எம். ரெயில்வே பாதையில் ஷோலாப்பூர் ஸ்டேஷனுக்கு 68-வது மைலில் உளளது.

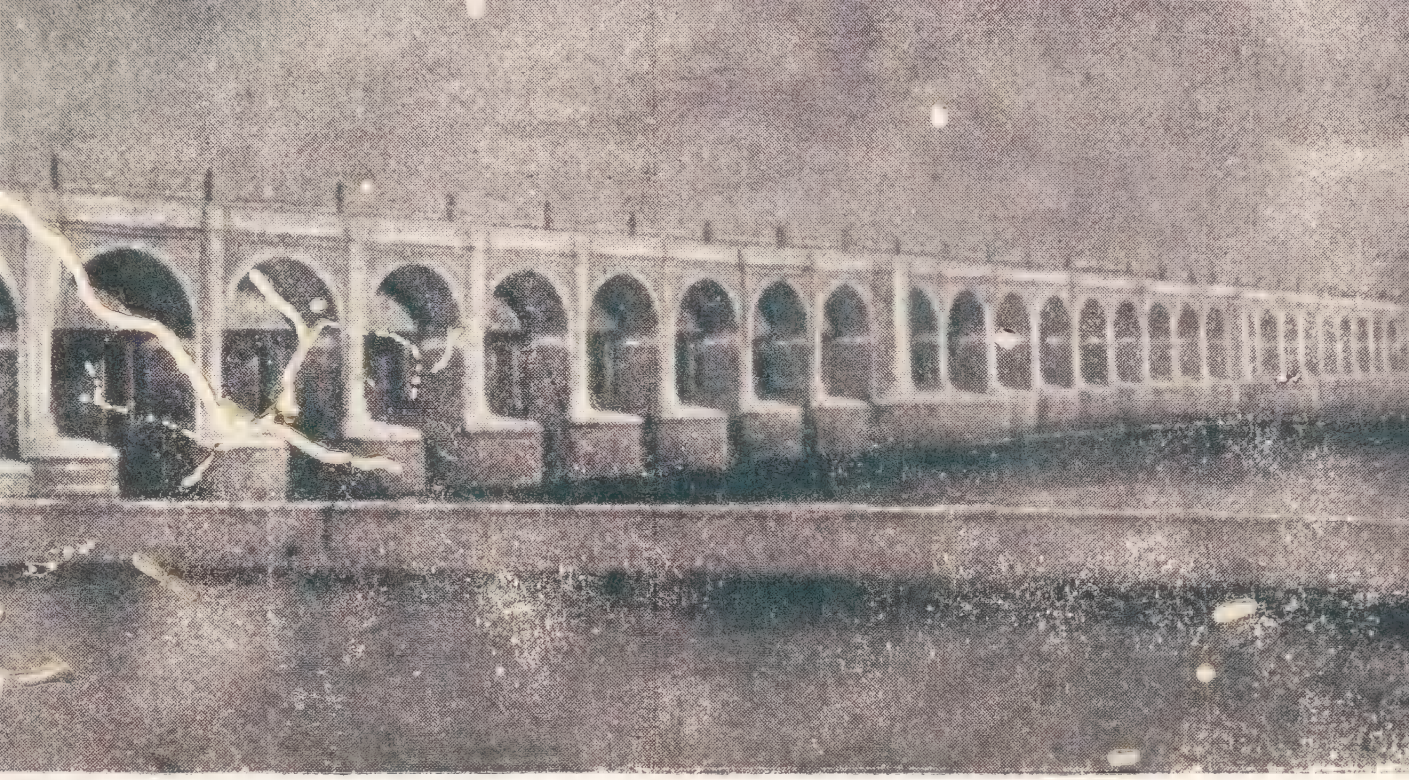

சுக்கூர்

சுக்கூர் அணையென்றும், பம்பாய் கவர்னராயிருந்த (1918-1923) ஸர் ஜார்ஜ் லாயிட் காலத்தில் தொடங்கப்பெற்றதால், லாயிட் அணையென்றும் இஃது அழைக்கப்படுகிறது. சுக்கூர் என்பது, சிந்து மாகாணத்திலுள்ள சுக்கூர் ஜில்லாவின் தலைநகரம் இந்த நகரத்திற்குச் சுமார் மூன்று மைல் மேற்கில் மேற்படி அணை இருக்கிறது. இது 1923-ம் வருஷம் தொடங்கி 1932-ம் வருஷம்

தாஜ் மகால்

அணை

முடிக்கப்பெற்றது. சிந்து நதியைத் தடுத்துக் கட்டப்பெற்றிருக்கும் இந்த அணையானது சுமார் ஒரு மைல் நீளமுள்ளது. இந்தத் தேக்கத்திலிருந்து ஏழு பெரிய வாய்க்கால்கள் பிரிந்து சென்று சுமார் அறுபது லட்சம் ஏக்ராக்களுக்கு நீர் பாய்ச்சுகின்றனர்.

மொகலாய சக்ரவர்த்தி ஷாஜஹான், (கி. பி 1628—58) தன் மனைவி மும்தாஜ் பிகத்தின் ஞாபகார்த்தமாக எழுப்பிய கட்டிடம் இது. இதனுல்தான் இதற்கு தாஜ்மகால் என்ற பெயர் வைக்கப்பட்டது. வெள்ளைச் சலவைக் கற்களாலாயது. இதனைக் கட்டி முடிக்கச் சுமார் இருபது வருஷகாலம் பிடித்தது என்றும், ஏறக்குறைய இருபதினாயிரம் பேர் வேலைசெய்தனரென்றும் உத்தேசமாக மூன்றுகோடி ரூபாய்க்குமேல் செலவாயிற்றென்றும் கூறுவர். இந்த தாஜமகால் கட்டிடம் ஆகரா நகரில் யமுனை நதிக்கரையிலிருக்கிறது. உலக அதிசயங்களில் இதுவும் ஒன்று.

பிரமிட் கோபுரங்கள்

கோபுரங்கள் மாதிரி கருங்கற்களைக்கொண்டும் செங்கற்களைக்கொண்டும் நிர்மாணிக்கப்பெற்றிருக்கிற இந்த பிரமிட்டுகள் பலவற்றை எகிப்தில் காணலாம். இவை எகிப்திய மன்னர்களின் கல்லறைகள் மீது கட்டப்பெற்றவை. இவற்றுள் முக்கியமானவை கெய்ரோ நகரத்திற்கு நான்கு மைல் தூரத்திலுள்ள கிஸே என்ற இடத்தில் இருக்கின்றன. இங்கு ஒன்பது பிரமிட்டுக்களைக் காணலாம். இவற்றில் மிகப்பெரியது, சுமார் 480 அடி உயரமுடையதாயும் சுமார் 775 சதுர அடி அடித்தளமுடையதாயும் இருக்கிறது. இவை கிறிஸ்து பிறப்பதற்குச் சுமார் 3750 வருஷங்களுக்கு முன் கட்டப்பெற்றவை.

சீனப் பெருஞ் சுவர்

தார்த்தாரியர்களுடைய படையெடுப்பைத் தடுக்கும் பொருட்டு சீனாவின் வடக்குப் பக்கத்தில் ஷீஹுவாங்தீ என்ற அரசனால் (கி. மு. 221—217) கட்டப்பெற்ற பெருஞ் சுவர் இது. இதன் நீளம் சுமார் ஆயிரத்தறுநூறு மைல். சுமார் மூன்று லட்சம் பேர் இதனைக் கட்டி முடிக்க உபயோகிக்கப்பட்டனர். பல மலைகள், ஆறுகள் முதலியவைகளைக் கடந்து செல்கிற இந்தச் சுவர் ஆகாய விமானத்திலிருந்து பார்க்கிறபோது ஒரு பாம்பு போல் இருக்கிறது. இதன மேல் பாகம், செப்பனிடப்பெற்ற ஒரு பாதையாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது இதன்மீது மோட்டார் முதலியன தாராளமாகச் செல்லலாம். சுவரின் நெடுகிலும், இருநூறு கஜத்திற்கு ஒரு காவல் அரண் விகிதம் கட்டப்பெற்றிருக்கிறது. சில இடங்களில் இப்பொழுது இந்தச் சுவர் சிதிலமடைந்திருந்த போதிலும் அநேக இடங்களில் கெட்டியாகவும், போக்குவரத்துக்குத் தகுதியுடையதாகவும் இருக்கிறது.

மௌஸோலியம்

மௌஸோலியம்

தற்போது துருக்கியின் ஒரு பகுதியாயுள்ள அனட்டோலியா மாகாணமும், அதனோடு ஒட்டிய சில பிரதேசங்களும் சேர்ந்து ஆசியா மைனர் அல்லது சின்ன ஆசியா என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆதியில் இந்தச் சிறு பகுதியைத்தான் ஆசியா என்று அழைத்து வந்தார்கள். பின்னர் பூகோள அறிவு விருத்தியாக, ஆசியா கண்டத்திற்கும் இந்த ஆசியாவுக்கும் வித்தியாசம் காட்டவேண்டி, இதனை சின்ன ஆசியா என்று அழைக்கலாயினர். இந்தச் சின்ன ஆசியாவில் ஒரு பகுதி, கிறிஸ்து சகத்திற்கு முந்தி காரியா என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டு ஒரு சுதந்திர ராஜ்யமாக இருந்தது. இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்த மௌஸோலெஸ் என்ற பிரபல மன்னனுடைய ஞாபகச் சின்னமாக அவன் மனைவி அர்ட்டமீஷ்யா என்பவள், ஹாலிகார்னஸ்ஸஸ் என்ற நகரத்தில், (தற்போது இது புத்ரும் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகிறது.) கி. மு. 353-ம் வருஷம் கட்டப்பெற்ற சமாதியே இது. இதிலிருந்துதான் மௌஸோலியம் என்ற பெயர் வழங்கப்படுகிறது. இஃது உலக அதிசயங்களில் ஒன்று.

தொங்கும் தோட்டம்

தொங்கும் தோட்டம்

பாபிலோனை ஆண்டுவந்த நெபுசாட்ரெஸ்ஸார் (கி. மு. 604-561) என்ற மன்னனால் இந்தத் தோட்டம் நிர்மாணிக்கப் பெற்றதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இது சுமார் நான்கு ஏக்கரா விஸ்தீரணமுடையது; எழுபத்தைந்து அடி உயரமுள்ளது; பல மாடிகளாக அமைக்கப் பெற்றது. இந்த மாடிகளில் மண்ணை நிரப்பி பலவகை செடி கொடிகளையும் மரங்களையும் வளர்த்து வரச் செய்தான் மேற்படி நெபுசாட்ரெஸ்ஸார் மன்னன். யூப்ரெட்டீஸ் நதியிலிருந்து தண்ணீரை, ஒரு விசையினால் குழாய் மூலம் மேல் மாடிக்கு ஏற்றி, அங்கிருந்து தோட்டத்தின் எல்லாப் பாகங்களுக்கும் பாயும்படி செய்தான். இந்தத் தோட்டத்தில் பல விசையூற்றுகளும் விருந்து மண்டபங்களும் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இஃது உலக அதிசயங்களிலொன்று.

இப்பொழுதுள்ள ஈராக் தேசத்தின் ஒரு பகுதிதான் முன்னர் பாபிலோனியா ராஜ்யமாக இருந்தது. இதன் தலை நகரமாகிய பாபிலோனில்தான் இந்தத் தோட்டம் நிர்மாணிக்கப் பட்டது. பாபிலோன் நகரம் இப்பொழுது யூப்ரெட்டிஸ் நதிக் கரையில் சாதாரண ஒரு சிறு நகரமாயிருக்கிறது. இந்தத் தொங்கும் தோட்டத்தை மாடித் தோட்டமென்றும் சொல்வதுண்டு. இங்கேயுள்ள மரங்கள் முதலியன தழைத்து பூமி பக்கம் வளைந்திருப்பதால், கீழேயிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு ஆகாயத்திலிருந்து தொங்குவன போல் தெரிகின்றனவென்றும், இதனால்தான் தொங்கும் தோட்டமென்று அழைக்கப் பெற்றதென்றும் கூறுவர்.

அலெக்ஸாந்திரியா கலங்கரை விளக்கம்

எகிப்தின் தலைநகராகிய கெய்ரோவுக்கு நேர் வடக்கேயுள்ள அலெக்சாந்திரியா துறைமுகத்தைச் சேர்ந்த பாரோஸ் என்ற சிறு தீவில் உள்ள இந்தக் கலங்கரை விளக்கம் கி. மு. 331-ம் வருஷம் கட்டப் பெற்றதாகச் சொல்லப்படுகிறது. நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்களாக உக்கிரமான அலைமோதிக் கொண்டிருந்தும், இந்த விளக்கம் நிலைத்து நிற்பது ஆச்சரியம்.

1. ஆசியாவின் பழமை

ஒரே நிலப் பரப்பை இரண்டு கண்டங்களென்று பிரித்து வைத்தார்கள். பிரித்தது யார், எப்பொழுது பிரித்தார்கள், ஏன் பிரித்தார்கள் என்ற விவரங்கள் தெரியவில்லை. கிரீஸ் தேசத்திலிருந்த சில அறிஞர்கள், எப்பொழுதோ ஒரு காலத்தில் ஒரு நாள் காலை யில் எழுந்திருந்து சூரியன் உதிக்கும் திசையைப் பார்த்தார்களாம். என்ன தோன்றியதோ அவர் களுக்கு, சூரியன் பக்கமாயுள்ள பிரதேசத்திற்கு 'அசு' என்றும், எதிர்ப்புறமாயுள்ள பிரதேசத் திற்கு 'எரேப்' என்றும் முறையே பெயர் வைத்தார் களாம்.[1] 'அசு' என்றால், சூரியன் உதிக்கும் பக்க மென்றும், 'எரேப்' என்றால் சூரியன் அஸ்தமிக்கின்ற பக்கமென்றும் அர்த்தம். இந்த இரண்டு வார்த்தை களும் எந்த பாஷையைச் சேர்ந்தவை யென்பதும் சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அஸ்ஸிரியா தேசத்துப் புராதனச் சின்னங்களில் இந்த இரண்டு வார்த்தை களும் காணப்படுகின்றனவென்றும், இவை மேலே சொன்ன அர்த்தத்திலேயே உபயோகிக்கப்பட்டிருக் கின்றனவென்றும் சரித்திர நிபுணர்கள் கூறு கிறார்கள். ஆக 'அசு' என்பது ஆசியாவாயிற்று; 'எரேப்' என்பது ஐரோப்பாவாயிற்று. இது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. இவ்விரண்டு பெயர் களின் மூலந்தான் தெரியவில்லை. இதற்காக நாம் வெட்கப்பட வேண்டியதுமில்லை. ஏனென்றால் கி. மு. ஐந்தாவது நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த பிரபல கிரேக்க

1 Asu—(the land of) the rising sun; Ereb—(the land of) the setting sun.

உலகத்துப் புராதன கால அதிசயங்கள் ஏழு என்று சொல்வார்கள். இவை தவிர நவீன கால அதிசயங்கள் பல உண்டு. இவையுள் பெரும்பாலன ஆசியாவில் இருக்கின்றன. சீனாவின் பெருஞ் சுவர் என்ன, எகிப்தின் பிரமிட் கோபுரங்கள் என்ன, பாபிலோனியாவின் தொங்கும் தோட்டங்களென்ன, சின்ன ஆசியாவிலுள்ள மௌஸோலியம் என்ன, பாரோஸ் தீவிலுள்ள—அலெக்ஸாந்திரியா துறைமுகத்தைச் சேர்ந்த—கலங்கரை விளக்கமென்ன, இவ்வயெல்லாம் ஆசியாவில், அதன் புராதனப் பெருமைக்கு எடுத்துக் காட்டுகளாக இருக்கின்றன. இவை தவிர, இந்தியாவில் ஆக்ராவிலுள்ள தாஜ் மகால், பிஜப்பூரிலுள்ள கோல்கும்பஸ், சுக்கூரில் உள்ள லாயிட் அணைக்கட்டு, சீனாவில் இரண்டாயிரம் பண்டிதர்கள் சேர்ந்து மூன்று வருஷ காலம் இடைவிடாது உழைத்துத் தயாரித்த சீனப் பேரகராதி, கி. மு. 486-ம் வருஷத்தில் தொடங்கித் தோண்டப் பெற்ற 1,200 மைல் நீளமுள்ள பெருவாய்க்கால், யுன்னான் மாகாணத்திலுள்ள குன்மிங் நகரத்தில் ஆரம்பித்து பர்மாவிலுள்ள லாஷியோ நகரத்தில் வந்து முடிகின்ற 772 மைல் நீளமுள்ள பர்மா ரோட்; நான்கிங் நகரத்திலுள்ள பீங்கான் கோபுரம், துருக்கியில் இஸ்தாம்பூலிலுள்ள ஸோபியா மசூதி ஆகிய இவையும், இவை போன்ற இன்னும் பல நவீன அதிசயங்களும் ஆசியாவில் இருக்கின்றன.

ஆசியாவின் பழமை வெகு ஆழமானது. ஸ்தூலமாகவோ மேற்போக்காகவோ பார்த்தால் அதன் ஆழம் எளிதிலே புலப்படாது. சாதாரணமாக ஐரோப்பிய சரித்திராசிரியர்கள், சிறப்பாக இந்திய இளைஞர்களின் உபயோகத்திற்கென்று எழுதும் பிரிட்டிஷ் சரித்திராசிரியர்கள், உலகத்து முக்கியமான

ராஜ்யங்களின் உன்னதமான காலம், கிறிஸ்து சகாப்தத்திலிருந்துதான் தொடங்குகிறதென்ற தோரணையில் எழுதுகிறார்கள்; பேசுகிறார்கள். இப்படி இவர்கள் எழுதுவதற்கும் பேசுவதற்கும் எவ்வித நோக்கத்தையும் நாம் கற்பிக்க விரும்பவில்லை. இவர்களுடைய சரித்திர திருஷ்டி, கிரீஸ், ரோம் இவற்றிற்கு அப்பாற் செல்லாததுதான் இதற்குக் காரணம். இன்றைய ஐரோப்பிய நாகரிகத்தின் மேலான அமிசங்கள் பலவும் கிரீஸிலிருந்தும் ரோமாபுரியிலிருந்தும் கிடைத்த நன்கொடைகளே என்பது இவர்கள் நம்பிக்கை. ஆனால், உண்மையில் கிரேக்க நாகரிகமும் ரோம நாகரிகமும் ஆசிய நாகரிகங்களின் அடுத்த சந்ததிகளே. "கிரேக்க ரோம கலாசாரப் பண்புகள் பலவும், ஆசிய நாகரிகங்களைப் பின்னணியாகவும் அடிப்படையாகவும் கொண்டிருக்கின்றன" என்கிறான் வில் ட்யூரண்ட்[1] என்னும் அமெரிக்க அறிஞன்.

கிறிஸ்து நாதர் அவதரிப்பதற்கு ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னரேயே ஆசியாவில் அநேக சாம்ராஜ்யங்கள் தங்கமான வாழ்வு நடத்திக் கொண்டு வந்திருக்கின்றன. பார்க்கப் போனால், கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு ஒரு சில நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னிருந்தே இந்த ஆசிய சாம்ராஜ்யங்களின் பிற்பகல் வாழ்க்கை தொடங்கி விட்டதென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. எகிப்திய சாம்ராஜ்யத்தின் உன்னத வாழ்வு, கிறிஸ்து பிறப்பதற்குச் சுமார் ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்தியே—சரியாக கி. மு. 1050-ம் வருஷத்திலிருந்து—மங்கத் தொடங்கி விட்டது. பாபிலோனிய ஏகாதிபத்தியத்தின் அஸ்தமன வாழ்வு, இரண்டாவது நெபுசாட்ரெஸ்ஸார்

---
1 Will Durant.

மன்னனிலிருந்து [1]—கி. மு. 561-ம் வருஷத்திலிருந்து—ஆரம்பித்து விட்டது. அஸ்ஸிரியா ராஜ்யம் கி. மு. 605-ம் வருஷத்திலேயே இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விட்டது. யூத சாம்ராஜ்யம், கி. மு. 937-ம் வருஷத்திலிருந்து சறுக்க ஆரம்பித்து, பாபிலோனிய மன்னனுன இரண்டாவது நெபுசாட்ரெஸ்ஸார், கி. மு. 586-ம் வருஷம் ஜெருசலேம் நகரத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டதோடு அழிந்துபோய் விட்டது. பாரசீக ஏகாதிபத்தியம் மகா அலெக்ஸாந்தரின் படையெடுப்புக்கு முன்னமேயே—கி. மு. 446-ம் வருஷத்திலிருந்தே—நிலைகுலைந்து போயிருந்தது. இதனுல்தான் மகா அலெக்ஸாந்தர் அதனைச் சுலபமாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டான். சீன சாம்ராஜ்யம் கி. மு. 600-ம் வருஷத்திலேயே சுக்குநூருகச் சிதறிப்போய் விட்டது. சுக்குநூருக என்று சொல்வது மிகைபடச் சொல்வதில்லை. வூ-பாங் என்ற ஓர் அரசன், தன்னுடைய படையெடுப்புகளில் துணை செய்த முக்கியஸ்தர்களைச் சன்மானிக்கிற வகையில் தன்னுடைய ராஜ்யத்தின் பெரும் பகுதியை 1,773 பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் கொடுத்தான். இவர்களத்தனை பேரும் பின்னர் அந்த மன்னனின் ஆதிக்கத்திற்கு விரோதிகளானுர்கள். சீனு முழுவதுமே சீர்குலைந்து போயிருந்தது. இந்த நிலையில்தான் லாவோத்ஸே, கன்பூஷியஸ் ஆகிய ஞானிகள் தோன்றினுர்கள். கி. மு. 327-ம் வருஷம் மகா அலெக்ஸாந்தர் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து வந்தபோழ்து, அதன்—இந்தியாவின்—புகழ்ச் சூரியன் சாய ஆரம்பித்து விட்டிருந்தான். "அலெக்ஸாந்தர், காலங்கழித்தே இந்தியாவுக்கு வந்தான். அவன் வருவதற்கு வெகு காலத்திற்கு முந்தியே, இந்திய சமுதாயமானது, தனது அக

1 **Nebuchadrezzar II** கி. மு. ***605—561.***

நோக்கில் தனி நிலைமை யடைந்திருந்தது. அதன் வாழ்க்கை முறைகள், பழக்கவழக்கங்கள் யாவும், வெளியுலகத்தின் வாழ்க்கை நியதிக்குப் பொருத்த மற்றதா யிருந்தது'' என்கிறான் ஓர் ஆசிரியன்.

இவைதவிர, ஹிட்டைட்டிஸ் என்ன, பொனீஷியா என்ன, சுமேர் என்ன, அக்காட் என்ன,[1] இப்படிப்பட்ட சிறிய சாம்ராஜ்யங்கள், உச்சநிலையிலே அநேக வருஷகாலம் இருந்துவிட்டு, கிறிஸ்துவ சகத்திற்கு முன்னரேயே வீழ்ந்துபோயின. இங்ஙனம் ஆசிய சாம்ராஜ்யங்கள் பலவும், கிறிஸ்துவ சகத்திற்கு முந்தியே பூரணவாழ்க்கையையும் வாழ்ந்துவிட்டிருந்தன. கிறிஸ்துவ சகத் தொடக்கத்தில் இவற்றுள் இறந்தவை போக இருந்தவை, முதுமை யெய்தி, அந்த முதுமைக்கு அறிகுறிகளான ஆட்டம், அசதி இவைகளோடு கூடியனவாயிருந்தன என்றே சொல்ல வேண்டும்.

பழமையானவை யெல்லாம் பெருமையுடையன வல்ல. உண்மை. ஆசியாவை, அதன் பழமைக்காக யாரும் பாராட்ட வேண்டியதில்லை. இந்தப் பாராட்டுதலை அது யாரிடமிருந்தும் எதிர் பார்க்கவில்லை. ஆனல் ஆழமான அதன் பழமையிலிருந்து கிடைத்திருக்கிற அரிய பொக்கிஷங்களுக்காக அதற்கு யாரும் நன்றி செலுத்த வேண்டும். இன்று நாம் நாகரிக வசதிகளென்று எவை எவைகளை உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கிறோமோ, நல் வாழ்க்கை நடத்துவதற்குத் துணைக்கருவிகள் என்று எவை எவைகளைக் கருதிக்கொண் டிருக்கிறோமே, அவையாவும் ஆசியாவின் சிருஷ்டிகள்தான். ஏன், நாகரிகத்தின் சிருஷ்டிக்களமே ஆசியாதானே?

---

1 Hittites, Phoenicia, Sumer, Akkad.

ஆசியா, பிற்கால சந்ததியாருக்கு, இன்றைய உலகத்தினருக்கு வழங்கியிருக்கும் பொருள்கள்தான் என்ன என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வாசகர்கள் ஆவலுடையவர்களா யிருப்பார்களல்லவா? எண்ணும் எழுத்தும், இங்கியும் காகிதமும், புத்தகங்களும் புத்தக சாலைகளும், ஆரம்பப் பள்ளிக் கூடங்களும் உயர்தரக் கல்லூரிகளும், இலக்கியமும் சங்கீதமும், காவியமும் ஓவியமும், கணித சாஸ்திரமும் வான சாஸ்திரமும், திசையறி கருவியும் காலங்காட்டும் கடிகாரமும், அச்சுத் தொழிலும் தச்சுத் தொழில் முதலிய தொழில்களும், கண்ணாடியும் பீங்கானும், தேயிலைப் பானமும் மதுவகைகளும், உடம்பில் அணியும் நகைகளும், பூசும் வாசனைகளும், உடுத்துகின்ற பட்டும் ஏறுகின்ற வாகனாதிகளும், விவசாயமும் வியாபாரமும், நாணயச் செலாவணியும் நோட்டுச் செலாவணியும், போக்குவரத்து வசதிகளும் தபால் வசதிகளும், சதுரங்க ஆட்டமும் குதிரைப்பந்து விளையாட்டும், ஒருவன் ஒருத்தியோடு வாழவேண்டுமென்ற நியதியும் பரம்பொருள் ஒன்று என்ற கொள்கையும், இவைபோன்ற இன்னும் பலவும் ஆசியாவிலிருந்து பிறந்தவையே. கி. மு. நாலாயிரத்திருநூறு வருஷத்திற்கு முன்னரேயே எகிப்தில், ஜனங்கள், நாள் கிழமைகளை அறிய காலண்டரை உபயோகப்படுத்தி வந்தார்கள்; முணுமுணுக்காமல் அரசாங்கத்திற்கு வருமானவரி செலுத்தி வந்தார்கள். கிறிஸ்து பிறப்பதற்குச் சுமார் அறுநூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே அஸ்ஸிரியாவை ஆண்ட அஷுர்பாணிபால்[1] என்ற அரசன், நினேவே[2] என்ற தனது தலைநகரத்தில் பெரியதொரு புத்தகசாலை வைத்திருந்தான். இந்தியாவிலும், சீனாவிலும் இத்தகைய

1 Ashurbanipal கி. மு. 668—625. 2 Nineveh.

புத்தகசாலைகள் இதற்கு முன்னரேயே இருந்தன வென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இன்று சிவில் சட்டங்களென்றும் கிரிமினல் சட்டங்களென்றும் சொல்கிறோம். ஆனால் கிறிஸ்து சகத்திற்கு இரண்டாயிரம்வருஷங்களுக்கு முந்தியே பாபிலோனியாவில் ஆண்ட ஹாம்முராபி [1] என்ற அரசன், சிறந்ததொரு சட்டத்தை இயற்றி வைத்திருக்கிறான். இங்ஙனமே அஸ்ஸிரியாவிலும் இந்தியாவிலும் ஜன சமுதாயத்தின் ஒழுங்கிற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் உறு துணையா யிருக்கப்பட்ட சட்ட திட்டங்கள் இருந்திருக் கின்றன. முதன் முதலாக, உழவுக்குக் குதிரையை உபயோகித்தது ஆசியாதான்; ஆகாரத்தைச் சமைத்துச் சாப்பிடத் தொடங்கியது ஆசியாதான்; வெடிமருந்தைக் கண்டுபிடித்தது ஆசியா(சீனாவில்) தான்; பூகோளபடம் தயாரித்தது ஆசியா (பாபிலோனியாவில்)தான். இவ்வளவென்ன? முதன் முதலாகத் தொழிலாளர் வேலைநிறுத்தம் செய்ததுகூட ஆசியாவில் (எகிப்தில்) தான்! செங்கல் வீடுகட்டி அதிலே வாழவும், நோய்தீர மருந்து உபயோகிக்கவும், கடலிலே கப்பல் செலுத்தவும், உலகத்தினருக்குக் கற்றுக் கொடுத்தவர்கள் ஆசியமக்களே. ஹெரோடோட்டஸ் என்பவனை 'சரித்திரத்தின் தந்தை' என்று சொல்வர் மேனாட்டார். ஆனால் அவனுக்குப் பல நூற்றாண்டுகள் முந்தியே ஆசியாவில் அறிஞர் பலர் நுணுக்கமான சரித்திரங்கள் எழுதிவைத்துப் போயிருக்கிறார்கள். கி. மு. 555-ம் வருஷத்திலிருந்து 538-ம் வருஷம் வரை—பதினேழு வருஷ காலம்—பாபிலோனியாவை ஆண்ட நபோனிடஸ் [2] என்ற அரசன், சரித்திர ஆராய்ச்சியிலும் பூமியிலிருந்து புராதனச் சின்னங்களைத் தோண்டியெடுத்துப் பரிசோதனை

1 Hammnrabi கி. மு. 2123—2081. 2 Nabonidus.

செய்வதிலும் தன் ஆட்சிக்காலம் பூராவையும் கழித்தான். தனிப்பட்ட மனிதர்கள், பரஸ்பரம் ஒருவருக் கொருவர் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதுமுதல், ஓர் அரசாங்கத்திற்கும் மற்றோர் அரசாங்கத்திற்கும் எத்தகைய உறவுமுறை இருக்க வேண்டும், ஒன்றுக்கொன்று எப்படி கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது வரையில் சகலமானவற்றிற்கும், அதாவது அற வாழ்க்கைக்கும் அரசியல் வாழ்க்கைக்கும், ஆசியாவே வழிகாட்டியா யிருந்து வந்திருக்கிறது. உலகத்திலேயே முதன் முதலாக தீர்க்கதரிசிகள் தோன்றியதும் ஆசியாவிலேதான். கிறிஸ்துவ சகாப்தத்திற்கு இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்தி இப்புவெர், நெபெர் ரோஹு[1] என்னும் பெயருடைய தீர்க்கதரிசிகள் இருவர் எகிப்தில் தோன்றி தங்கள் காலத்து அரசர்களுக்கு அறவுரைகள் வழங்கி யிருக்கிறார்கள்; தங்களுக்குப் பின்னடி என்ன நடக்கப் போகிறதென்பதையும் எடுத்துச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். புண்ணிய நாடாகிய இந்தியாவில் எத்தனையோ புண்ணியாத்மாக்கள், மகாத்மாக்கள் அவதரித் திருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் சொல்லாமலே வாசகர்கள் தெரிந்து கொள்வார்கள். மகான்களின் உற்பத்தி ஸ்தானமல்லவோ இந்தியா? இங்ஙனம் ஆசியா எதிலும் முதன்மை வகித்து வந்திருக்கிறது.

ஒரு நாகரிகத்தின் முழுத்தன்மையையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், அதனைப் பல நிலைகளிலிருந்து பார்க்க வேண்டுமென்று சொல்வார்கள். இப்படிப் பல நிலைகளுக்கும் பொருந்துகிற நாகரிகந்தான் முழுநாகரிகம். அரசியல் அமைப்பு, சமுதாய ஒழுங்கு, பொருளாதார ஏற்பாடு, இலக்கிய

1 Ipuwer and Nefer-rohu.

சிருஷ்டி, கலை வளர்ச்சி, ஆத்மீக உன்னதி, இப்படி எந்த நிலையிலிருந்து பார்த்தாலும் ஆசிய நாகரிகம் முழு நாகரிகமாக இருக்கிறது.

இப்படி முழு நாகரிகமா யிருப்பதனாலேயே அதனை அறிந்துகொள்வது சிறிது சிரமசாத்தியமாக இருக்கிறது. அந்நியர்கள், அதாவது ஆசிய நாகரிகத்திற்குப் புறம்பானவர்கள், அதனைப்பற்றித் தவறாக வியாக்கியானஞ் செய்கிறார்களென்றால், அஃது, அவர்களுடைய பக்குவ மின்மையையே காட்டுகிறது. ஏனென்றால் அவர்கள் நாகரிகத்தை முழுசாகப் பாராதவர்கள்; அரை குறையாகப் பார்த்துப் பழகியவர்கள். அவர்கள் ஆசிய நாகரிகத்தை ஸ்தூலமாகத்தான் பார்க்கிறார்கள். அதில் சூட்சும சக்திகள் பல அடங்கியிருக்கின்றன என்பதை அவர்கள் அறியார்கள்.

ஆசியாவின் நாகரிகம் மட்டுமென்ன, அதில் ஓடுகின்ற நதிகள், ஓங்கி நிற்கும் மலைகள், வானுற வளர்ந்திருக்கும் விருட்சங்கள் ஆகிய பலவும் சூட்சும சக்தியுடையனவாகவும் சூட்சும அர்த்த முடையனவாகவும் இருக்கின்றன வென்று கூறலாம். ஜீவ நதிகளான சிந்துவும் கங்கையும், ஹோயாங்கோவும் யாங்க்ட்ஸீகியாங்கும், யூப்ரெட்டிஸும் டைக்ரிஸும், நைல்நதியும், பெருநிலங்களை வளம்படுத்தும் பெருந்தகையனவாக மட்டும் இல்லை; போக்கு வரத்து மார்க்கங்களாக மட்டும் இல்லை; அனேக நாகரிகங்களின் சிருஷ்டி ஸ்தலங்களாகவும் இருந்திருக்கின்றன. இமயம், ஹிந்துகுஷ், சினாய், ஆல்ட்டாய் போன்ற பல மலைகள், ஆறுகளின் உற்பத்தி ஸ்தானங்களாக மட்டும் இல்லை; பல்வகை மூலப் பொருள்களின் பெட்டகமாகமட்டுமில்லை; ஒன்றான பரம் பொருளோடு ஒன்றுபட்டிருக்கிற மகா புருஷர்களின் தவ பூமிகளாகவும்

உபதேச மேடைகளாகவும் இருந்திருக் கின்றன. அரசும் ஆலும், கமுகும் தெங்கும் போன்ற உயர் விருட்சங்கள், அண்டினோர்க்கு உண்டிதரும் கலயங் களாக மட்டும் இல்லை; வெப்பத்தைத் தடுத்துத் தட்பத்தை அளிக்கும் விதானங்களாக மட்டுமில்லை; ஞான ஒளிதரும் மோனவிளக்குகளா யிருந்திருக் கின்றன.

உலகத்தின் சகல மதங்களுக்கும் பிறப்பிடமா யுள்ளது ஆசியா. இந்த மதங்களின் மூலபுருஷர்க ளத்தனைபேரும் அவதரித்ததும், மதப்பிரசாரஞ் செய் ததும் ஆசியாவிலேதான். உலகத்தின் மூலை முடுக்கு களிலேயுள்ள எந்த மதத்தினரும், தங்கள் மனமாசு களைக் கழுவிக்கொள்ள ஆசியாவுக்குத்தான் யாத் திரையாக வருகிறார்கள். ஆசிய மண்ணின் ஒவ்வொரு பொடியும் புனிதமானது. "பொன்னையும் வெள்ளி யையும் காட்டிலும் ஆசியாவின் தூசிமண் எனக் குச் சிரேஷ்டமானது" என்கிறார் கேசவ சந்திர சேனர்.

சகல மதங்களுக்கும் பிறப்பிடமா யிருப்பது மட்டும் ஆசியாவின் விசேஷமல்ல; அந்தச் சகல மதங் களையும் ஒரு தாய்வயிற்றில் பிறந்த சகோதரிகள் போல் வாழும்படி செய்திருக்கிறதே அதுதான் ஆசி யாவின் விசேஷம். கிளைகள் பலவானாலும் அடிமரம் ஒன்றாயிருப்பதுபோல், மதங்கள் பலவானாலும், அவை புறப்பட்டுச் சென்றிருக்கிற திசைகள் வெவ்வேறா னாலும், அவற்றின் அடிப்படை ஒன்றுதான் என்ற உண்மையை ஆசியா அங்கீகரித்துக் கொண்டு அதை அனுஷ்டித்தும் வந்திருக்கிறது.

2. ஆசியாவின் தகுதி

உலகத்தைச் சமாதானக் கோயிலுக்கு அழைத்துச் செல்லக்கூடியவர் யார்? இதனைக் கடமையாகக் கருதிச் செய்யக் கூடியவர் யார்? யாருக்கு இந்தத் தகுதி உண்டு? ஆசிய மாதாதான்; அவள் ஒருத்திக்குத்தான் இந்தத் தகுதி உண்டு. மற்றத் தேசத் தாய்மார்களைக் காட்டிலும் அவள் மூத்தவள், பழம் பெருந்தேவி என்பதற்காக அவளுக்கு இந்தத் தகுதி உண்டு என்று நாம் சொல்லவில்லை. அவளுடைய பூர்விகத்தை வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காக அவளுடைய பழமையைப் பற்றிச் சென்ற அத்தியாயத்தில் சிறிது கூறினோமே தவிர அவளுடைய தகுதியை நிலை நாட்டுவதற்காகவல்ல. அவளுடைய தகுதி, அவளுடைய சிருஷ்டி சக்தியிலே, பரநல எண்ணத்திலே, வாழ்க்கையைப் பிரித்துப் பாராமல் தொகுத்துப் பார்க்கின்ற பழக்கத்திலே, இவை போன்ற இன்னும் பல நல்ல தன்மைகளிலே இருக்கிறது. மற்றும் அநாதிகாலந் தொட்டு ஆசியாதான், உலகத்திலே நிலையான அமைதி நிலவ வேண்டுமென்று கோஷித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறது; கோரிக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. சாந்தி வாசகம் ஆசியாவின் சொந்த வாசகம். அமைதி கோரும் உரிமை அதற்குப் பரம்பரையாகவே இருக்கிறது.

ஆனல் ஆசியா கோருகின்ற அமைதி, ஜீவனற்ற அமைதியல்ல; ஜீவனுள்ள அமைதி. லண்டன் மாநகரத்திலுள்ள வெஸ்ட்மினிஸ்ட்டர் மாதா கோயிலை,[1] மௌனக் கோயிலென்றும் அமைதிக்

1 West minister Abbey.

கோயிலென்றும் சொல்வார்கள். ஆனல் அங்குக் குடி கொண்டிருக்கும் மௌனம், மரணத்தினுடைய மௌனம்; அமைதி, சவக்குழியினுடைய் அமைதி. இங்கிலாந்தின் இறந்து போன அரசர்கள், தங்களுடைய பகைமைகளை யெல்லாம் மறந்து விட்டு, மௌனமாக, அமைதியாக, சகோதரர்கள்போல் பக்கத்துப் பக்கத்திலே அங்குப் படுத்திருக்கிருர்கள். அவர்களுடைய சகோதர உறவு பிதிரு லோகத்திற்கு ஏற்றதே தவிர பூலோகத்திற்குப் பொருந்தியதல்ல.

ஆசியா, இத்தகைய மௌனத்தை, அமைதியை, சகோதர உறவைக் கோரவில்லை; நாடவுமில்லை. அது ஞான நிறைவினின்றெழும் மௌனத்தை, செயல் வேகத்தினின்று பிறக்கும் அமைதியை, ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிறந்த சகோதர உறவைக் கோருகிறது; நாடுகிறது. "ஆசியா, எதனைத் தன்னுடைய பொதுவான லட்சியமாகக் கொண்டிருக்கிறதோ அஃது, அந்த அமைதி, ஒன்றுமில்லாமையினுல் ஏற்படுகின்ற அமைதியல்ல; சரணுகதி யடைந்து விடுவதனுல் உண்டாகிற அமைதி யல்ல; போர்த்தன்மையும் சிருஷ்டி சக்தியுமுடைய மனித ஆத்மாவானது மேனிலைக்குச் செல்கின்றபோது விளைகின்ற அமைதி" என்பது ஒரு வாக்கு.

நாகரிகம் பிறந்தது ஆசியாவிலேதான். மனிதன் மனிதத்தன்மையில் வளர்ச்சியடைந்தது ஆசியாவில் தான். முடிவில்லாத சத்தியத்தின் முடிவைக் காண வேண்டுமென்று மனிதன் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டது ஆசியாவில்தான். அப்படியே தர்மத்தினுடைய அஸ்திவாரத்தின் அடியிலே சென்று பார்க்க மனிதன் விழைந்ததும் ஆசியாவில்தான். ஆத்மா அமரத்தன்மையுடையது, அது சூரியனைப்போல் எல்லோரிடத்திலும்

பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்ற பேருண்மையை மனிதன் தெரிந்து கொண்டதும், தெரிவித்ததும் ஆசியாவில்தான். ஒரு மேனுட்டு ஆசிரியன் கூறுகிறுன் :—"ஆசியாவின் புராதன நாகரிகங்கள்தான், அதாவது எகிப்திய, பாபிலோனிய, ஹிட்டைட்டிஸ், அஸ்ஸிரிய, பர்ஷிய, இந்திய, சீன, ஹீப்ரு நாகரிகங்கள்தான், சரித்திரத்தில் புகக்கூடிய அளவு பலமான ஒரு கலாசாரத்தை, ஒரு பண்பாட்டை முதன் முதலாக நிர்மாணம் செய்தன. எழுத்துக்களையும் எழுதுவதையும் முதன் முதலாகக் கொண்டிருந்தவை அவைதான். இதனுல் பிற்கால சந்ததிகளுக்குப் பயன்படக் கூடிய வகையில் தங்கள் கருத்துக்களைப் பதிவு செய்து விட்டுப் போதல் அவைகளுக்குச் சாத்தியமாயிருந்தது. லௌகிகபரமான ஒரு கலாசாரத்தை அவைதான் முதன் முதலாக அபிவிருத்தி செய்தன. இதன் விளைவாக, சிந்தனை செய்வதற்கும் கலை வளர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்ற ஓய்வு அவைகளுக்குக் கிடைத்தது. அவைகளிடத்தில்—அந்த ஆசிய நாகரிகங்களினிடத்தில்—தேசீய வாழ்வும் சர்வ தேசீய வாழ்வும் செழுமையுற்றிருந்தன. இதனுல் அந்த நாகரிகங்களின் மக்களுக்கு, தங்களைப்பற்றியும், தங்களுக்கும் மற்றச் சகோதர மக்களுக்கும் இருக்க வேண்டிய சம்பந்தங்களைப் பற்றியும், தங்கள் சமூக அமைப்பைப்பற்றியும், தங்கள் பரலோகத்தைப்பற்றியும் தீவிரமாகச் சிந்தனை செய்வது சாத்தியமாயிருந்தது."

யார் சிருஷ்டிக்கிறுர்களோ அவர்களால்தான் அந்தச் சிருஷ்டியைக் காப்பாற்ற முடியும். சிருஷ்டியினுடைய மகத்துவம், சிருஷ்டியின்போது உண்டாகிற வேதனை, இவைகளை யெல்லாம் அவர்கள் நன்கு அறிவார்களாதலினுல், அவர்களால்தான்

அந்தப் பொறுப்பை உணர முடியும். பொறுப்பை உணர்கிறவர்கள்தான் கடமையை ஒழுங்காகச் செய்துகொண்டு போவார்கள். ஆகவே இன்றைய நாகரிகத்தை, அரசியல் சூழ்ச்சிகளினால் கறைப்படா திருக்கும்படிக்கும் அணுச் சக்தியினால் அழிந்து படாமலிருக்கும்படிக்கும் காப்பாற்ற வேண்டியது ஆசியாவின் கடமையாகும்.

உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பிரதேசங்களையும் விட்டு விட்டு ஆசியாவில் நாகரிகம் பிறப்பானேன் என்று வாசகர்கள் கேட்கலாம். அதனுடைய இயற்கை அமைப்புதான் இதற்குக் காரணம். நாகரிகம் பிறப்பதற்கு ஏற்றவிதமாக ஆசியாவின் இயற்கை நிலைமை இருக்கிறது. எப்படி யென்றால், ஆசியாவின் பெரும்பாகம் சமசீதோஷ்ணப் பிரதேசம். பருவ மழைக்குக் குறைவில்லை. செழுமையான மண்ணும், நைல், யூப்ரெட்டீஸ், டைக்ரிஸ், கங்கை, ஹோயாங்கோ ஆகிய இப்படிப்பட்ட நதிகளும், நில வளத்திற்குத் துணை புரிவனவா யிருக்கின்றன. இவை யெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறபோது, உணவுப் பொருள்கள் நிறைய விளைவதற்குக் கேட்பானேன்? உலக மனைத்திற்கும் உணவு வழங்கக்கூடிய தானியக் களஞ்சியமாக ஆசியா இருப்பதற்குக் காரணம் இதுதான். சமீபத்தில் எடுக்கப்பெற்ற புள்ளி விவரங்களைப் பரிசீலனை செய்து பார்த்தால் இது நன்கு தெரிய வரும்.

இங்ஙனம் உணவுப் பொருள்கள் நிறைய விளைவதற்கு, இயற்கை பெரிய துணையாயிருப்பதனால், ஜனங்கள், தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு அதிகமான உழைப்பை மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லாதவர்களாகிறார்கள். இவர்களுக்கு நிறைய ஓய்வு கிடைக்கிறது. இந்த ஓய்வு, அறிவை விருத்தி

செய்து கொள்வதில் உபயோகமாகிறது; நாகரிகம் பிறக்கிறது.

கிறிஸ்து பிறப்பதற்குச் சுமார் நானூற்றுஐம்பது வருஷங்களுக்கு முந்தி எகிப்தியர்களுடைய தினசரி வாழ்க்கை, எப்படி அதிக உழைப்பை மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசிய மில்லாமல் நடைபெற்று வந்தது என்பதைப் பற்றி ஹெரோடோட்டஸ் என்ற கிரேக்க சரித்திராசிரியன் பின்வருமாறு வருணிக்கிறான் :—

"மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அவர்கள்—எகிப்தியர்கள்—குறைவாக உழைத்து பூமியின் பலன்களை அனுபவிக்கிறார்கள். பயிர் விளைவுக்கு முன்னடி செய்யப்பட வேண்டிய உழுதல், வெட்டுதல், கொத்துதல் முதலிய எந்தவிதமான சிரமங்களும் அவர்களுக்கு இல்லை. (நைல்) நதி, தானகப் பிரவாக மெடுத்து ஓடிவருகிறது; நிலங்களில் பாய்கிறது. பிரவாகம் குறைந்தவுடன், அவரவர்களும், தங்கள் நிலங்களில் தானியங்களைத் தெளிக்கிறார்கள். தெளித்து விட்டு பன்றிகளை ஓட்டுகிறார்கள். அவைகள் மிதிப்பதனல் விதைகள் பூமியில் நன்ருக அழுந்தி விடுகின்றன. அறுவடை காலம்வரை காத்திருந்து பிறகு அறுவடை செய்துகொண்டு விடுகிறார்கள்."

ஆசிய நாகரிகங்கள் பலவும் விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. விவசாய நாகரிகங்கள் என்றுதான் இவைகளைச் சொல்வார்கள். ஆதிகாலத்திலிருந்து ஜனங்களுடைய முக்கிய ஜீவனோபாயம் விவசாயமாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. தங்களுடைய நித்திய வாழ்க்கை ஒழுங்காக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டு மென்பதற்காகவே, ஜனங்கள், விவசாயத்திற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்ற வெயில், மழை, காற்று இவைகளை

தெய்வங்களாக வழிபட்டு வந்தார்கள்; கால்நடைகளைப் போற்றி வந்தார்கள். ஆசியாவின் எல்லா நாட்டு மக்களும் பசுவைப் போற்றி வந்திருப்பது இங்குக் குறிப்பிடத் தக்கது. அவர்கள் தினசரி உபயோகித்த பழமொழிகள், கடவுளை நோக்கிப் பாடிய தோத்திரப் பாடல்கள், கற்பனை உலகத்திலிருந்து எழுந்த கவிதைகள் ஆகிய யாவும் விவசாயத்தையே மையமாகக் கொண்டிருந்தன. சுமார் நாலாயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்திய சீனப் பாடல்களில் இரண்டைக் கேளுங்கள்:—

"அதோ அந்தக் களைகளை அப்புறப் படுத்துங்கள்;
இதோ இந்த மரத்தின் அடிக்கட்டையைத் தோண்டி எடுங்கள்;
உழுபடையினால் மண்கட்டிகளை உடையுங்கள்;
மண்வெட்டிகளை எடுத்துக் கொண்டு ஆயிரக் கணக்கில் வாருங்கள்;
கணவாய்களில் இறங்குவோம்; மலைகள் மீது ஏறுவோம்..............."

* * *

"மேகங்கள் சுருண்டு சுருண்டு செல்கின்றன பாருங்கள்;
மெல்லிய மழைத்துளிகள் எவ்வளவு தெம்பை உண்டுபண்ணுகின்றன?
மழை, முதலில் பொது நிலங்கள் மீது பொழியட்டும்;
பின்னர் நமது நிலங்கள் மீது விழட்டும்;
அதோ அந்த தானியக் கதிர்களை அறுக்க வேண்டாம்;
இதோ இந்த தானியக் கட்டுகளை அப்படியே விட்டு விடுங்கள்;

இங்கே சில தானியங்களை வையுங்கள், விதவைக
ளின் உபயோகத்திற்காக;
அங்கே சில மூலிகைகளை விட்டு வையுங்கள் அவர்
கள் நோய் தீர்வதற்காக........"

திருக்குறளாசிரியர், கடவுள் வாழ்த்துக்கு அடுத்தபடியாக வான் சிறப்பையே கூறுகிறார். அறஞ் செய்வதற்கும், பொருள் சேர்ப்பதற்கும், இன்பம் துய்ப்பதற்கும் ஏதுவாயிருப்பது மழையே. இந்த மழை, தானே உணவாகவும் உணவுப் பொருள்கள் உண்டாவதற்குக் காரணமாகவும் இருக்கிறது. இதனாலேயே மழைக்குச் சிறப்புக் கொடுத்திருக்கிறார் வள்ளுவனார். மழைக்குச் சிறப்புக் கொடுத்தலாவது என்ன? விவசாயத்தின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்திச் சொன்னதேயாகும். மற்றும், உழுதுண்டு வாழ்வதைத்தான் வாழ்வு என்று சொல்கிறார் வள்ளுவர். ஏனென்றால் அந்த வாழ்க்கையில் இனிமை இருக்கிறது; அமைதி இருக்கிறது; நிறைவு இருக்கிறது. நிறைவுடையதுதான் வாழ்க்கை; நல்வாழ்க்கை. எனவே நல்வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு மூலமாயிருப்பது விவசாயம். "சீரைத்தேடின் ஏரைத்தேடு" என்பது நமது முன்னோர் வாசகம்.

ஆசிய மக்கள் நிறைவுடைய வாழ்க்கையை நடத்தினார்களென்று சொன்னால், அவர்கள் எவ்விதக் குறையும் இல்லாமலிருந்தார் களென்பதே அர்த்தம். குறை இருந்தால், அந்தக் குறையை நிவர்த்தி செய்து கொள்ள வேண்டி உழைப்பதும் போராடுவதும் அவசியமாகும். ஆனால் ஆசிய மக்களுக்குக் காலம் நெடுகிலும் இந்த உழைப்புக்கும் போராட்டத்திற்கும் அவசியமே இல்லாமற் போய்விட்டது. இயற்கையோடு போராடி தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டிய நிலைமை அவர்களுக்கு எப்பொழுதும்

ஏற்பட்டதே கிடையாது. எந்த ஒரு தன்மையும், அவசியம் ஏற்படுகிற போதுதான் வெளிப்படுகிறது. அவசியம் இல்லாத போது அந்தத் தன்மையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் ஒடுங்கிப் போய்விடுகிறது. ஆசிய மக்களுக்கு, பிழைப்பு நிமித்தம் போராட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை; அமைதியாக வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு செல்வதற்கான அனுகூலங்கள் பலவும் அவர்களுக்கு இருந்தன. இதனல் அவர்களிடத்தில் போர்த் தன்மையே இல்லாமற் போய்விட்டது. அதாவது மற்றவர்களைக் கஷ்டப்படுத்தித் தாங்கள் சுகம் பெறவேண்டிய அவசியமே அவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை. தீய சக்திகளை அழித்து நல்ல சக்திகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவர்கள் போராடி இருக்கிருர்கள்; மற்றவர்கள் வாழ வேண்டுமென்பதற்காகத் தாங்கள் அழிந்துபோகிற வரை போராடியிருக்கிருர்கள். ஆனல் தங்களுக்காக, தங்கள் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்வதற்காக, தங்கள் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காக, அவர்கள் எந்தக் காலத்திலும் போராடியதே இல்லை.

ஆசிய மக்கள் போரிடும் சுபாவமில்லாதவர்கள், ஐரோப்பிய மக்களைக் காட்டிலும் அடங்கின சுபாவமுடையவர்கள் என்று கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு நானூறு வருஷங்களுக்கு முந்தியே அரிஸ்ட்டாட்டல் சொல்லியிருக்கிருன்: "பொதுவாக சீதளப் பிரதேசங்களிலுள்ள ஜனங்கள், சிறப்பாக ஐரோப்பாவிலுள்ள ஜனங்கள், எதற்கும் அஞ்சாதவர்களாக இருக்கிருர்கள்; ஆனல் திறமையிலும் அறிவிலும் குறைவுடையவர்களாயிருக்கிருர்கள். இதனல் இவர்கள் அநேகமாக சுதந்திர முடையவர்களாக இருந்து கொண்டிருக்கிருர்கள். ஆனல் அரசியலில் வளர்ச்சியடையாதவர்களாகவும் மற்றவர்களை ஆளுகின்ற திறமை

இல்லாதவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஆசிய மக்களுக்குத் திறமையும் அறிவும் இருக்கின்றன. ஆனால் அஞ்சாத்தன்மையில் குறைவுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள். இதனால்தான் இவர்கள், மற்றவர்களுக்கு ஆட்பட்டிருக்கும் பிரஜைகளாகவும் அடிமைகளாகவும் இருக்கிறார்கள்." [1] அரிஸ்டாட்டாலுடைய இந்த அபிப்பிராயத்தை நாம் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டு மென்பது அவசியமில்லை; ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாது. ஆசிய மக்கள், எப்பொழுதுமே அமைதியான வாழ்க்கையை நடத்தி வந்திருக்கிறார்கள், சமாதானப் பிரியர்களா யிருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவே அரிஸ்டாட்டலினுடைய இந்த அபிப்பிராயத்தை எடுத்துக் காட்டினேம்.

ஓய்வும் அமைதியும் நிறைந்த இடத்தில் கலைகள் செழித்து வளர்வதற்குக் கேட்பானேன்? ஜனங்களுடைய வாழ்க்கையே கலைமயமாகிவிட்டது. கலைமயமாகிவிட்டது என்றால் என்ன அர்த்தம்? வாழ்க்கையானது அழகாகவும் இனிமையாகவும் இன்பகரமாகவும் நடைபெற்றது என்பதுதான். இன்றுகூட பர்மிய மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து கவனிப்போமானால், அவர்களுடைய நடை, உடை, பார்வைகள்யாவும் கலைமயமாக விளங்குவதைக்காணலாம். பொதுவாக ஆசிய மக்கள் அனைவருமே, சங்கீதம், சிற்பம், நாட்டியம் ஆகிய நுண் கலைகளில் பூரணமாக ஈடுபடுகிறவர்கள். உதாரணமாக சங்கீதத்திலே சீன மக்களுக்கிருக்கும் ஈடுபாட்டைப்பற்றி ஒரு சீன அறிஞன்

1. அரிஸ்ட்டாட்டலினுடைய இந்தக்கருத்துக்களுக்கு, அவனுடைய "அரசநீதி" (பி. ஜோ. பி. வெளியீடு) என்ற நூலில் நான்காவது புத்தகம் பதினாலாவது அத்தியாயத்தையும், ஏழாவது புத்தகம் ஏழாவது அத்தியாயத்தையும் பார்க்க.

பின்வருமாறு கூறுகிறான்:-"சீனர்கள் சங்கீதத்திற்குப் பிறக்காவிட்டாலும், சங்கீதத்தினால் போஷிக்கப்படு கிறவர்கள்; சங்கீதத்தை மணந்துகொள்கிறவர்கள்; சங்கீதத்திலேயே புதைக்கப்படுகிறவர்கள். அவர்கள் சங்கீதத்திற்குத் தொழுகிறார்கள்; சங்கீதத்திற்கு வேலை செய்கிறார்கள்; சங்கீதத்திற்கு விற்கிறார்கள்; சங்கீதத்திற்குப் படிக்கவும் செய்கிறார்கள்."

சங்கீதம், சிற்பம் ஆகிய மேற்சொன்ன நுண் கலைகளில் யார் அதிகமான ஈடுபாடுடையவர்களா யிருக்கிறார்களோ அவர்கள் உயரிய பண்பாடுகள் பலவும் நிறைந்தவர்களா யிருப்பார்களென்பது நிச்சயம். அவர்களுடைய அறிவு, உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகும். அவர்களுடைய இதயம், உலகனைத்தை யும் கட்டித்தழுவும். அவர்களுக்கு, தான் வேறு, தன்னைத் தவிர்த்த மற்றவர் வேறு என்ற வேற்று மையே கிடையாது. அவர்கள், இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்வர்; மற்றவர்கள் இன்புறக்கண்டு தாங்கள் இன்புறுவர்.

இந்தப் பண்பாடு எங்கிருந்து பிறந்தது? மண்ணி லிருந்து. எப்படி நாகரிகம் என்று சொன்னால் அது நகரத்தை யொட்டியது என்ற கருத்து நமக்கு ஏற் படுகிறதோ அதுபோல பண்பாடு என்று சொன்னால் அது மண்ணை யொட்டியது என்ற எண்ணமே நமக்கு உண்டாகிறது. மண்ணிலே உழைக்கிறவர்கள்தான், மண்ணினால் பிழைக்கிறவர்கள்தான், உண்மையான வாழ்க்கையை நடத்துகிறவர்கள். உழைப்பிலே இன்பங் காண்பவர்கள் யாரோ அவர்கள் வாழ்க்கையின் இனிமையை நுகரும் ஆற்றல் பெற்றவர்கள். அவர்கள், பிறர் பொருளின் மீது ஆசைப்படமாட்டார்கள்; மற்றவர்களை அடிமை கொள்ள மாட்டார்கள். நல்குரவு என்பது

அவர்களிடத்தில் நெருங்காது. தன் மதிப்பு உணர்ச்சி அவர்களிடத்தில் தலை சிறந்து நிற்கும். அவர்கள் எப்படி நிலத்தை ஆழமாக உழுது அதிலிருந்து நல்ல பலனைக் காண்கிறார்களோ அதுபோல் வாழ்க்கையை ஆழமாகப் பார்த்து அதன் நிறைவுகளை யுடையவர் களா யிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு, வாழ்க்கை யென்பது, சில மணி நேரம் எரிந்துவிட்டு அணைந்து போகிற விளக்கல்ல; அணையா விளக்கு; அமர ஜோதி. இதனால் நித்தியமாயுள்ளவை எவையோ, அவற்றிலேயே அவர்கள் அதிகமாக ஈடுபடு கிறார்கள்.

இந்தப் பண்பாடு என்பது என்ன? இங்ஙனமே நாகரிகம் என்றால் என்ன? இவ்விரண்டினையும் பற்றி இங்குச் சிறிது வியாக்கியானம் செய்துகாட்ட விரும்புகிறோம். இவ்விரண்டும் ஒன்றே என்பது நமது கருத்து. வேண்டுமானால் முன்னதை மொட்டு என்றும் பின்னதை மலர் என்றும் கூறலாம். "நாக ரிகமென்பது குடியானவர் குடிசையில் ஆரம்பிக் கிறது; ஆனால் அது நகரங்களில் மலர்கிறது" என் கிறான் ஓர் அமெரிக்க அறிஞன். அகவாழ்க்கையின் நிறைவு பண்பாடு என்றும், புறவாழ்க்கையின் நிறைவு நாகரிகம் என்றும் சிலர் பிரித்துக் கூறுவர். இதில் தவறொன்றுமில்லை. வாழ்க்கையைக் கூறு கூறாகப் பகுத்துப் பார்ப்போர்க்கு இது சரிதான். ஆனால் வாழ்க்கையை மொத்தமாகப் பார்ப்போர்க்கு இரண்டும் — பண்பாடும் நாகரிகமும் — ஒன்றாகவே தெரியும். அகவாழ்க்கையின் நிறைவுதானே புற வாழ்க்கையின் நிறைவு? ஒன்றில் குறைவு இருந்து மற்றொன்று நிறைவுடையதா யிருந்தால் அந்த வாழ்க்கை எப்படி உண்மையான வாழ்க்கையாகும்? பூரண வாழ்க்கையாகும்?

எகிப்திலுள்ள பிரமிட் கோபுரங்களைப் பார்த்து, இவை, எகிப்தின் நாகரிகத்தைக் காட்டுகின்றன என்று சொல்கிறோம். சீனர்கள், மனிதத் தன்மைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறவர்கள்; அவர்களோடு எந்த விவகாரம் நடத்தினாலும் அவர்களுடைய மனிதத் தன்மைக்குப் பங்கம் வராமல் நடத்தவேண்டும். இதனைச் சீனர்களுடைய பண்பாடு என்று சொல்கிறோம். பர்மியர் போன்ற சில ஜாதியார் உடம்பெல்லாம் பச்சை குத்திக்கொள்கிறார்கள். இதனை அவர்களுடைய நாகரிகம் என்கிறோம். திபேத்தில் ஒரு ஸ்திரீ பல புருஷர்களை விவாகம் செய்து கொள்ளலாமென்ற வழக்கம் இருக்கிறது. இஃது அவர்களுடைய ஒழுக்கத்திற்கு முரண்பாடல்ல. இதனை அவர்களுடைய பண்பாடு என்று கூறுகிறோம்.

அப்படியானல் பண்பாடு, நாகரிகம் என்ற இரண்டும் எதைக் குறிக்கின்றன? பொருளையா, சுபாவத்தையா, பழக்கவழக்கத்தையா, எதைக் குறிக்கின்றன என்ற கேள்வி பிறக்கிறது. இதற்கு அறிஞர் பலரும் அவரவர்களுடைய புத்திக்கும் யுக்திக்கும் தகுந்தபடி பதில் சொல்லிக்கொண்டு போகிறார்கள். ஒரு ஜாதியாருடைய சிருஷ்டி சக்தியில்தான் அவர்களுடைய நாகரிகம் இருக்கிறதென்பர் சிலர்; ஒரு சமூகத்தார் அன்றாட வாழ்க்கையை எப்படி நடத்துகிறார்களென்பதைப் பொறுத்துத் தான் அவர்களுடைய பண்பாட்டை நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்பர் வேறு சிலர். இந்தப் பல்வித வியாக்கியானங்களில் நாம் இப்பொழுது பிரவேசிக்க வேண்டியதில்லை. பண்பாடு என்பதும் நாகரிகம் என்பதும் எந்த அடிப்படையின்மீது நிலைபெற்றிருக்கின்றன என்பதை மட்டும் இங்குச் சுருக்கமாக எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறோம்.

உலகத்திலுள்ள பொருள்களை மூன்று வகையாகப் பிரிப்பர் அறிஞர். சில பொருள்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை அவைகளின் உபயோகத்திற்காக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். உதாரணமாக, தச்சன் உளி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்? எதற்காக? அதன் அழகுக்காகவா? இல்லை; உபயோகத்திற்காக. உபயோகமில்லாவிட்டால் அதனை எறிந்துவிடத் தயார். இங்ஙனம் அநேக பொருள்களை அவைகளின் உபயோகத்திற்காக மட்டுமே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

இன்னும் சில பொருள்கள் இருக்கின்றன. அவை, மனிதனுடைய உயிர் வாழ்க்கைக்கு அவசியமானவையல்ல. இருந்தாலும் அவைகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்; உபயோகப்படுத்துகிறோம். உதாரணமாக சங்கீதம், சிற்பம் முதலியவைகளைச் சொல்லலாம். அவைகளை, அவைகளின் அழகுக்காகவும், இனிமைக்காகவும் கையாளுகிறோமே தவிர உபயோகத்தை உத்தேசித்து அல்ல. அதாவது அவற்றை அவைகளுக்காக மட்டுமே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்; அதன் பிரயோஜனத்திற்காகவல்ல.

வேறுசில பொருள்கள் உள்ளன. அவைகளை அவைகளுக்காகவும், — அதாவது அவைகளின் அழகுக் காகவும் அல்லது இனிமைக்காகவும் — அவைகளின் பிரயோஜனத் திற்காகவும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்; பயன்படுத்துகிறோம். உதாரணமாக நல்ல பாதைகள் இருக்கின்றன; அல்லது அழகான பாலங்கள் இருக்கின்றன. பாதையில்லாமலோ அல்லது பாலமில்லாமலோ ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குப் போதல் கூடும். இருந்தாலும் பாதை இருப்பதும் பாலமிருப்பதும் உபயோகமாகவும் இருக்கிறது; அழகாகவும் இருக்கிறது.

இங்ஙனம் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ள பொருள்களில், பிந்திய இரண்டுவகைப் பொருள்கள், பண்பாட்டுக்கு எடுத்துக் காட்டாக இருப்பன வென்று சொல்லலாம். ஒரு மனிதனைப் பார்த்து இவன் பண்பாடுடையவன் என்று சொல்கிறோம். அவனிடத்திலே உள்ள எதைப்பார்த்து இப்படிச் சொல்கிறோம்? அவன் ஒரு பொருளை அந்தப் பொருளுக்காக மட்டுமே அனுபவிக்கிறான்; அல்லது அதன் பிரயோஜனத்திற்காகவும் சேர்த்து அனுபவிக்கிறான். இங்ஙனம் பிரயோஜனத்தைக் கருதாமல், ஒரு பொருளை அதற்காக மட்டுமோ அல்லது அதற்காகவும் அதன் பிரயோஜனத்திற்காகவும் சேர்த்தோ அனுபவிக்கின்ற தன்மை எதுவோ அதுதான் பண்பாடு என்று அழைத்தற் குரியது. ஆனால் இப்படிச் சொல்லிவிட்டால் பண்பாட்டைப் பற்றிப் பூராவும் சொன்னதாகாது. பண்பாட்டின் ஆரம்பம் என்றுதான் இந்த அனுபவிக்கின்ற தன்மையைச் சொல்லவேண்டும். இந்தத்தன்மை மேலும் மேலும் வளர்ந்து செல்லக்கூடியது எப்படி?

கோயிலின் கோபுரம் இருக்கிறது. அதனால் ஏதோ பெரிய பிரயோஜனம் இருக்கிறதென்று அது கட்டப் பெறவில்லை. ஆனாலும் அதனைப் பார்த்து 'ஆ, ஆ, என்ன அழகு! என்ன வேலைப்பாடு' 'என்று சொல்லி சந்தோஷப் படுகிறோம்; நம்மிடத்தில் ஒரு குதூகல உணர்ச்சி உண்டாகிறது. இப்படியே சூரியோதயம், சூரியாஸ்தமனம் முதலியவைகளையும் சொல்லலாம். சூரியனால் பிரயோஜனம் மட்டு மிருக்கிறது. ஆனால் சூரியோதயத்தையோ சூரியாஸ்தமனத்தையோ பார்ப்பதனால் பிரயோஜனத் தோடுகூட ஒருவித இன்பமும் உண்டாகிறது; அந்த இரண்டு காட்சிகளைத் தினந்தோறும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க

வேண்டுமென்ற ஆவல் நம்மிடையே எழுகிறது. இங்ஙனம் நாம் மட்டும் தனித்துப் பார்ப்பதோடு, அப்படிப் பார்த்துச்சந்தோஷத்தை அனுபவிப்பதோடு நின்றுவிடக் கூடாது; மற்றவர்களையும் அனுபவிக்குமாறு செய்யவேண்டும்; அதுமட்டுமல்ல; அவர்கள் அனுபவிப்பதைப் பார்த்து நாம் சந்தோஷப்பட வேண்டும். எல்லோருடனும் சேர்ந்து சந்தோஷத்தை அனுபவிக்க வேண்டும், எல்லோரையும் சந்தோஷம் அனுபவிக்கச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் எந்த இடத்தில் தோன்றுகிறதோ அந்த இடத்தில் அன்பு மலர்கிறது; அதிலிருந்து சகோதர வாஞ்சை என்கிற வாசனை வீசுகிறது. எனவே பொதுமை எண்ணத்தைத் தூண்டுவது எதுவோ, பொதுமை எண்ணத்தை வளர்ப்பது எதுவோ, பொதுமையிலிருந்து விளைவது எதுவோ அதுவே பண்பாடு என்று சுருக்கமாகக் கூறலாம். பொதுமையாகிற அடிப்படையின் மீது பண்பாடு என்கிற கட்டிடம் நிர்மாணம் செய்யப் படுகிறது என்றும் கூறலாம்.

ஆனால் இப்படிச் சொன்னதனாலேயே பண்பாட்டுக்குப் பூரண வியாக்கியானமும் சொல்லி விட்டதாகாது. ஏற்கனவே சொன்னபடி, அறிஞர்கள் இதற்கு வெவ்வேறு விதமான வியாக்கியானங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். "இனிய சுபாவம், நிதானம், ஆத்மசக்தி, பொறுமை, ஞானம், வீரம் ஆகிய இவை யாவும் ஒரு பண்பட்ட மனத்தின் தன்மைகள்" என்கிறான் ஓர் அறிஞன். அறிவையும் அழகையும் முக்கிய லட்சணங்களாகக் கொண்ட பூரணத்துவத்தை நாடுவது எதுவோ அதுதான் பண்பாடு என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கிறான் இன்னோர் அறிஞன். "அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மையோடு ஐந்து சால்பு ஊன்றிய தூண்" என்பது திருக்குறள்.

இனி நாகரிகத்தைப்பற்றி ஓரிரண்டு அறிஞர்கள் கூறியுள்ள கருத்துக்களை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறோம். "நாகரிகமென்றால், புறச் சூழலில் காணப்பெறும் லௌகிக அபிவிருத்திகள் அல்ல. ஒரு மனிதனுடைய சீலத்தை, அந்த மனிதன் மூலமாக தேசத்தின் சீலத்தை மேன்மையுறச் செய்வது எதுவோ அதுதான் நாகரிகம்" என்பது ஓர் அறிஞனுடைய கருத்து. "வாழ்க்கைச் சாதனங்களின் அபிவிருத்தியைக்கொண்டு ஒரு நாகரிகத்தை அளந்து பார்க்கக் கூடாது. வாழ்க்கையின் தன்மையென்ன, அதற்கு என்ன மதிப்பு கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கொண்டே நாகரிகத்தை அளந்து பார்க்க வேண்டும்" என்கிறான் வேறோர் அறிஞன். "கலைகளும் ஞானமும் நடக்கையும் ஒழுக்கமும் சேர்ந்த சேர்க்கைதான், பொக்கிஷந்தான் நாகரிகம்" என்பது ஓர் அமெரிக்க அறிஞனுடைய அபிப்பிராயம்.

இத்தகைய பண்பாடும் நாகரிகமும் நிறைந்தவர்களாயிருந்ததனாலேயே ஆசியமக்கள் ஆதிகாலந்தொட்டு, தங்களுடைய நலன்வேறு, மற்றவர்களுடைய நலன்வேறு என்று வித்தியாசம் பாராட்டாமல், எல்லோருடைய நலனையும் நாடினர்கள்; தங்கள் நாடு, தங்கள் சமுதாயம் என்று தனித்துப் பாராமல் உலகனைத்தையும் ஒரு குடும்பமாகப் பார்த்தார்கள். ஒரு நல்ல காரியத்திற்கு எல்லோருடைய கூட்டுறவும் தேவை யென்பதே இவர்களின் அடிப்படையான கொள்கையா யிருந்தது. இதனால் எல்லோரும் க்ஷேமமாயிருக்க வேண்டும், உலகம் சாந்தி பெற வேண்டு மென்பன போன்ற கோரிக்கைகள் இவர்களுடைய இலக்கியங்களில் பிரதிபலித்தன. எல்லோரும் க்ஷேமமாயிருக்கவேண்டுமானால், உலகத்தில் சாந்தி நிலவ வேண்டுமானால்,

எல்லோருக்கும் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும்; அந்தச் சுதந்திரத்தை அனுபவிப்பதற்கு எல்லோருக்கும் சௌகரியங்களும் சந்தர்ப்பங்களும் இருக்கவேண்டும். ஒருவர் தாழ மற்றொருவர் வாழ்தல் என்ற ஏற்பாடே இருக்கக்கூடாது. ஒருவர் பட்டினி இருக்க மற்றொருவர் வயிறார உண்ணக்கூடாது. இந்த மாதிரியான பொதுமைக் கருத்துக்கள் ஆசிய மக்களுக்கு நெடுகிலும் இருந்து வந்திருக்கிறது. அரசாங்க உத்தியோகத்தில் அமர வேண்டிய ஒருவன் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டு மென்பதைப்பற்றி கிறிஸ்து பிறப்பதற்குச் சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே எழுதப் பெற்ற ஓர் எகிப்தியப் பாடல் பின் வருமாறு கூறுகிறது:—

"ஒரு முழ நிலத்திற்கு ஆசைப்படாதே;

ஒரு விதவையின் நிலத்தில் அத்து மீறிச் செல்லாதே;

உனது நிலத்தை உழுது பயிரிட்டு உனது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்;

உனது இடத்தில் தயாரித்த ஆகாரத்தையே சாப்பிடு;

அக்கிரமமாக ஐயாயிரம் சம்பாதிப்பதைக் காட்டிலும்

கடவுள் உனக்குக் கொடுக்கிற ஒரு பறை தானியமே போதுமானது.

களஞ்சியத்திலிருக்கும் பெருஞ் செல்வத்தைக் காட்டிலும்

கடவுளின் ஆணைக் குட்பட்டு வறுமையாயிருப்பது மேல்;

துக்கத்தின் மத்தியிலே பெருஞ் செல்வத்தோடிருப்பதைக் காட்டிலும்

சந்தோஷத்தின் மத்தியிலே சில துண்டு துணுக்குகளோடு வாழ்வதே மேல்...''

மானிட சமுதாயம் உடல், அதில் தான் ஒரு சிறு அங்கம் என்று பிரதியோர் ஆசிய மகனும் கருதிக் கொண்டிருந்தான். ஓர் அங்கத்திற்கு ஊறு ஏற்பட்டால் அது மற்ற அங்கங்களையும் பாதிக்கும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டிருந்தது. இதனால் யாருக்கும் தீங்கிழைக்கக்கூடாது, அது தனக்கே தீங்கிழைத்துக் கொண்டதாகும் என்ற உணர்ச்சி அவனுக்கு இயற்கையாகவே ஏற்பட்டிருந்தது. தான் தீங்கிழைக்காமலிருந்ததோடு மட்டுமல்ல, மற்றவர்களையும் தீங்கினின்று தடுத்து வந்தான்; அப்படித் தடுத்து அவனை நல்வழிப் படுத்துவது தனது கடமையென்று கருதினான். எப்படி புல் பூண்டுகளைக் களைந்து விட்டு நெற்பயிரைச் செழிக்கச் செய்கிறோமோ அது போல தனி மனிதனிடத்திலும் மனித சமூகத்தினிடத்திலும் உள்ள கெட்ட தன்மைகளை அகற்றி நல்ல தன்மைகளை வளர்ப்பதில் முனைந்து நின்றார்கள் ஆசிய மக்கள். பாரசீக வாசகங்கள் சிலவற்றைக் கேளுங்கள்:—

"ஒருவன் சிறிய சொத்துக் காரனாயிருந்தாலும், பெருஞ் சொத்துடையவனா யிருந்தாலும், வாய்மையுள்ளவர்கள் மீது அன்பு செலுத்த வேண்டும்; பொய் சொல்கிறவர் களிடத்தில் தீயவனாக நடந்து கொள்ளவேண்டும்.''

* * *

"பிரதி யொரு மனிதனையும் உன் நண்பனாகக் கருது. அதுவே உன் சுபாவம். பிரதி யொரு மனிதனையும் நல்வாழ்க்கையிலே ஈடுபடுத்து; அதுவே உன் ஞானம். மற்றவர்களை உன்னைப்போல் நினை;

அதுவே உன் மதம். மற்றவர்கள் மூலமாக உனது சந்தோஷத்தைத் தேடிக்கொள்; அதுவே உன் ஆத்மா.''

* * *

"மனிதர்கள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாக ஒருவரை யொருவர் நேசிக்கிறார்களோ, ஒருவருக் கொருவர் உதவி செய்து கொள்கிறார்களோ அவ் வளவுக்கவ்வளவு அதிகமான சந்தோஷத்தை அடை கிறார்கள்."

எல்லோரும் சுதந்திரமா யிருக்கவேண்டு மென்ற கருத்து ஆசிய மக்களிடத்தில் நிலவியிருந்தது என்று மேலே சொன்னோமல்லவா, இஃது—இந்தக் கருத்து—அவர்களுடைய அரசியல் வாழ்க்கையில் பிரதி பலித்துக் கொண்டிருந்ததை நன்கு காணலாம். அரசாங்க அதிகாரத்தை ஓரிடத்திலே தேக்கி வைத் துக்கொண்டு அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கீழேயுள்ள ஸ்தாபனங்களுக்கு வினியோகிப்பது என்ற முறை ஆசியாவிலே கிடையாது. அதிகார மானது, கீழே விரிந்து மேலே சுருங்கியிருந்தது. எப்படி தனி மனிதன் தன்னைத்தான் ஆண்டு கொள்ள வேண்டு மென்ற நியதி இருந்ததோ அப் படியே பிரதியொரு சிறிய ஸ்தாபனமும் தன்னைத் தான் ஆண்டுகொள்ள வேண்டு மென்ற நியதி இருந் தது. இதனால்தான் ஆசியாவில் அரசாங்கங்கள் மாறினாலும் சமுதாய அமைப்பு, சமுதாயக் கட்டுப் பாடு, சமுதாய ஒழுங்கு இவைகளெல்லாம் நிலை குலையாமலிருந்தன. ஆள்வது குறைவாகவும் வாழ்வது அதிகமாகவும் இருந்தது. அரசன் ஆள்வதற்காக இருக்கவில்லை; முறைசெய்து காப்பாற்றுவதற்காகவே இருந்தான். ஒரு ராஜ்யத்தில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஆளுகை குறைவாயிருக்கிறதோ அவ்வளவுக் கவ் வளவு அந்த ராஜ்யம் சுபிட்சமாயிருக்கும் என்பதே

பொதுவான நியதியாயிருந்தது. ஒரு சீனப் பழமொழி கூறுகிறது :— "அதிகமாக ஆண்டால் ஜனங்கள் அதிகமான ஏழைகளாகிறார்கள்; அதிகமான சட்டங்கள் செய்தால், சட்டங்களை மீறுகிறவர்கள் அதிகமாகிறார்கள்."

மற்றவர்களுடைய துன்பங்களை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சக்தி ஆசியாவுக்குத்தான் உண்டு. அங்கு அவதரித்த மகான்களத்தனை பேரும் துன்பத்தை அனுபவித்தே உண்மையைக் கண்டிருக்கிறார்கள். அந்த மகான்களில் அநேகர், மற்றவர்களுடைய இன்பத்திற்காகத் தாங்களே வலிய துன்பத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய உபதேசங்கள் யாவும் மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைத் துடைக்கின்ற முறையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. யார் மற்றவர்களுடைய துன்பத்தை அறியும் சக்தியுடையவர்களா யிருக்கிறார்களோ அவர்கள்தான் அந்தத் துன்பத்திற்குப் பரிகாரம் காணும் முயற்சியில் ஈடுபடுவார்கள்; அவர்களால் தான் அந்தத் துன்பத்தைப் பரிகரிக்க முடியும். ஆதலின் உலகத்தில் துன்பங்கள் ஒழிந்து இன்பம் துளிர்க்க வேண்டுமானால் அதற்கு ஆசிய மக்கள்தான் முனையவேண்டும்.

கீழ்நாட்டையும் மேனாட்டையும், அல்லது ஆசியாவையும் ஐரோப்பாவையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டு கின்ற வகையில் சில அறிஞர்கள் ஆசியா மீது இரண்டு குற்றங்கள் சுமத்துவதுண்டு. ஆசியாவின் பண்பாட்டை அறியாத ஒரு தன்மையினாலேயே இவர்கள் இப்படிக் கூறுகிறார்கள் என்று முதலிலேயே நாம் சொல்லிக்கொண்டுவிட விரும்புகிறோம். இவர்களுடைய இரண்டு குற்றச்சாட்டுகளையும் சிறிது கவனிப்போம்.

முதலாவது குற்றச்சாட்டு என்னவென்றால், ஆசியா இருக்கிற நிலையில் இருப்பதிலேயே திருப்தி யடைகிறது; எவ்வித மாற்றத்தையும் விரும்புவதில்லை; முன்னேறிச் செல்ல வேண்டுமென்ற ஆவலும் அதற்கு இல்லை. இதற்கு எதிராக, ஐரோப்பாவோ, சதா மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. மாறுதல், முன்னேற்றத்தின் அறிகுறியல்லவா? இப்படிக் கூறுகின்ற அறிஞர்கள், ஆசியா, ஐரோப்பாவினால் ஆதிக்கங் கொள்ளப்பட்டதற்கு அதனுடைய ஒரு நிலைப் போக்குத்தான் காரணம் என்று சொல்லி ஆசியாவைத் தட்டி எழுப்புகிறார்கள்; முன்னே பிடித்துத் தள்ளுகிறார்கள். இவர்களுக்கு நாம் என்ன சொல்வது? 'வைத்தியனே, உன்னை சொஸ்தப் படுத்திக்கொள்' என்று சொல்லி இவர்களுக்கு வணக்கஞ் செலுத்துகிறோம்.

ஆசியா, நிற்கின்ற நிலையிலே நிற்க விரும்புகிறதென்பது வாஸ்தவம். அதில்தான் அதனுடைய பெருமை இருக்கிறது. வாழ்க்கையின் பல துறைகளிலும் அது பலவிதமான பரிசோதனைகள் நடத்தி அவற்றில் எது யுக்தமானது, எது அனுசரிக்கத் தகுந்தது என்ற சில முடிவுகளைக் கண்டிருக்கிறது. இந்தக் கண்டிருக்கிற நிலைக்கு, அஃது—ஆசியா—எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் வந்துவிட்டது. அப்பொழுது ஐரோப்பா, ஒரு பச்சிளங் குழந்தை; நாகரிகமின்னதென்று அறியாத நிலையிலிருந்தது. தான் சிறு குழந்தையா யிருந்த காலத்தில் ஆசியா எப்படி இருந்ததோ அப்படியே தான் பெரிதாகி விட்ட பிறகும் இருப்பதைப் பார்க்கிறது. தன்னைப் போல் ஆசியாவும் வளரவில்லையே என்று ஆசியா மீது இரக்கங் காட்டுகிற பாவனையில் பேசுகிறது. முன்னேற்றத்தின் அடியிலே இருக்கும் ஐரோப்பா,

முன்னேற்றத்தின் முடிவைக் கண்டுவிட்ட ஆசியா வைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாதது ஆச்சரிய மில்லை.

ஆசியா, வாழ்க்கையின் எந்தத் துறையிலும் ஒரு நிதானம் வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்திருக் கிறது. எதிலும் ஒரு தீவிரத்திற்குச் செல்ல அது விரும்புவதில்லை. இதனையே குறுகிய மனப்பான்மை என்று குறையாகச் சொல்கிறார்கள் மேனாட்டார். உதாரணமாக ஐரோப்பாவின் அரசியல் வாழ்க் கையையும் ஆசியாவின் அரசியல் வாழ்க்கையையும் எடுத்துக்கொள்வோம். ஐரோப்பாவில், அநேக நூற்றாண்டுகளாக, அரசர்கள் தெய்வப்பிறவிகள், தெய்விக உரிமையுடையவர்கள் என்ற கொள்கை அதிதீவிரமாக நிலவி வந்தது. இதனை ஆதரித்துக் கூச்சல் போட்ட கோஷ்டிகள்தான் எத்தனை? எழுந்த நூல்கள்தான் எத்தனை? இந்தக் கொள்கை காரணமாக அரசர்கள் கொடுங்கோலர்களானார்கள்; ஜனங்கள் சொல்லொணாத துன்பங்களை அனுபவித் தார்கள். இதன் விளைவு என்ன? அரசர்களுடைய தெய்விக உரிமையை எதிர்த்துப் பல இயக்கங்கள் கிளம்பின. அரசர்களுடைய தெய்விக உரிமை எவ்வளவு தீவிரத்திற்குச் சென்றதோ அவ்வளவு தீவிரத்திற்கு ஜனங்களுடைய ஆளும் உரிமையும் சென்றது. கடிகாரத்தின் தொங்கட்டத்தை ஒரு பக்கம் வேகமாகத் தட்டிவிட்டால் அது மறு பக்கமும் வேகமாகச் செல்லுமல்லவா? இவைகளினால் சமுதா யத்தில் எப்பொழுதும் ஓர் அதிர்ச்சி, ஒரு குழப்பம் இருந்து கொண்டே யிருந்தது; பூசல்களும் பிணக்கு களும் சகஜமாயின; அமைதி யென்பது குதிரைக் கொம்பாகிவிட்டது. இப்பொழுதும் — இந்த இருப தாவது நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்திலும் —

ஐரோப்பாவைப் பாருங்கள், எங்கேனும், யாரிடத்தி லேனும் அமைதி இருக்கிறதா என்று.

ஆசியாவோ, நெடுங்காலத்திற்கு முன்னரேயே, தீவிர முடியாட்சியிலுள்ள தீமைகளையும், தீவிர குடியாட்சியிலுள்ள தீமைகளையும் உணர்ந்து, இரண்டிலு முள்ள தீமைகளைக் களைந்து, இரண்டுக்கும் மத்திய மாக, குடிக் கோனாட்சி, அதாவது குடிதழுவிய கோனாட்சி என்ற முறையை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வந்தது. இதனையே பிற்காலத்து ஐரோப் பிய அரசாங்கங்களிற் சில பின்பற்றியிருக்கின்றன.

இங்ஙனம் அரசியலிலே மட்டுமல்ல, எல்லாத் துறைகளிலும், ஆசியா, நடுநிலையிலேயே இருந்து வந்திருக்கிறது; எதிலும் ஒரு நிதானத்தை வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறது. நீண்ட கால அனுபவத்தின் மீது ஏற்பட்ட முடிவு இது.

எப்பொழுதுமே அனுபவம் நிறைந்தவர்கள், பேச்சிலும் நடக்கையிலும் நிதானமாக இருப்பார் கள்; சுகதுக்கங்களைச் சமதூக்கத்திலே வைத்துப் பார்ப்பார்கள். எதிலும் அவர்கள், தங்களை மிஞ்சிய ஒரு நிலைக்குச் செல்வதில்லை. ஆசியாவினுடைய தன்மையும் இதுதான். வில்லியம் ரோஷர்[1] என்ற ஜெர்மானிய அறிஞன் கூறுகின்ற வாசகம் இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கது:—"விவசாய நாகரிகமானது, இருக் கின்ற நிலையிலே இருப்பதையும் மேன்மக்களாட்சி யையும் ஆதரிக்கிறது; தொழில் நாகரிகமானது, முற்போக்குடையதாகவும், ஜனநாயக ஆட்சியை ஆதரிப்பதாகவும் இருக்கிறது."

இரண்டாவது குற்றச் சாட்டு என்னவென்றால், ஆசியாவானது, லௌகிகத்தை அடியோடு துறந்து

1 William Roscher *1817-1894.*

விட்டு பாரமார்த்திகத்திலே அதிக கவனஞ் செலுத்தி வந்திருக்கிறதென்பதாகும். ‘ஆசியாக்காரர்கள், இகலோகத்தை இழந்து விட்டார்கள்; பரலோகத்திலிலிருந்து ஏதேனும் பரிசு கிடைக்குமாவென எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்று சிலர் கேலியாகச் சொல்வதுண்டு. பொதுவாக, ஆசியாக்காரர்கள் உலக விவகாரம் தெரியாதவர்கள், வாழத் தெரியாதவர்கள் என்பது ஐரோப்பியர் பலருடைய அபிப்பிராயம். இந்த அபிப்பிராயம் தவறு என்று நாம் உரத்துச் சொல்ல விரும்புகிறோம்.

ஆசிய மக்கள், வாழ்க்கையைக் கூறுபடுத்திப் பார்க்கவில்லை யென்று ஏற்கனவே சொல்லி யிருக்கிறோம். லௌகிகமும் பாரமார்த்திகமும் சேர்ந்தது தான் வாழ்க்கை யென்பதே அவர்களுடைய கோட்பாடா யிருந்து வந்திருக்கிறது. தனி மனிதனுடைய வாழ்க்கையும் சமுதாய மனிதனுடைய வாழ்க்கையும் தனித்தனி அறைகள் என்கிற மாதிரியான எண்ணமே அவர்களுக்கு உதித்ததில்லை. ஆசியக் கிரந்தங்கள் யாவும் இரண்டையும் இயைபு படுத்தியே பேசியிருக்கின்றன. இது விஷயத்தில் புராதன கிரீஸும் ஆசியாவைப் பின்பற்றி யிருக்கிறதென்று சொல்ல வேண்டும். முற்காலத்துக் கிரேக்க அறிஞர்கள், வாழ்க்கையை அறவாழ்க்கை யென்றும் அரசியல் வாழ்க்கை யென்றும் வேறுபடுத்திப் பாராமல் இரண்டையும் ஒன்று படுத்தியே பார்த்தார்கள். அரிஸ்டாட்டல் எழுதிய “அரசநீதி,” அவனுடைய “அறநூலி”ன் தொடர்ச்சியே.

ஆசிய மக்களின் கொள்கைப்படி, அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றும் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதவை. அறத்தால் வரும் பொருளைக் கொண்டு இன்பம் துய்த்தலிலேயே மனிதனுடைய

வாழ்க்கை சிறப்படைகிறது. இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை விடுத்து மற்ற இரண்டையும் கடைப் பிடித்த லினல் வாழ்க்கை பூர்த்தியடையாது: அது நல் வாழ்க்கையுமாகாது. இந்த நல்வாழ்க்கை நடத்துவது தான் பிரதியொரு மனிதனுடைய நோக்கமாக இருக்க வேண்டும்.

இந்த நோக்கத்தைக் கொண்ட ஆசிய மக்கள், லௌகிகம், பாரமார்த்திகம் என்ற இரண்டில் ஏதேனுமொன்றை மட்டும் கடைப் பிடித்திருப்பார் களாவென்று வாசகர்களைச் சிந்திக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம். ஆசியாவின் பூர்விகக் கிரந்தங்கள் பலவும், காண முடியாத கடவுளைப்பற்றி எவ்வளவு சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லி யிருக்கின்றனவோ அவ் வளவு சவிஸ்தாரமாகக் காணப்படுகின்ற மனிதனைப் பற்றியும் கூறியிருக்கின்றன: அந்த மனிதனுக்குக் கடவுளை அடையும் வழியைக் காட்டியிருப்பது போல், அவன் வாழவேண்டிய வகையைப் பற்றியும் சொல்லியிருக்கின்றன; தத்துவத்திற்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பேசியிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு முக்கியத்துவம் அனுஷ்டானத்திற்கும் கொடுத்துப் பேசியிருக்கின்றன; செயலற்ற எண் ணமோ, எண்ணத்தை அடிப்படையாகக்கொள்ளாத செயலோ பிரயோஜனப்படாது என்பதைப் பல முகத்தானும் வலியுறுத்தி யிருக்கின்றன.

ஆசியாவின் முற்கால அறிஞர்கள், எந்தத் துறையையும் ஆராய்ச்சி செய்யாமல் விட்டுவிட வில்லை. யோக சாஸ்திரத்தைச் சொன்னவர்கள் பாக சாஸ்திரத்தையும் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். மோனத்தின் இனிமையை விதந்து கூறியவர்கள் வானத்தையும் அதில் சஞ்சரிக்கும் கிரகங்களையும் ஆராய்ந்து கூறியிருக்கிறார்கள். முப்பத்திரண்டு

வித்தைகளென்றும் அறுபத்து நான்கு கலைகளென்றும் இந்தியாவின் முன்னோர்கள் வகுத்து விட்டுப் போனது எதைக் காட்டுகிறது? அவர்கள், வாழ்க்கையின் பல துறைகளையும் கண்டறிந்திருக்கின்ற மேதையை யல்லவோ காட்டுகிறது? தற்கால அறிஞர்களைத் திகைக்க வைக்கும் எத்தனையோ பிரச்னைகளுக்கு ஆசியாவின் முற்கால அறிஞர்கள் பரிகாரங் கண்டிருக்கிறார்கள். ஓர் அறிஞன் கூறுகிறான்:— "(ஆசியாவின்) இந்தப் புராதன மக்களுடைய ஆச்சரியகரமான, எதிர்பாராத மேதையை என்னென்று சொல்வது? இவர்கள் அனுஷ்டான சாத்தியமான அநேக எண்ணங்களையும் தத்துவங்களையும் சொல்லி, அவைகளை நடை முறையில் கொணர்வதற்கான ஸ்தாபனங்கள் அமைக்கிற வழிகளைப் பற்றியும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்...தற்கால அறிஞர்களைத் திகைக்க வைக்கக்கூடிய அநேக பிரச்னைகளுக்கு இந்த முன்னோர்கள் பரிகாரங்கள் கண்டதோடு அவற்றில் வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார்கள்."

ஆசிய மக்கள், உலக விஷயங்களை எவ்வளவு நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தார்கள், உலக விவகாரங்களை எவ்வளவு ஒழுங்காக நடத்தி வந்தார்கள் என்பதற்குச் சில ஆதாரங்களை இங்கே எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறோம். கிறிஸ்து பிறப்பதற்குச் சுமார் மூவாயிரத்தைந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே பாபிலோனியாவில் வழங்கி வந்த இரண்டொரு பழமொழிகளைக் கேளுங்கள். இவைகளைக் கொண்டு பாபிலோனிய மக்கள் எத்தகைய நேரிய வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தார்கள் என்பது தெரியவரும்.

"பலசாலிகள், தங்கள் சொந்த சம்பாத்தியத்தினுல் வாழ்கிருர்கள்; பலவீனர்கள், தங்களுடைய பிள்ளைகளின் சம்பாத்தியத்தினுல் வாழ்கிருர்கள்."

"அவன் நேர்மையுள்ளவனுகவும் நல்லவனுகவும் இருக்கிருன். ஆயினும் அவனுடைய உடை கந்தலாக இருக்கிறது."

"குடும்பத்தினருடன் சச்சரவிட்டுக்கொள்வது, புனிதமான இடத்தை அசுத்தப்படுத்துவது போல் ஆகும்."

பாபிலோனியர்கள், மிகப் புராதன காலத்திலிருந்தே, குடும்ப க்ஷேமத்தை விசாரித்து ஒருவருக்கொருவர் கடிதப் போக்குவரத்து செய்துகொண்டிருக்கிருர்கள். கடன் கொடுத்தல், நிலம் விற்றல், ஒருவருடைய சொத்துக்களை மற்ருெருவருக்கு மாற்றுதல் இப்படிப்பட்டவைகளுக்கெல்லாம் பத்திரங்கள் எழுதி பரிமாறிக் கொண்டிருக்கிருர்கள். ஒரு புருஷன், தன் மனைவிக்குப் பின்வருமாறு கடிதம் எழுதுகிருன்:—

"மனைவி ஸெக்குவுக்கு நாபு—ஜேர்—உஷாப்ஷி எழுதுவதாவது: கடவுள் உனக்கு ஆரோக்கியத்தையும் ஆயுளையும் அளிப்பாராக! தெய்வ கிருபையால் நான் இங்கே சௌக்கியமாக இருக்கிறேன். உனக்கு பத்து கூர் (படி, மரக்கால் போன்ற ஓர் அளவு) தானியம் கொடுக்கும்படி இக்கிஷாவின் மகன் இத்தின் மர்துக்குக்கு எழுதியிருக்கிறேன். வீட்டு விஷயத்தில் பராமுகமா யிராதே. எல்லாவற்றையும் நன்ருகக் கவனித்துக்கொள். என் பொருட்டுக் கடவுளைக் கும்பிடு. நீ என்ன நினைக்கிருய் (அதாவது உனக்கு என்ன வேண்டும்) என்பதைப்பற்றி எனக்கு எழுது."

கடன் கொடுத்த ஒருவன், தான் பெற்றுக் கொண்ட வட்டிக்குப் பின் வருமாறு ரசீது எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறன் :—

"ஐந்து ஷேக்கெல்களுக்கு (ஒரு நாணயம்) வருஷத்திற்கு ஒரு ஷேக்கெல் விகிதம் வட்டி கணக்குப் பண்ணி, அதற்காக அரை மைன வெள்ளியை, கிர்னினிஷாக் (என்பவ) னிடமிருந்து உர்துன்பாயே (என்பவன்) பெற்றுக் கொண்டதற்கு இதுவே ரசீது. ....வருஷம் ஒன்பதாவது மாதத்தில் இது கொடுக்கப்பட்டது."

உலகத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டு மென்பதைப் பற்றி ஒரு சீனக் கிரந்தம் பின்வருமாறு கூறுகிறது :—"லட்சியம் வாய்ந்த ஒரு புருஷன், குதிரையைப் போல் அடக்கமாகவும், கட்டுப்பாடாகவும், தைரியமாகவும் இருக்க வேண்டும். அப்படியே லட்சியம் வாய்ந்த ஒரு ஸ்திரீ, பசுவைப்போல் உழைப்பாளியாகவும், கற்புடையவளாகவும், சாதுவாகவும் இருக்கவேண்டும்."

சந்தோஷமாக வாழ்வதற்கு ஒரு சுருக்கமான வழி கூறுகிறன் லாவோத்ஸே என்ற சீனஞானி:—"உண்பதற்குச் சில பருக்கைகள்; குடிப்பதற்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர்; தலையணைக்கு முழங்கை; இவைகளிருந்தாலே நான் சந்தோஷமா யிருக்க முடியும். எளிமையைக் கடைப்பிடி; உள் அழகைக் காப்பாற்று; அகம்பாவத்தை அடக்கு; ஆசைகளுக்கு வரம்பு கட்டிக்கொள்."

இந்தியாவில் முனிவர்கள் பலர், உலகத்தைத் துறந்துவிட்டு அடர்ந்த காடுகளிலும் இருண்ட குகைகளிலும் பரம் பொருளை நாடிக் கடுந்தவம் செய்து கொண்டிருந்தார்களென்று படிக்கிறோம். இவர்கள்

காட்டிலே வசித்தாலும் நாட்டு விவகாரங்களை நன்கு அறிந்தவர்களாயிருந்தார்கள். மகா அலெக்ஸாந்தர் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து வந்தானல்லவா, அப்பொழுது சில முனிவர்களைச் சந்திக்க விரும்பினன். அவர்களுடைய அதிமேதையைப் பற்றியும் ஆத்ம சக்தியைப் பற்றியும் ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிருந்தானுதலின் அவர்களைச் சந்தித்து அவர்களுடன் சம்பாஷணை செய்து பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் உண்டாயிற்று. அப்படியே முனிவர்கள் பதின்மரைச் சந்தித்தான். "உங்கள் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு கேள்வி கேட்க விரும்புகிறேன். யார் முதலாவதாகச் சரியான பதில் அளிக்கவில்லையோ அவர்கள், தங்கள் உயிரை இழக்கத் தயாராயிருக்க வேண்டும். உங்களிலே மூத்தவர் இதற்கு நியாயாதிபதியாக இருக்கட்டும்" என்று கூறினன். முனிவர்களும் சம்மதித்தார்கள். பின்வரும் சம்பாஷணை நடைபெற்றது:—

வினு: உலகத்தில் இருக்கின்றவையா, இறந்து போனவையா, எவை அதிகமென்று நினைக்கிறீர்கள்?

விடை: உயிரோடிருக்கின்றவைதான் அதிகம். இறந்தவை இருக்கவில்லையே.

வினு: சுபாவந்தப்பின, அதாவது விகாரமான பெரிய ஜந்துக்கள் பூமியிலேயா, சமுத்திரத்திலேயா எங்கு அதிகமாக உற்பத்தியாகின்றன?

விடை: பூமியில்தான்; சமுத்திரம், பூமியின் ஒரு பாகந்தானே?

வினு: உயிருள்ளவைகளில் எது மிகவும் புத்தியுடையது?

விடை: மனிதன் இன்னும் கண்டுபிடிக்கவில்லை.

வினா: ஸாபாஸ் பிரதேசத்திலுள்ள ஜாதியாரை ஏன் கலகம் செய்யும்படி கிளப்பி விடுகிறீர்கள்?

விடை: கண்ணியமாக இறந்து போவதைக் காட்டிலும் கண்ணியமாக வாழ்வதுதான் சிறந்தது என்று கருதுவதனால் தான்.

வினா: இரவா, பகலா, எது முதலில் சிருஷ்டிக்கப் பட்டது?

விடை: பகல்.

வினா: ஒருவன், மற்றவர்களிடமிருந்து எப்படி அதிகமான அபிமானத்தைப் பெறமுடியும்?

விடை: பிறருக்கு அச்சத்தை உண்டுபண்ணாத ஒரு சக்தியை அவன் பெற்றிருந்தால்.

வினா: மனிதன் எப்படிக் கடவுளாதல் கூடும்?

விடை: மற்றவர்களால் செய்ய முடியாத காரியத்தைச் செய்தால்.

வினா: எது சக்திவாய்ந்தது, வாழ்க்கையா, மரணமா?

விடை: தனக்குப்பின்னால் பல துன்பங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வரும் வாழ்க்கைதான்.

வினா: ஒருவன் எவ்வளவு காலம் ஜீவித்திருக்க வேண்டும்?

விடை: வாழ்வதைக் காட்டிலும் சாவதே மேல் என்று அவன் நம்பாத வரையில்.

சம்பாஷணை முடிந்ததும், அலெக்ஸாந்தர், நீதிபதியைப் பார்த்து, "யாருடைய பதில் நன்றாயிருக்கிற" தென்று கேட்டான். "யாரும் சரியானபதில் சொல்லவில்லை. ஒருவருடைய பதிலைக் காட்டிலும் மற்றொருவருடைய பதில் மட்டமானதாகவே இருக்

கிறது'' என்றான் அந்த நியாயாதிபதி. ''அப்படியானால் நீதான் முதலில் இறக்கவேண்டும். ஏனென்றால் உன்னுடைய பதில்தான் மிகவும் மோசமாயிருக்கிறது'' என்றான் அலெக்ஸாந்தர். ''இல்லை அரசனே, யார் முதலாவதாகச் சரியான பதில் அளிக்கவில்லையோ, அவரைத்தான் மரணத்திற்குட்படுத்துவதாக நீ சொன்னாயென்பது ஞாபகமிருக்கட்டும்'' என்று திருப்பிச் சொன்னான் அந்த நியாயாதிபதி. இதைக் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட அலெக்ஸாந்தர் எல்லோருக்கும் சன்மானங்கள் வழங்கினான்.

ப்ளூட்டார்க்[1] என்ற கிரேக்க சரித்திராசிரியன் எழுதிவைத்துப் போயிருக்கிற வரலாறுகளில் இந்த நிகழ்ச்சி காணப்படுகிறது. இது கட்டுக்கதையோ உண்மைச் சம்பவமோ நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. எப்படி யிருந்தபோதிலும், முற்கால இந்தியர்களுடைய லௌகிக ஞானம் இந்தச் சம்பாஷணையிலிருந்து நன்கு புலனாகிறது. அது நமக்குப் போதும்.

1 Plutarch கி. மு. 46 – கி. பி. 120.

3. ஐரோப்பாவும் ஆசியாவும்

ஐரோப்பாவுக்கும் ஆசியாவுக்குமுள்ள சில தாரதம்மியங்களை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறோம். இப்படிச் சொல்வதனால், ஐரோப்பாவைத் தாழ்த்தியோ, ஆசியாவை உயர்த்தியோ காட்டவேண்டுமென்பது நமது நோக்கமல்ல. அதனதனுடைய சூழ்நிலைக்கும் பரம்பரைக்கும் தகுந்தபடி அதனதனுடைய பழக்க வழக்கங்களும் மனப்பான்மைகளும் இருக்கின்றன. உலக சமாதானத்திற்கு ஆசியாதான் வழி காட்ட முடியும், ஆசியாவுக்குத்தான் அந்தத் தகுதி உண்டு என்பதை நிர்த்தாரணம் செய்து காட்டுவதற்கு அதிகப்படியான அத்தாட்சியாகவே இந்தத் தாரதம்மியங்களை எடுத்துச் சொல்கிறோம்.

ஐரோப்பா அறிவிலே பெருமை காண்கிறது; ஆசியாவோ, நம்பிக்கையிலே நிம்மதி பெறுகிறது. அறிவை அபிவிருத்தி செய்து கொள்ள வேண்டியது தான்; அந்த அறிவைக்கொண்டு உலகத்தைத் துருவித் துருவிப் பார்க்கவேண்டியதுதான். ஆனால் அந்த அறிவுக்குப் பின்னணியில் விசுவாசம் இல்லாவிட்டால், சிரத்தை இல்லாவிட்டால், சீலமில்லாவிட்டால், உண்மையைக் காணமுடியாது. இதயமில்லாத மூளை பக்தியில்லாத பூஜை. இன்றைய ஐரோப்பா, விஞ்ஞான அறிவை எவ்வளவு அதிகமாக வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது? ஆனால் இந்த வெறும் அறிவு எவ்வளவு அனர்த்தங்களை உண்டுபண்ணியிருக்கிறது? வெறும் அறிவு, ஆரம்பத்தில் ஊக்கத்தை உண்டு பண்ணினாலும் இறுதியில் அழிவிலேதான் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும். அறிவு, சக்தியுடையதுதான்.

ஆனால் அந்த அறிவு, அன்பைத் தழுவிக்கொண்டிராமற் போனால், மேலான தன்மைகளில் நம்பிக்கை கொள்ளாமற் போனால், அதன் சக்தியானது துஷ்பிரயோகந்தான் செய்யப்படும்.

விஞ்ஞான அறிவைக்கொண்டு ஸ்தூலத்தைப் பார்க்க முடியும். ஆனால், நம்பிக்கையைக்கொண்டு சூட்சுமத்தையும் காணமுடியும். "விஞ்ஞானமானது, நன்றாகப் பார்க்கிற இடத்தில்தான் காலடி எடுத்து வைக்கிறது; ஆனால் நம்பிக்கை, — இதனை அன்பு, விசுவாசம், சிரத்தை என்று எந்தப் பெயரிட்டு வேண்டுமானாலும் அழைக்கலாம். —பாராமலே முன் செல்லக்கூடியது. விஞ்ஞானம், தனக்கு முன்னேக்கமிருக்கிறதென்று பெருமை யடித்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் நம்பிக்கையோ, இருட்டிலே கூட முன்னேறிப் போக முடியும். மற்றவர்களுக்கு வழி காட்டிச் செல்லுஞ் சக்தி தனக்கு இருக்கிறதென்று விஞ்ஞானமானது கர்வமடையலாம். ஆனால் நம்பிக்கையோ, கை கொடுக்கிறது; அழைத்துச் செல்லப்பட்டால் அதற்காக வந்தன மளிக்கிறது."

அறிவு காரணமாக, ஐரோப்பா, நூல்களைப் படிக்கிறது. நம்பிக்கை காரணமாக, ஆசியா, அந்த நூல்களோடு சம்பாஷிக்கிறது; அந்த நூல்களில் வரும் பாத்திரங்களோடு உறவு கொண்டாடுகிறது; சம்பவங்களிலே ஐக்கியப்பட்டு விடுகிறது.

ஐரோப்பா, தத்துவ அளவிலே நிற்கிறது. ஆசியா, செயலிலே கவனஞ் செலுத்துகிறது. புதிய புதிய தத்துவங்களைக் கண்டுபிடித்து அவைகளுக்கு வியாக்கியானங்கள் எழுதிக் குவிக்கிறவர்களை ஐரோப்பா, மேன்மைப் படுத்துகிறது. ஆசியா, செயலாற்றுகிறவர்களை, கர்ம யோகிகளைப் போற்றிப் பின்பற்றுகிறது.

ஐரோப்பா, இயற்கையை ஆராய்ச்சி செய்கிறது. ஆசியா, இயற்கையிலே தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு விடுகிறது. இங்ஙனமே ஐரோப்பா, மனிதனை, மனிதனிடத்திலே யுள்ள சக்திகளை, உணர்ச்சிகளை ஆராய்கிறது. ஆசியா, அந்த மனிதனை, அவனிடத்திலே யுள்ள மனிதத் தன்மையை நம்புகிறது; அந்தத் தன்மைக்கு விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறது. இன்னும் ஐரோப்பா, வாழ்க்கையைத் துண்டு துண்டாகப் பிரித்துப் பார்த்து ஆராய்ச்சி செய்கிறது. ஆசியா, வாழ்க்கையை மொத்தமாகப் பார்க்கிறது; அந்த வாழ்க்கையை வாழ்கிறது. ஓர் அறிஞன் கூறுகிறான்:- "ஐரோப்பாவுக்கு விஞ்ஞானம், அறிவு, தத்துவம் ஆகிய மூன்றும் உண்டு. ஆசியாவுக்கு நம்பிக்கை, சுய அறிவு, ஆத்ம ஞானம் ஆகிய மூன்றும் உண்டு."

ஐரோப்பா, தன் புலமையைப் பேச்சினால் புலப்படுத்துகிறது. ஆசியா, தன் ஞான நிறைவை மௌனத்தினால் காட்டுகிறது. ஐரோப்பா, ஓசையிலே இன்பம் நுகர்கிறது. ஆசியா, அமைதியிலே இனிமை அனுபவிக்கிறது.

ஐரோப்பா, எல்லோருடனும் போட்டி போட வேண்டுமென்று சொல்கிறது. ஆசியா, எல்லோருடனும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று நெடுகிலும் சொல்லிக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. ஒருவர்மீது ஒருவர் விழுந்துகொண்டு, ஒருவரை யொருவர் மிதித்துக் கொண்டு செல்வதுதான் முன்னேற்றம் என்று ஐரோப்பா கருதுகிறது. எல்லோருடனும் கைகோத்துக் கொண்டு சந்தோஷமாகச் செல்வதுதான் முன்னேற்றம் என்று ஆசியா நம்புகிறது.

அறிவின் உச்சாணிக் கிளையிலே ஏறி நின்றுகொண்டிருந்தும், ஐரோப்பா, கடவுள் காண முடி

யாதவர், அறிய முடியாதவர் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆசியா, நம்பிக்கையினால், கடவுளை அறிந்து, அடைந்தும் விட்டது ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னரேயே.

ஐரோப்பா, மனிதர்களோடு மனிதர்கள் ஒன்றுபட வேண்டுமென்று முழக்கம் செய்கிறது. பூலோகத்தில் மனிதன் ஆள வேண்டுமென்று ஐரோப்பா சொல்கிறது. பூலோகத்தில் கடவுள் ராஜ்யம் நிலைக்க வேண்டுமென்று ஆசியா கோஷிக்கிறது.

ஐரோப்பா, உரிமையைக் கொண்டாடுகிறது. ஆசியா, கடமையை வலியுறுத்துகிறது. ஐரோப்பாவின் சரித்திரம் உரிமைப் போராட்டமாகவே இருந்திருக்கிறது. ஆசியாவின் சரித்திரமோ, யாருக்கும் அஞ்சாது கடமையைச் செய்துகொண்டு வந்த மகான்களுடைய வாழ்க்கையின் திரைப்படமாக இருக்கிறது. உரிமையின் மீது கொண்ட பற்றுள்ளம் காரணமாகத்தான் ஐரோப்பா, தனிமைக்கு அதிக மதிப்புக் கொடுத்துவந்திருக்கிறது. கடமையை வலியுறுத்தும் ஆசியாவோ, பொதுமைக்குப் புனிதமான ஒரு ஸ்தானம் கொடுத்துவந்திருக்கிறது. ஐரோப்பாவின் சரித்திர ஏடுகளைப் புரட்டிப் பாருங்கள். தனிமைக்காக, தனி மனிதன், தனிச் சமுதாயம், தனி நாடு ஆகிய இவைகளின் உரிமைக்காகப் பாடுபட்டவர்களைக் கௌரவித்திருக்கிறது; பொதுமைக்காகப் பாடுபட்டவர்களைத் தூற்றியும் துன்புறுத்தியும் வந்திருக்கிறது. ஆசியாவோ, பொதுமைக்காக, உலகனைத்தும் ஒரு குடும்பமென்றும், மக்களனைவரும் கடவுளின் குழந்தைகளென்றும் போதனை செய்து வந்தவர்களைப் பெரியோர்களாக வணங்கி வந்திருக்கிறது; தனிமையைப் பற்றிச் சொன்னவர்களை நிராகரித்திருக்கிறது. ஐரோப்பாவில் கார்ல் மார்க்ஸின்

பொதுவுடைமைக் கொள்கை செல்வாக்குப் பெற வில்லை. அது வளரக்கூடாதென்பதற்காக, எவ்வளவு முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன? இன்னமும் செய்யப் படுகின்றன? ஆசியாவில் அவி பக்த குடும்பத்திற்கு விசேஷ மதிப்புண்டு. இஃது எதைக் காட்டுகிறது? ஆசிய மக்களின் பொதுமை உணர்ச்சியை. சமுதா யக் கட்டுப்பாட்டுக்கு ஆசியாவில் கொடுக்கப்படுகிற மதிப்பு ஐரோப்பாவில் கொடுக்கப்படுவதில்லை யென்று திண்ணமாகக் கூறலாம்.

ஐரோப்பா, பலனை எதிர்பார்த்து ஒரு காரியத்தைச் செய்கிறது. ஆசியா, பலனைப் பற்றிக் கவலைகொள்வ தில்லை. அதற்குக் காரியந்தான் பிரதானம். காரியத் தைச் செய்துகொண்டு போவதில்தான் அது திருப்தி காண்கிறது; இன்பமடைகிறது. பலனை எதிர் பார்ப் பதனல்தான் ஐரோப்பா, நிரானுகூல வாதத்திலே அடிக்கடி மூழ்கிவிடுகிறது. இந்த நிரானுகூல மனப் பான்மை, மதத்திலே நாஸ்திகமாகவும், அரசியலிலே புரட்சியாகவும், சமுதாயத்திலே கீழோர் மேலோர் என்ற வேற்றுமையாகவும் பிரதிபலிக்கிறது. ஆசி யாவோ எப்பொழுதும் சர்வானுகூல வாதி. இதனல் அஃது இருட்டிலே கூட வெளிச்சத்தைப் பார்க்கிறது; சமுதாயத்தில் அதிர்ச்சிகள் ஏற்பட்டால் அவைகளைச் சுலபமாகச் சமாளித்துக்கொண்டுவிடுகிறது.

ஐரோப்பாவின் அரசியல் முறைகள், பொருளா தார அமைப்புகள், சமுதாய ஒழுங்குகள் ஆகியயாவும் பலாத்காரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஆசியாவோ சகலமானவற்றிற்கும் அன்பையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது. ஐரோப்பா வின் ஏகாதிபத்திய சரித்திரம் பலாத்காரத்தின் சரித் திரந்தானே? ஐரோப்பாவுக்கு பலாத்காரத்தின் மீதி ருந்த நம்பிக்கையானது, அடிமை வியாபாரத்தை

ஆதரிக்கும்படி செய்தது; அதற்கு மத மெருகு கொடுத்தது; அதனை நியாயமென்று சாதித்தது. யேசு நாதரின் அடியார்களான பாதிரிமார்கள் அடிமை வியாபாரிகளை ஆசீர்வதித்தார்கள். ஆசியாவோ, பிறநாடுகளை அன்பினாலேயே ஆட் கொண்டது. அஹிம்ஸைதான் ஆசியாவின் உயிர் நாடி. அஹிம்ஸையை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டுள்ள அமைப்புகள் பகட்டுடையன வாயில்லாமற் போனாலும் நீடித்த ஆயுளுடையனவா யிருக்கின்றன. பலாத்காரத்தின் மீது அமைந்த கட்டிடங்களோ, சிறிது காலம் மினுக்கி விட்டுச் சடுதியாகச் சரிந்து விழுந்து விடுகின்றன. நெப்போலியன் கூறுகிறான் ஓரிடத்தில் :—"அலெக்ஸாந்தரும் ஷார்லமேனும்[1] நானும்[2] பெரிய ஏகாதிபத்தியங்களை ஸ்தாபித்தோம். அவைகளை பலாத்காரத்தின் மீது ஸ்தாபித்தோம். இப்பொழுது அவை யெங்கே? யேசுநாதர், தமது ராஜ்யத்தை அன்பின் மீது ஸ்தாபித்தார். இன்று லட்சக் கணக்கான மக்கள் அவருக்காக இறக்கத் தயாராயிருக்கிறார்கள்.'

ஐரோப்பாவுக்குச் சகிப்புத் தன்மை யென்பது கிடையாது. ஆசியாவினுடைய லட்சணமே அது தான். ஐரோப்பாவின் சிலுவைப் போர்கள் அதனுடைய சகிப்பின்மைக்குச் சிறந்த சாட்சியங்களாகும், ஆசியாவோ, எல்லா மதங்களும் ஓர் உண்மையைத்தான் நாடுகின்றன என்ற கொள்கையை அனுஷ்டானத்தில் காட்டிவந்தது. ஆசியாவின் இந்தச் சகிப்புத்தன்மை, சமரஸ நோக்கம், அதனுடைய பலவீனத்தினால் ஏற்பட்டதல்ல. கோழைத்தனமோ, அசிரத்தையோ, ஆசியாவினுடைய சகிப்புத் தன்மைக்குக் காரணமாயிருக்கவில்லை. தீமைகளை

1 Charlemagne 742-814.
2 Napoleon 1769-1821.

எப்பொழுதும் ஆசியா சகித்துக்கொண்டிருந்ததில்லை; அவைகளை அவ்வப்பொழுது எதிர்த்துப் போராடி வந்திருக்கிறது. யேசு நாதருடைய உபதேசங்களைக் கவனியுங்கள். தீமைகளை எவ்வளவு வன்மையாகக் கண்டித்திருக்கிறார்? ஆயினும் அவர் ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால் மற்றொரு கன்னத்தைக் காட்டு என்று உபதேசித்தார். ஆசியாவில் உதித்த மகான்களெல்லோரும் லட்சியத்தோடு சமரஸம் செய்துகொண்டதில்லை; உண்மையைக் கடைப்பிடிக்காதவர்களிடம், தர்மத்தை அனுசரிக்காதவர்களிடம் சகிப்புத் தன்மை காட்டியது கிடையாது. சகிப்புத் தன்மை என்று சொன்னால், மற்றவர்களுடைய சுயமரியாதையை அங்கீகரிப்பது என்பதுவே அர்த்தம். இந்த அர்த்தத்தில்தான், ஆசியாவின் அரசியல் விவகாரங்கள், மதப் பிரசாரங்கள் யாவும் நடைபெற்றிருக்கின்றன.

ஐரோப்பா, தேசீயக்கண் கொண்டுதான் எதையும் பார்க்கிறது; அதற்குமேல் அதனுடைய திருஷ்டி செல்வதில்லை. ஆசியாவோ, சர்வதேசீய திருஷ்டியில் எதையும் வைத்துப் பார்க்கிறது. ஆனால் இதற்காக அது தேசீயத்தைத் துறந்து விடுவதுமில்லை. தேசீயப் படிமீது நின்றுகொண்டால்தான் சர்வதேசீயக் காட்சி நன்கு தெரியும் என்பது அதன் கருத்து. ஐரோப்பாவின் தேசாபிமானம், தன் நாட்டு அளவோடு நின்றுவிடுகிறது. ஆசியாவின் தேசாபிமானம், தன் நாட்டோடு பிற நாடுகளையும் நேசிக்கிற அளவுக்கு விரிகிறது. ஆசியாவுக்கு யாரும் பகையில்லை; யார்மீதும் துவேஷமில்லை. மற்றவர்கள்வீழ, தான் வாழவேண்டுமென்ற எண்ணம் அதற்கு எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை. தன்னைப்போல் மற்றவர்களும் வாழவேண்டு மென்பதுதான் அதன் நெடுங்காலக் கோட்பாடா யிருந்து வந்திருக்கிறது.

சுவாமி விவேகானந்தருடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்த ஒக்காக்கூரா கக்குஸோ[1] என்ற ஜப்பானிய ஞானியின் கருத்து இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது:— "ஆசியா அனைத்தும் ஒன்றே. முடிவாயுள்ளதும் சர்வ வியாபகமா யுள்ளதும் எதுவோ அதனை நேசித்தல் என்கிற எண்ணமானது, ஆசியாவின் எல்லாச் சமூகத்தினருடைய பொதுவான பரம்பரைச் சொத்தா யிருக்கிறது. இதனால்தான் அவர்களுக்கு—ஆசிய சமூகத்தினருக்கு—உலகத்துப் பெரியமதங்க ளனைத்தையும் தோற்றுவிப்பது சாத்திய மாயிருந்தது. ஐரோப்பாவின் ஜனங்களோ, தனித்துவத்தை,—குறிப்பிட்ட ஒன்றை—ஆராய்ச்சி செய்வதில்தான் பிரியப்படுகின்றனர்; வாழ்க்கையின் லட்சியம் எது என்பதை விட்டுவிட்டு, வாழ்க்கையின் சாதனம் எது என்பதைத் தேடுகின்றனர்."

1 Okakura Kakuzo 1862--1913.

4. சமாதான முயற்சிகள்

உடம்புக்குத் தீங்கு உண்டுபண்ணும் உணவை மனிதன் விரும்பிச் சாப்பிடுகிறான்; சுவைத்துச் சாப்பிடுகிறான். தீங்கு உண்டுபண்ணும் என்று தெரிந்தும் அவன் நாவை அடக்கிக்கொள்ள முடியாமற் போய் விடுகிறான். அதுபோல் யுத்தத்தின் கொடுமைகளை அறிந்துகூட, அனுபவித்த பிறகும், அந்த யுத்தத்தில் ஈடுபட்டு விடுகிறான் மனிதன். அவனிடத்திலேயுள்ள மிருக சுபாவத்தைத் தக்கவாறு ஊக்கப்படுத்தி விட்டு விட்டால், அஃது, அவனிடத்திலே யுள்ள தெய்விக சுபாவத்தை அடக்கி ஒடுக்கிவிட்டு, மரண தேவதையோடு கைகோத்துக்கொண்டு கோர தாண்டவம் செய்யத் துவங்கி விடுகிறது.

உலகத்தில் இதுவரை எத்தனையோ யுத்தங்கள் நடைபெற்றிருக் கின்றன. இந்த யுத்தங்களில் மடிந்த வீரர்கள் எத்தனைபேர்? சென்ற இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளில் மட்டும் எத்தனைபேர் யமனுலகுக்குக் குடியேறி யிருக்கின்றனர் என்பதைப் பாருங்கள். 1790–ம் வருஷத்திலிருந்து 1913–ம் வருஷம் வரை நடைபெற்ற யுத்தங்களில் 1,85,52,000 பேர் சம்பந்தப் பட்டிருந்தார்கள். இவர்களில் 54,98,097 பேர் உயிரிழந்தார்கள். உயிர் இருந்தும் வாழ்க்கையைப் பொறுத்தமட்டில் இறந்து போனவர்கள் எத்தனைபேரென்பது தெரியவில்லை. 1904–05–ம் வருஷத்து ருஷ்ய—ஜப்பானிய யுத்தத்தில் கலந்துகொண்டவர்கள் 25,00 000 பேர்; இவர்களில் உயிர் துறந்தவர்கள் 5,55,900 பேர். 1912–13–ம் வருஷங்

களில் பால்கன் சண்டை நடைபெற்றதல்லவா, அதில் 12,30,000 பேர் ஈடுபட்டார்கள். இவர்களில் 3,50,000 பேர் கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள். 1914-18-ம் வருஷ முதல் உலக மகாயுத்தத்தில் மரித்தவர் சுமார் ஒரு கோடிபேர்; காயமடைந்தவர் சுமார் இரண்டு கோடிபேர். இந்த யுத்தத்திற்கு ஏற்பட்ட நேரடியான செலவு சுமார் 5,41,50,00,00,000 ரூபாய். 1939–45–ம் வருஷ இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தில் மாண்டவர், காயமடைந்தவர் எல்லோரும் சேர்ந்து சுமார் ஐந்தரை கோடிபேர். இந்த யுத்தத்திற்காக, ஒரு நாளைக்குச் சராசரி செலவான தொகை 1940–ம் வருஷம் 50லட்சம் பவுன்; 1942–ம் வருஷம் 125லட்சம் பவுன்; 1943–ம் வருஷம் 150 லட்சம் பவுன். இப்படிப் பிரதியொரு வருஷமும் தினசரிச் செலவு அதிகரித்துக் கொண்டு வந்தது. இந்த வீண் செலவை, இந்த அழிவைக் கண்கூடாகக் கண்டு அனுபவித்த பிறகுகூட, ஓ மனிதனே, நீ எவ்வளவுதூரம் மனிதத்தன்மையில் வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறாய்? உலகத்திலே சாசுவதமான சமாதானம் நிலவவேண்டுமென்பதற்கு மூலாதாரமாக, உனது அண்டை அயலார்களுடன் எந்த அளவுக்கு நல்லுறவு பூண்டு அமைதியாக வாழ முற்பட்டிருக்கிறாய்?

உலகத்தில் மனிதர்கள் வாழ்க்கைக்காகப் போட்டிபோட எப்பொழுது ஆரம்பித்தார்களோ அப்பொழுதே யுத்தமும் ஆரம்பித்து விட்டது. அறிஞர்கள், யுத்த சாஸ்திரங்கள் எழுதினார்கள். அரசின் இன்றியமையாத அங்கமாக ஏற்பட்டது படை. போர் செய்வதற்கென்றே அமைந்தனர் ஒரு பிரிவினர் சமுதாயத்தில்.

ஆசியாவைப் பொறுத்தமட்டில் யுத்தமானது, தர்ம யுத்தமென்றும் அதர்ம யுத்தமென்றும் இரு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டது. தீமையைக்களைந்து நன்மையை நிலைநாட்ட நடத்துகிற யுத்தம் தர்ம யுத்தம்; மற்றக் காரணங்களுக்காக நடத்தும் யுத்தங்களெல்லாம் அதர்ம யுத்தம்.

ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் யுத்தத்தை மூன்று வகையென்றும் நான்கு வகையென்றும் பல வகைகளாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு வகையையும் பல நோக்கு நிலைகளிலிருந்து ஆராய்ச்சி செய்திருக்கின்றனர். உதாரணமாக லகோர்கெட்[1] என்ற ஒரு பிரெஞ்சு அறிஞன், யுத்தம் நால்வகைப் பட்டதென்பதைப் பற்றி விஸ்தரித்துச் சுமார் ஏழு நூறு பக்கங்கொண்ட ஒரு நூலெழுதினன். யுத்த வெறிமேலீட்டால் யுத்தந் தொடுத்தல் ஒருவகை. இந்த யுத்தத்திற்கு எவ்வித காரணமும் இராது. குறிப்பிட்ட ஒரு நோக்கம் நிறைவேறுவதற்காக யுத்தந் தொடுத்தல் இரண்டாவது வகை. அதாவது சுதந்திரம் பெற வேண்டும், அல்லது வியாபாரம் நம் கைக்கு வரவேண்டும், அல்லது ஒரு நாட்டின் மீது ஆதிக்கங் கொள்ளவேண்டும், இப்படி ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காகப் போர் செய்தல். உள்ளதுக்கு ஆபத்து ஏற்படுகிற பொழுது அதனைப் பாதுகாக்க நடத்துகிற யுத்தம் மூன்ருவது வகை. ஒரு நாட்டின் சுதந்திர வாழ்வுக்கோ, அல்லது வெளிநாட்டாருடன் ஒழுங்காக வர்த்தகம் செய்து கொண்டிருப்பதற்கோ பங்கம் ஏற்படுமென்று தெரிந்தால் அதனைத் தடுக்கத் தொடுக்கிற யுத்தம் இந்த மூன்ருவது வகையின் பாற்படும். உயிர் வாழ்க்கைக்காக நடைபெறும் யுத்தம் நான்காவது வகை.

1 Jean Lagorgette.

இப்படிப் பிரிக்கிறான் மேற்சொன்ன லகோர்கெட் என்ற அறிஞன்.

தற்கால யுத்தங்கள், நான்கு வகைக் காரணங்களில் ஏதோ ஒருவகைக் காரணத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்டு நிகழ்கின்றனவென்று வேறோர் அறிஞன் சொல்கிறான். (1) உடன்படிக்கைகளின் வியாக்கியான விஷயத்திலோ அல்லது எல்லைப்புற நிர்ணய விஷயத்திலோ அபிப்பிராய பேதம் ஏற்படுவது ஒரு காரணம். (2) வியாபாரச் சலுகைகள் பெற முயலுவதோ, அல்லது அந்தச் சலுகைகள் கொடுக்க மறுப்பதோ மற்றொரு காரணம். (3) சிறு பான்மையோருடைய உரிமைகளோ அல்லது ஜாதீய உரிமைகளோ அங்கீகரிக்கப்படாமலிருப்பதும் அல்லது அவை மறுக்கப்படுவதும் இன்னொரு காரணம். (4) ஒரு நாட்டின் கௌரவத்திற்குப் பங்கம் ஏற்படுகிற போது அதற்குப் பரிகாரந் தேடுதல் என்பது நான்காவது காரணம்.

இந்த நால்வகைக் காரணங்களில் ஏதோ ஒரு வகைக் காரணந்தான் யுத்த நெருப்பை மூட்டுவிக்கின்றதாயினும் மற்ற மூவகைக் காரணங்களும் கூடச் சேர்ந்துகொள்கின்றன. ஆனால் இவைகளை உடனடியான காரணங்களென்று சொல்ல முடியாது. வருஷக் கணக்கிலும் தலை முறைக் கணக்கிலும் வளர்ந்து வந்திருக்கிற மனஸ்தாபங்கள் இந்த நால் வகைக் காரணங்களாகப் பரிணமிக்கின்றன. 1914-ம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் தொடங்கிய யுத்தம் திடீரென்று தோன்றியதல்ல. 1870-ம் வருஷத்திலிருந்தே இதற்குக் காரணமான மனஸ்தாபங்கள், சூழ்ச்சிகள், ரகசிய உடன்படிக்கைகள் ஆகியவெல்லாம் ஆரம்பித்து விட்டன. யுத்தத்திற்கு வேண்டிய சகல ஏற்பாடுகளும் அப்பொழுதிருந்தே செய்யப்பட்டுவந்தன.

ஆஸ்திரியாவின் இளவரசன் ஸெர்வியாவில் கொலை செய்யப்பட்டானென்பதும் ஒரு வியாஜந்தான்; உடனடியான காரணந்தான். ஆனல் இதுவே அடிப்படையான காரணமாகாது.

யுத்தம், சில சந்தர்ப்பங்களில் அவசியமாயிருக்கிறது, அதனுல் சில நன்மைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன வென்று கூறுகின்ற ஒரு கட்சி எப்பொழுதுமே இருந்து வந்திருக்கிறது. இந்தக் கட்சியினருடைய கூற்றில் உண்மை இருக்கிறதென்பதைப் பிற்காலத்துச் சில சம்பவங்கள் நிரூபித்தும் இருக்கின்றன. ஐர்லாந்து, தன் சுதந்திரத்திற்குப் போராடவேண்டியது அவசியமாகவே இருந்தது. ருஷ்யா, தனது பொதுவுடைமை லட்சியத்திற்கு ஆபத்து வராமலிருக்க 1918-ம் வருஷத்திலிருந்து 1921-ம் வருஷம்வரை மேற்கு ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுடன் பலமான யுத்தம் செய்யவேண்டியது அவசியமாயிருந்தது. சீனவின் ஆயிரக் கணக்கான வருஷ வாழ்வுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட ஜப்பான் முனைந்தபோது அதனை எதிர்த்துச் சுமார் எட்டுவருஷ காலம் போராடுவது சீனுவுக்கு அவசியமாகவே இருந்தது. அமெரிக்காவில் வட மாகாணங்களுக்கும் தென் மாகாணங்களுக்கும் யுத்தம் நடைபெற்றிரா விட்டால் அடிமை வழக்கம் ஒழிந்திராது. பத்தொன்பதாவது நூற்றுண்டின் இடைக் காலத்தில் சிறு சிறு நாடுகளாகப் பிரிந்திருந்த இத்தலி ஒன்றுபட்டது எதனுல்? ஜெர்மனி ஒன்றுபட்டது எதனுல்? யுத்தத்தினுலல்லவோ? இவ்வளவென்ன? நாகரிகமே, யுத்தத்தை வாகனமாகக் கொண்டல்லவோ முன்னேறி வந்திருக்கிறது? 1912-ம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் ஐந்தாந்தேதி கூடிய அமெரிக்க காங்கிரஸில் ஒரு பிரதிநிதி பேசிய பேச்சில் பின்வரும் வாசகங்கள் காணப்படுகின்றன:—"நாக

ரிகம் என்று எதை நாம் அழைக்கிறோமோ அதன் ஒவ்வோர் அடி முன்னேற்றமும் யுத்தத்தின் விளைவு தான். நீண்டகாலமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்திருக்கும் இந்த நியதி ஓரளவு நமது மதிப்புக்குரியதேயாகும்...........மனித சகோதரத்துவத்தைப் பற்றி நாம் தாராளமாகப் பேசுகிறோம்; உணர்ச்சி யடைகிறோம்; ஏன், வெறி கொண்டவர்களாகக்கூட ஆகிவிடுகிறோம். சகோதரத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உலகத்தில் எந்த ஒரு நாடும் பதினைந்து நிமிஷம்கூட வாழ்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.''

இங்ஙனம் யுத்தத்திற்கு நியாயம் கற்பித்தும் அதனை ஆதரித்தும் நூல்கள் பல எழுந்தன; நாவன்மை படைத்த பலர் ஜனங்களுக்கு யுத்த வெறியை உண்டுபண்ணி வந்திருக்கிறார்கள். ஒரு நாட்டின் திறமையானது அதனுடைய ராணுவ பலத்தைக் கொண்டு கணிக்கப்பட்டு வந்தது. போர்க்களத்தில் மாண்டவர்கள் வீரசொர்க்கம் அடைகிறார்களென்ற நம்பிக்கையும், அவர்கள் இறந்த இடத்தில் ஞாபகக் கல் நாட்டுகின்ற வழக்கமும் உலகத்தின் எல்லா நாடுகளிலும் நீண்டகாலமாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

இவ்வளவெல்லாம் இருந்தாலும், உலகத்தில் ஆதிகாலந் தொட்டு சமாதான முயற்சிகளும் நடைபெற்று வந்திருக்கின்றன. யுத்தத்தினால் சாசுவதமான பலன் கிட்டாதென்பதை அறிஞர்கள் பலர் அறிவுறுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். யுத்தகோஷம் செய்தவர்கள், நிகழ்காலத்திலே மட்டும் வாழ்ந்துவிட்டு மறைந்து போயிருக்கிறார்கள். சமாதானச் சங்கு ஊதியவர்கள், நிகழ்காலத்தில் புறக்கணிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையை நடத்திவந்தார்களாயினும் எதிர் காலத்தில் அமரர்களாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். யுத்தத்தினால் கிடைக்கிற வெற்றி பனிக்கட்டிமாதிரி; சமா-

தானத்தினல் கிடைக்கிற வெற்றி தங்கக்கட்டி மாதிரி. இதனுல்தான் யுத்தத்தில் வெற்றி பெறுவதைக் காட்டிலும் சமாதானத்தில் வெற்றிபெறுவது கடினம் என்று பெரியோர்கள் சொல்லிப் போந்தார்கள்.

சிறப்பாக ஆசியாவில் சமாதான வாழ்க்கைக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. போர்த்தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள், சமுதாயத்தில் இரண்டாம்பட்ச அந்தஸ்தையே வகித்து வந்திருக்கிருர்கள். ஐரோப்பாவிலோ, பொதுவாக, போர்முயற்சிகளுக்குத்தான் அதிகமான உற்சாகம் காட்டப்பட்டு வந்திருக்கிறது. போரிலே வெற்றி பெற்றவர்கள் போற்றப்பட்டு வந்திருக்கிருர்கள். சமாதான வாதிகளோ சமுதாயத்திலே செல்வாக்குப் பெருமலும் ஜனங்களால் கேட்கப் படாமலும் இருந்திருக்கிருர்கள். சுருக்கமாக, "ராஜ்யங்கள் பிறப்பது போரிலே; இறப்பது சமாதானத்திலே" என்ற ரஸ்க்கின்[1] என்னும் அறிஞனுடைய வாசகம், ஐரோப்பாவின் மனப்பான்மையைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதா யிருக்கிறது. இங்ஙனம் செல்வாக்குப் பெருமலும் கேட்கப்படாமலும் இருந்தபோதிலும் இந்தச் சமாதான வாதிகள், தங்கள் சேவையைச் சலியாது செய்து வந்திருக்கிருர்கள்; சமாதான இயக்கங்களையும் சமாதான ஸ்தாபனங்களையும் ஆங்காங்கே தோற்றுவித்து, ஜனங்களிடத்தில் உலக சகோதரத்துவ உணர்ச்சியை வளர்த்து வந்திருக்கிருர்கள்; யுத்த உணர்ச்சியானது, மனித சுபாவத்தைச் சேர்ந்ததல்லவென்பதை வலியுறுத்தி வந்திருக்கிருர்கள். "யுத்தமானது, மனிதனின் சுய உணர்ச்சியைச் சேர்ந்ததல்ல; அஃது, ஓர் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்கிற நடவடிக்கைகளின் ஒரு தோற்றம். மனித சுபாவத்

1 John Ruskin *1819—1900*.

திலே அஃது இல்லை; அஃது அரசியல் திட்டத்தின் ஓர் அமிசம்'' என்பது கில்பர்ட் முர்ரேயின் [1] வாக்கு.

பொதுவாகப் பார்க்கப் போனால் கீழ்நாட்டைக் காட்டிலும் மேனாட்டில்தான் அதிகமான சமாதான இயக்கங்களும் சமாதான சங்கங்களும் தோன்றி வளர்ந்திருக்கின்றன; சமாதான வாதிகள் அதிகமான எதிர்ப்புகளைச் சமாளித்துக்கொண்டு பலத்த பிரசாரம் செய்திருக்கிறார்கள். இதில் ஆச்சரியப் படத்தக்க தொன்றுமில்லை. ஏனென்றால் எந்த இடத்தில் இயற்கைக்கு விரோதமான சக்திகள் உக்கிரமாக எழுகின்றனவோ அந்த இடத்தில்தான், அந்தச்சக்திகளை எதிர்த்து நிற்கின்ற வகையில் இயற்கைச்சக்திகள் உத்வேகத்துடன் கிளம்புகின்றன. எந்த அரசாங்கம் பலமான அடக்குமுறைகளைக் கையாளுகின்றதோ அந்த அரசாங்கத்திற்கு விரோதமாக பலமான சூழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. அதுபோல் மேனாட்டில் போர்க்குணம் நிறைந்திருப்பதனாலேயே அதனை எதிர்க்கின்ற முறையில், அதனை அடக்கி ஒடுக்குகின்ற வகையில், சமாதான எண்ணங்கள் வளர்கின்றன; இந்த எண்ணங்களை வளர்ப்பது அவசியமாகின்றது. கீழ்நாட்டிலோ, சமாதானமென்பது ஜனங்களுடைய சுபாவத்திலேயே இருக்கிறது. இதனால் அஃது அதிகமாகப் பிரஸ்தாபிக்கப் படவில்லை; பிரஸ்தாபிக்கப் படவேண்டிய அவசியமுமில்லை. எந்த இடத்தில் எது இல்லையோ அதைப் பூர்த்திசெய்ய வேண்டியது அவசியம். சுவாமி விவேகானந்தர், கீழ்நாட்டிலே, மேனாட்டின் விஞ்ஞான அபிவிருத்திகளைப் பற்றியும் லௌகிக சித்திகளைப்பற்றியும் பேசிவந்தார்; மேனாட்டில், கீழ்நாட்டின் பாரமார்த்

[1] Gilbert Murray.

திக உயர்வைப்பற்றிப் பிரசாரஞ் செய்தார். இதை வாசகர்கள் சிந்திக்க வேண்டுகிறோம்.

ஆதலின், மேனாட்டின் சமாதான இயக்க சரித்திரத்தை இங்குச் சுருக்கமாகக் கூற விழைகிறோம். இப்படிக் கூறுவதற்கு முன்னர், உலகத்தில், சகோதரத்துவம் வளரவேண்டும், சமாதானம் நிலைக்க வேண்டுமென்று பாடுபட்ட அத்தனை பேருக்கும் நமது வணக்கத்தைச் செலுத்த விரும்புகிறோம். டாண்டே [1] என்ன, காண்ட் [2] என்ன, வில்லியம் பென் [3] என்ன, இன்னும் இவர்கள்போன்ற நூற்றுக் கணக்கான பேர்களும், குவேக்கர்கள் [4] போன்ற கோஷ்டியினர்களும் அரசியல் அரங்கத்தில் பிரகாசமான நட்சத்திரங்களா யில்லாமலிருக்கலாம்; இவர்களுடைய பெயர்களும் வரலாறுகளும் சாதாரண ஜனங்களுக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். இருந்தாலும், சர்வதேச சங்கமென்றும் ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனமென்றும் இப்பொழுது தோன்றியுள்ள ஸ்தாபனங்களுக்கும், உலகத்திற்குப் பொதுவான ஓர் அரசாங்கம் ஏற்பட வேண்டுமென்பன போன்ற எண்ணங்களுக்கும் அடிகோலியவர்கள் இவர்களே.

உலகத்தில் சகோதரத்துவமும் சமாதானமும் நிலவவேண்டு மென்று பாடுபடுகிறவர்களைச் சமாதான வாதிகளென்றும் சர்வதேசிய வாதிகளென்றும் இரண்டு பிரிவினராகப் பிரித்திருக்கிறார்கள் சமீப கால மேனாட்டு அறிஞர்கள். சமாதான வாதிகள், எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் யுத்தம் கூடாதென்ற கொள்கை யுடையவர்கள். ஏனென்றால் முதலாவது, இவர்கள் மானிட சமுதாயத்தின் ஒற்றுமையில் பூரண நம்பிக்கை யுடையவர்கள். ஒரு மனி

1 Dante *1265–1321.* 2 Kant *1724–1804.*
3 Willam Penn *1644-1718.* 4 Quakers.

தன் தற்கொலே செய்துகொண்டால் அது குற்றமாகக் கருதப்படுகிறதல்லவா? யுத்தம் என்பது என்ன? மானிட சமுதாயம் அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து தற்கொலே செய்து கொள்வதுதானே? எனவே, யுத்தமானது ஒரு பெரிய குற்றச் செயலாகும். இரண்டாவது, யுத்தத்தினல் எவ்வளவு சேதம்? எத்தனை பேருக்குத் துன்பம்? இஃது அனவசியந்தானே? அழிவையும் துக்கத்தையும் ஆரம்பித்து விட்டு விட்டு, பிறகு அதனுடைய கொடுமையின் வேகத்தைக் குறைக்கப் பாடுபடுவதில் என்ன அர்த்தமிருக்கிறது? எனவே, மானிட சமுதாயத்தின் நலனுக்காக யுத்தம் கூடாது. மூன்ருவது, ஒருவருக்கொருவர் சமாதான முறையில் வாழ்வதுதான் தருமம்; அதுதான் நியாயம். அப்படிக்கின்றி, யுத்தத்தின் மூலம் நியாயத்தை நிலைநாட்டுகிருேமென்று சொல்வது சரியல்ல; நியாயமுமல்ல பலாத்காரத்தினல் நியாயம் நிலைபெற்று விடாது. ஆகவே யுத்தமானது அநியாயமானது. நான்காவது, பரஸ்பர மனஸ்தாபங்களை யுத்தத்தின்மூலம் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாது. யுத்தத்தினல் புதிய யுத்தங்கள் ஏற்படுவதற்கு ஏதுவிருக்கிறதே தவிர சமாதானம் உண்டாவதற்கு வழியில்லை. எனவே, முக்கியமான இந்த நான்கு காரணங்களை முன்னிட்டும், வேறு எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் யுத்தம் கூடாது. சமரஸ முறையில் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்துவதன் மூலமும், அவரவர்களுடைய நல்லெண்ணத்திற்கும் மேலான சுபாவங்களுக்கும் விண்ணப்பித்துக் கொள்வதன் மூலமும் யுத்தம் வராமல் தடுத்து சமாதானத்தை நிலை நாட்டவேண்டும். சமாதான வாதிகளின் திரண்ட கருத்துக்கள் இவை.

சர்வ தேசீய வாதிகள், உலகத்திலுள்ள சர்வ தேசங்களும் பரஸ்பரம் நல்லுறவு பூண்டு வாழ

வேண்டுமென்றும், இப்படி வாழ்வதன் மூலம் யுத்தம் வராமல் தடுத்து சமாதானத்தை நிலைநாட்ட முடியுமென்றும் நம்புகிறவர்கள். பிரதி யொரு தேசத்தினுடைய அரசியல், பொருளாதார, சமூக அமைப்புகள் வெவ்வேறா யிருந்தபோதிலும், எல்லாத் தேசங்களுக்கும் பொதுவான நலன்கள் சில உண்டு. இந்த நலன்களைக் காப்பாற்றுவது பிரதி யொரு தேசத்தினுடைய கடமையுமாகும். எப்படிக் காப்பாற்றுவது? எல்லாத் தேசங்களும் ஒரு ஸ்தாபனமாக ஒன்று சேர்ந்து கொள்வதன் மூலம். இந்த ஸ்தாபனமானது அவரவர்களுடைய தனி நலன்களில் தலையிடுவதில்லை; பொதுவான நலன்களில் மட்டும் சிரத்தை காட்டுகிறது. இந்தப் பொது நலன்களுக்குப் பங்கம் ஏற்படுமானால், பங்கம் விளைவிப்பவர்கள்மீது யுத்தந் தொடுக்கலாம்; ஆனால் கடைசி பட்சமாகத்தான். சுருக்கமாக, சர்வ தேசீய வாதிகள், மனிதர்களை வேற்றுமைப் படுத்தும் அமிசங்களைப் புறக்கணித்துவிட்டு ஒற்றுமைப் படுத்தும் அமிசங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர். உலகத்தில் சமாதானம் நிலவவேண்டுமென்பதுதான் இவர்களுடைய கோட்பாடும். ஆனால் அந்தக் கோட்பாட்டுக்கு யுத்தம் புறம்பானதன்று.

நுணுக்கமாகப் பர்த்தால் சமாதான வாதம் வேறு, சர்வ தேசீய வாதம் வேறு அல்ல என்பது தெரியவரும். சமாதான வாதம் உலக சமாதானத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டது; சர்வ தேசீய வாதம், உலக சகோதரத்துவத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டது. இரண்டும் ஒன்றுதானே? சமாதானமின்றிச் சகோதரத்துவமில்லை; சகோதரத்துவமின்றிச் சமாதானமில்லை. ஒன்றைக் கொண்டு மற்றொன்று பூரணத்துவ மடைகிறது. ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று

விரிகிறது. வேண்டுமானுல், சமாதான வாதத்தைத் தத்துவமென்றும், அந்தத் தத்துவத்தை அனுஷ்டான மாகக் கொண்டு வருகிறபோது அது சர்வதேசீய வாதமாகப் பரிணமிக்கிறதென்றும் சொல்லலாம்.

பத்தொன்பதாவது நூற்ருண்டின் இடைக்காலத்தில் வாழ்ந்த மேனுட்டு அரசியல் ஞானிகள் சிலர், இனி நடை பெறக்கூடிய யுத்தங்கள் யாவும் உலக யுத்தங்களாகவே மூளும் என்று சொல்லிப் போயிருக்கிருர்கள். ப்ளோக்[1] என்ற ஒரு போலிஷ் அறிஞன், வருங்கால யுத்தங்களினுல் நாகரிகமே அழிந்து போகக்கூடிய நிலைமை ஏற்படக் கூடுமென்றும், விபரீதமான கொடுமைகள் நிகழக் கூடுமென்றும் கூறுகிருன். இவர்களுடைய கூற்று எவ்வளவு உண்மையா யிருக்கிறது! இவர்கள் சொல்லிப் போனதை இன்றைய தலைமுறையினர் அனுபவித்து வருகிருர்கள். இந்த அனுபவத்திலிருந்து மானிட சமுதாயம் விரைவிலே விடுதலை பெறவேண்டுமானுல், பிரதியொரு நாட்டுப் பிரஜையும் உலக சமாதானத்திற்குப் பாடுபடவேண்டும். அப்படிப் பாடுபடுவதாக சங்கல்பம் செய்துகொள்வதற்கு முன்னர், இதுகாறும் அந்த லட்சியத்தை — உலக சமாதானத்தை — குறிக்கோளாகக் கொண்டு தோன்றிய இயக்கங்களைப் பற்றியும், அந்த இயக்கங்களின் மூல புருஷர்களைப் பற்றியும் ஓரளவு தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசிய மில்லையா?

யேசுநாதர் காலத்திலிருந்து கிறிஸ்துவ முனிவர்கள் பலர், உலகத்துச் சர்வ ஜனங்களும் சகோதரர்கள்போல் வாழவேண்டுமென்றும், மனிதர்கள், வாழப் பிறக்கிருர்களே தவிர மாளப் பிறக்கவில்லையென்றும், ஆதலின் அந்த வாழ்வை மேன்மைப்

1 Jean de Bloch *1832-1902*.

படுத்துகின்ற வகையில் உலகத்தில் சமாதானம் நிலவ வேண்டுமென்றும், யுத்தமென்பது பெருவாரியான உயிர்ப்பலியே தவிர வேறென்றுமில்லை யென்றும், யாருமே, தங்கள் லட்சியத்தை யடைவதற்கு யுத்தத்தை ஒரு சாதனமாகக் கொள்ளக் கூடாதென்றும் உபதேசித்து வந்தார்கள். இவர்களுடைய உபதேசங்களைப் பின்பற்றிய கோஷ்டிகள் பல தோன்றின. இந்தக் கோஷ்டியினர், அந்தந்தக்காலத்தவரால் தூற்றப்பட்டனர். இவர்கள்மீது எத்தனை பரிகாச அம்புகள் எய்யப்பட்டன! இவர்களுக்கு எத்தனைவிதமான கொடுமைகள் இழைக்கப்பட்டன! இவர்களிடத்திலே குடிகொண்டிருந்த அன்பையும் சகோதரத்துவத்தையும் நசுக்க பகீரதப் பிரயத்தனங்கள் செய்யப்பட்டன. ஆனால் இவர்கள் நசித்துப் போனார்களே தவிர, இவர்களுடைய்ய அன்பும் சகோதரத்துவமும் நசிக்கவில்லை; அதற்கு மாறாக முன்னைக்காட்டிலும் அதிக பிரகாசத்துடனும் தீவிரமாகவும் எங்கும் பரவின.

இங்ஙனம் பரவுவதற்குக் காரணர்களாயிருந்தவர்களில் குவேக்கர்கள் என்பவர்கள் ஒரு முக்கியமான கோஷ்டியினர். கி. பி. பதினேழாவது நூற்றாண்டில் தோன்றிய இவர்கள், தங்களை 'நண்பர்கள் சங்கம்' என்றும் 'சத்தியத்தின் சிநேகிதர்கள்' என்றும் அழைத்துக்கொண்டு, ஜனங்களிடையே சமாதான எண்ணங்களைப் பரவச் செய்தார்கள். இந்த குவேக்கர் கோஷ்டியை ஸ்தாபித்தவன் ஜார்ஜ் பாக்ஸ் [1] என்பவன். இவன், தன் கொள்கைகளுக்காகப் பலவிதமாக இம்சிக்கப் பட்டான்; பலதடவை சிறைசென்றான். இவனும், இவனோடு சேர்ந்த பதினேரு குவேக்கர்களும் 1660-ம் வருஷம் ஓர்

1 George Fox 1624—1691.

அறிக்கை வெளியிட்டார்கள். இது, சமாதான இயக்கத்தின் சரித்திரத்தில் பிரசித்தி பெற்றது. இதில் இவர்கள், உலக சமாதானத்திற்குப் பங்கம் விளைவிக்கக்கூடிய மாதிரியான ரகசியச் சூழ்ச்சிகள், பகிரங்கச் சண்டைகள், பரஸ்பர சந்தேகங்கள், பொறாமைகள் ஆகிய அனைத்தையும் வன்மையாகக் கண்டித்திருந்தார்கள். இந்த அறிக்கையைத் தொடர்ந்தாற்போல் பல அறிக்கைகள், துண்டுப் பிரசுரங்கள், நூல்கள் முதலியன வெளியாயின. பிரதியொரு மனிதனுடைய உயிரும் புனிதமானது; அந்தர்யாமியாயுள்ள ஒரு சக்தி அதனை இயக்குவிக்கிறது; அதனை அடக்கி வைப்பதற்கோ அழிப்பதற்கோ யாருக்கும் உரிமையில்லை; அஹிம்சை முறையில்தான் மனிதர்களுடைய விவகாரங்கள் நடைபெற வேண்டும். இந்த மாதிரியான கருத்துக்களே மேற்படி வெளியீடுகளில் காணப்பட்டன. இந்த குவேக்கர்கள், தங்கள் கொள்கைக்காக, எல்லாவித துன்பங்களையும் புன்சிரிப்போடு ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

குவேக்கர் கோஷ்டியைச் சேர்ந்த வில்லியம் பென் [1] என்பவன், 1694-ம் வருஷம் சமாதான திட்டமொன்றைத் தயாரித்து வெளியிட்டான். இதில், சமாதானத்தினால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளையெல்லாம் விளக்கிச் சொல்லியிருந்தான். இந்தச் சமாதானத்தை எப்படி நிலைநாட்டுவது? ஐரோப்பாவிலுள்ள அரசர்கள் பலரும் சேர்ந்து சர்வதேச ஸ்தாபனம் ஒன்றை நிறுவவேண்டும்; இதில் தொண்ணூறு பிரதிநிதிகள் இருக்கவேண்டும்; இவர்கள் வருஷத்திற்கொருமுறை கூடி, ஒரு தேசத்திற்கும் மற்றொரு

1 **William Penn** *1644—1718.* அமெரிக்காவிலுள்ள பென்சில்வேனியா மாகாணத்தைத் தன் தகப்பனார் தளபதி பென் பெயரால் ஸ்தாபித்தவன். தளபதி பென், ஜமைக்கா தீவைக் கண்டுபிடித்தவன்.

தேசத்திற்கும் ஏற்படக்கூடிய மனஸ்தாபங்களைச் சமரஸ முறையிலேயே தீர்த்துக் கொள்ளுமாறு செய்ய வேண்டும். இதுதான் இவனுடைய திட்டத்தின் சாரம்.

இந்தத் திட்டத்தை இவன், தான் ஸ்தாபித்த பென்சில்வேனியா பிரதேசத்திலேயே அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவந்தான். இந்தப் பிரதேசத்தில் பூர்விக காலந்தொட்டு வசித்துக் கொண்டிருந்த சுதேசிகளுடன் இவன், 1682-ம் வருஷம் செய்து கொண்ட ஓர் உடன்படிக்கையின் மூலம், உலகத்திலேயே முதன்முதலாக ஆயுதபலத்தைத் துணையாகக் கொள்ளாத ஓர் அரசாங்கத்தை ஸ்தாபித்தான். சுதேசிகளைப்பார்த்து இவன் கூறினன்:—"நல்லெண்ணமும் நம்பிக்கையுமுடைய அகன்ற பாதையிலேயே நாம் இப்பொழுது சந்திக்கிறோம். நம்மிலே ஒரு தரப்பினருக்குப் பாதகமாக மற்றொரு தரப்பினர் அதிகமான சாதகங்களை யடைய முயற்சி செய்யக் கூடாது. எல்லா விவகாரங்களும் பகிரங்கமாகவும் அன்பு முறையிலுமே நடைபெற வேண்டும். நம்மிரு பிரிவினருக்கும் உள்ள தொடர்பை ஒரு சங்கிலிக்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. ஏனென்றால் அந்தச் சங்கிலி துருப் பிடித்துப் போகலாம். ஆனல் நாமோ ஒரு மனிதனுடைய தேகத்தைப் போன்றவர்களாயிருக்கிறோம்; ஒரே ரத்தமும் சதையும் போன்றவர்களாயிருக்கிறோம்." இந்த அன்பு முறையிலேயே இவன் சுதேசிகளுடன் சகல விவகாரங்களையும் நடத்தினன்; அற்புதமான வெற்றியும் அடைந்தான்.

பென்னின் சமாதான திட்டத்திற்கு எதிரொலி கொடுக்கிற மாதிரி ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில் பல சமாதான சங்கங்கள் தோன்றின; பல திட்டங்கள் வெளியா

யின; பல மகாநாடுகள் கூடின. அமெரிக்காவி லுள்ள நியூயார்க் நகரத்தில் டேவிட் லோ டாட்ஜ் [1] என்பவன், 1815-ம் வருஷம் ஒரு சமாதான சங்கத்தை ஸ்தாபித்தான். இதைத் தொடர்ந்தாற்போல் அமெரிக் காவின் மற்றப் பாகங்களிலும் அநேக சமாதான சங்கங்கள் தோன்றின. ஐரோப்பாவிலும் லண்டன் என்ன, ஜினீவா என்ன, இப்படிப் பல முக்கியமான நகரங்களில் சமாதான சங்கங்கள் ஏற்பட்டு நல்ல வேலை செய்தன. இந்த ஸ்தாபனங்களைத் தோற்று வித்தவர்களிற் பெரும்பாலோர் குவேக்கர்களே என்பதை இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் சமாதான இயக்க சரித்திரத்தில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர் அமெரிக்கர் இருவர். ஒருவன் சார்லஸ் ஸம்னர்; [2] இன்னொருவன் ஜேம்ஸ் ரஸ்ஸல் லவல். [3] இவ்விருவரும் சிறந்த மேதாவிகள்; நாவலர் கள். தங்கள் பேச்சாலும் பாட்டாலும், ஜனங்க ளிடையே சமாதான எண்ணங்களைப் பரப்பி வந் தார்கள்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் ஐரோப்பாவில் பல சமாதான மகா நாடுகள் கூடின. இந்த மகா நாடுகளைக் கூட்டுவிப்பதற்கு முதற் காரணமாயிருந்த வன் எலிஹூ புர்ரிட் [4] என்பவன். இவன் ஒரு கருமான். சுயமாகக் கல்வி கற்று முன்னுக்கு வந்தவன். இவன் உலக சமாதானத்திலே பற்றுள்ளங் கொண்டு அதற்காக அல்லும் பகலும் உழைத்தான். 1842-ம் வருஷத்திலிருந்து 1851-ம் வருஷத்திற்குள்

1 David Low Dodge 1774-1852.
2 Charles Sumner *1811-1874*.
3 James Russel Lowell *1819-1891*.
4 Elihu Burrit *1810-1879*.

ஐரோப்பாவில் மொத்தம் ஐந்து சமாதான மகா நாடுகள் கூடின. இந்த ஐந்தையும் கூட்டி நடத்தியவன் எலிஹூ புர்ரிட்.

வில்லியம் கிரெமார்[1] என்ற ஒருவன். இவன் பிரிட்டிஷ் காமன்ஸ் சபையின் அங்கத்தினன். இவன் 1889-ம் வருஷம் 'சர்வ பார்லிமெண்டரி யூனியன்'[2] என்ற ஒரு ஸ்தாபனத்தைத் தோற்றுவித்து, சர்வ தேசத் தகராறுகளை மத்தியஸ்தத்தின் மூலமே தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற முறைக்கு அடி கோலினான். உலக சமாதானத்தை முன்னிட்டு இவன் உழைத்த உழைப்பைப் பாராட்டுமுகத்தான் இவனுக்கு 1903-ம் வருஷம் நோபல் பரிசு அளிக்கப் பட்டது.

நோபல் பரிசு ஸ்தாபகனான ஆல்ப்ரெட் நோபல்,[3] பிரதியொரு வருஷமும், அந்த வருஷத்தில் உலக சமாதானத்திற்காகச் சொல்லாலோ, செயலாலோ அதிகமாக உழைத்தவர்களுக்குச் சுமார் ஒரு லட்சத்து இருபதினாயிரம் ரூபாய் கொண்ட ஒரு பண முடிப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்று 1896-ம் வருஷம் ஒரு நிதி ஏற்படுத்தி விட்டுப் போனான். இங்ஙனமே அமெரிக்காவில் எட்வின் கின்[4] என்ற ஒரு புஸ்தக வியாபாரி, பாஸ்ட்டன் நகரத்தில் 'உலக சமாதான ஸ்தாபன'[5] மொன்றைத் தோற்றுவித்து அதற்கு மூலதனமாக முப்பது லட்சம் ரூபாய் கொடுத்தான். ஆண்ட்ரூ கார்னிகி[6] என்ற அமெரிக்க கோடீசுவரன், உலகத்தில் சமாதானம் நிலவ வேண்டு

1 William Cremar *1838-1908*.

2 Interparliamentary Union.

3 Alfred Nobel *1833-1896*.

4 Edwin Ginn *1838-1914*.

5 World Peace Foundation.

6 Andrew Carnegie *1835-1919*.

மென்பதற்காக 1911-ம் வருஷம் ஒரு பெருந் தொகையை நன்கொடையாக அளித்தான். இது தவிர ஹேக் நகரத்தில் சமாதான மாளிகையொன்றைக் கட்டிக்கொடுத்தான்.

சமாதான இயக்க சரித்திரத்தில் ஹேக் நகரம் மிகவும் பிரசித்தமானது. இங்கு 1899-ம் வருஷத்திலும் 1907-ம் வருஷத்திலும் இரண்டு சமாதான மகாநாடுகள் கூடின. தேசங்களுக்குள் ஏற்படக்கூடிய மனஸ்தாபங்களைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக ஹேக்கிலேயே ஒரு சாசுவத நீதி ஸ்தலம் ஏற்பட வேண்டுமென்று முதல் மகாநாட்டில் தீர்மானிக்கப் பட்டது. இதன் பிரகாரம் இந்த நீதி ஸ்தலம் 1901-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதத்திலிருந்து, தன் வேலையைத் துவங்கியது. துவங்கினாலென்ன? இந்த நீதி ஸ்தலத்தின் தீர்ப்புக்குக் கட்டுப்பட்டது யார்?

தவிர, தேசங்களின் ஆயுத பலத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதைப் பற்றி மேற்படி இரண்டு மகாநாடுகளிலும் உரத்துப் பேசப்பட்டது. ஆனால் எந்தத் தேசமும் குறைத்துக் கொள்ளவில்லை. சுருக்கயாக, இவ்விரு மகாநாடுகளினாலும் எவ்வித நன்மையும் உண்டாகவில்லை யென்றே சொல்ல வேண்டும். நன்மை ஏற்படாமற் போனதற்குக் காரணம் ஐரோப்பிய வல்லரசுகளாக அப்பொழுதிருந்த பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி ஆகிய மூன்றின் பரஸ்பரப் பொறாமையேயாகும்.

1914-ம் வருஷம் முதல் உலக மகா யுத்தம் தொடங்கியதல்லவா, இதற்குச் சுமார் மூன்று வருஷம் முன்னாடியிருந்து ஐரோப்பாவில், சமாதானத்தைப் பற்றி அதிகமான சொற்பொழிவுகள் நிகழ்ந்தன; உடன்படிக்கைகள் நிறைவேறின. அமெரிக்கா மட்டும் சமாதானத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு

சுமார் இருபது ஒப்பந்தங்களுக்குப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தியது. இவ்வளவெல்லாம் நடைபெற்றும், 1914-ம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் யுத்த நெருப்பு மூண்டே விட்டது.

இந்த யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில்கூட, சமாதான வாதிகள் பலர் தங்கள் பிரசாரத்தை விடாமல் செய்துவந்தார்கள். இங்கிலாந்தில் 1916-ம் வருஷம் 'யுத்த ஒழிப்புச் சங்கம்' ஒன்று தோற்றுவிக்கப் பட்டது; இன்னும் சில ஸ்தாபனங்களும் தோன்றின.

யுத்த ஒழிப்பு இயக்கத்தின் சரித்திரத்தில் கெல்லாக் ஒப்பந்த[1]த்தையும் குறிப்பிடவேண்டும். இது 1928-ம் வருஷம் ஆகஸ்ட்மாதம் 28-ம் தேதி நிறைவேற்றப் பட்டது. ஆரம்பத்தில் இதில் பதினைந்து நாடுகள் கையொப்பமிட்டன. பின்னர் வேறுபல நாடுகளும் கையெழுத்துச் செய்தன. ஆயினும் என்ன பிரயோஜனம்? இதற்குப்பிறகு யுத்த எண்ணங்கள் வளர்ந்தனவே தவிர குறையவில்லை. பிரதியோர் அரசாங்கமும் தனது ஆயுதபலத்தை ரகசியமாகவும் வெளிப்படையாகவும் அதிகரித்துக்கொண்டு வந்தது. 1939-ம் வருஷ மகாயுத்தம்!

இனி சர்வதேசியத் துறைக்கு வருவோம். முதல் உலக மகா யுத்தத்திற்குப் பிறகு சர்வதேச சங்கம் ஏற்பட்டதல்லவா, அதுதான் சர்வ தேசங்களும் சேர்ந்து அமைத்துக்கொண்ட முதலாவது ஸ்தாபனமென்று வாசகர்கள் கருதவேண்டாம். உலகத்திலே எதுவும் புதிதில்லையென்று சொல்வார்கள். சர்வதேச சங்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இது முற்றிலும் உண்மை. சர்வதேச ஸ்தாபனத்தின் ஐரோப்பிய

---

1 Kellogg Pact.

அஸ்திவாரம் சுமார் மூவாயிரத்தைந்நூறு வருஷ ஆழமுடையதா யிருக்கிற தென்ருல், வாசகர்கள் நிச்சயம் ஆச்சரியப்படுவார்கள்.

கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 1497 வருஷங்களுக்கு முந்தி கிரீஸ் தேசத்தில் பன்னிரண்டு ஜாதியினர் தனித் தனியாக வாழ்ந்துகொண் டிருந்தார்கள். இவர்கள் மேற்படி கி. மு. 1497–ம் வருஷத்தில் ஒன்றுகூடி, தங்கள் அனைவருக்கும் பொதுவாயுள்ள விவகாரங் களைப் பைசல் செய்து கொள்வதற்கென்று ஒரு பொதுச் சபையை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். இந் தச் சபையானது, தெர்மாப்பலே கணவாயிலுள்ள அந்த்தேலா [1] என்ற இடத்தில் ஒவ்வொரு வருஷமும் கூடியது. இந்தப் பொதுச் சபையின் உத்திரவுகளை நிறைவேற்ற நிருவாகசபை யொன்று இருந்தது. ஒவ் வொரு ஜாதிக்கும் ஒவ்வொரு பிரதிநிதி விகிதம் இதில் பன்னிரண்டுபேர் அங்கத்தினர்களா யிருந்தார்கள். இவர்கள், ஒருஜாதியினரும் மற்ருெரு ஜாதியினரும் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் பரஸ்பரம் சண்டை போட்டுக் கொள்வதில்லை யென்று பிரதிக்ஞை செய்து கொண்டனர். இந்த ஸ்தாபனம் வரவர விருத்தியடைந்தது. கி. மு. 191–ம் வருஷம் இதில் பதினேழு அங்கத்தினர்கள் இருந்தார்கள். கி. பி. 200–ம் வருஷம்வரை இந்தச் சபை வேலைசெய்து வந்த தாகத் தெரிகிறது.

சர்வதேச ஸ்தாபனமொன்று இருக்கவேண்டு மென்பதைப்பற்றி அறிஞர்பலர் அனேக நூற்ருண்டு களுக்கு முன்னரே சிலதிட்டங்கள் வகுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிருர்கள். இவற்றில் முக்கியமான சில வற்றை இங்குச் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்ட விரும் புகிருேம்.

1 Anthela in the Pass of Thermopylae.

தாந்தே என்ற இத்தாலியக் கவிஞன், தன்னுடைய ஒரு நூலில்,[1] மேற்குக் கிறிஸ்தவ நாடுகள் பலவும் அரசியல் விஷயங்களில் ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கக்கூடிய வகையில் ஒரு திட்டம் வகுத்துச் சொல்லியிருக்கிறான். இவனுடைய காலத்தில் புனித ரோம ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் இத்தலியிலுள்ள சிறு சிறு ராஜ்யங்களுக்கும் அடிக்கடி சண்டைகள் நடைபெற்றுவந்தன. இதை எப்படியாவது நிறுத்தி, சமாதானத்தை நிலைபெறுத்த வேண்டுமென்ற ஆவலினாலேயே இவன் மேற்படி திட்டத்தை வகுத்தான்.

பதினாறுவது நூற்றாண்டிலிருந்து, கிறிஸ்துவ மதத்தில் பிரவேசித்துவிட்ட அனாசாரங்கள் பலவற்றை அகற்ற வேண்டுமென்ற நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சீர்திருத்த இயக்கம் ஐரோப்பா வெங்கணும் பரவத் தொடங்கியது. இதன் காரணமாக கத்தோலிக்கர்களுக்கும் புராட்டெஸ்டெண்டுகளுக்கும் மனஸ்தாபங்கள் ஏற்பட்டன. இவை முற்றி இரு பிரிவினருக்கும் பெரிய சண்டையாக மூண்டது. இது 1618-ம் வருஷம் தொடங்கி 1648-ம் வருஷம் வரை நடைபெற்றது. இதனால் இதற்கு 'முப்பது வருஷ யுத்தம்'[2] என்றுபெயர். விடாமல் நடைபெற்ற இந்த யுத்தத்தின் விளைவாக, ஜனங்களுடைய மனமானது சமாதான திக்கை நோக்கியது. சமாதானத்தை லட்சியமாகக் கொண்ட சர்வதேச ஸ்தாபனம் ஒன்றை அமைக்க வேண்டுவதற்கான திட்டங்கள் பல உருக்கொண்டன இவற்றில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவை மூன்று.

ஐரோப்பாவிலுள்ள எல்லா அரசர்களும், தங்களுடைய தூதர்கள் மூலம் ஒரு நிரந்தர ஸ்தாபன

1 Dante (1265—1321) in De Monarchia.
2 Thirty Years' War

மாக வெனிஸ் நகரத்தில் ஒன்றுகூட வேண்டுமென்றும், ஐரோப்பாவிலுள்ள ஒரு நாட்டிற்கும் மற்றொரு நாட்டுக்கும் ஏற்படக்கூடிய மனஸ்தாபங்களை, மேற்படி தூதர்கள் பரஸ்பரம் நேர்முகமாகப் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் எமரிக் க்ரூஸ் [1] என்பவன் 1623-ம் வருஷம் ஒரு திட்டம் வெளியிட்டான். ஒரு நாட்டுக்கும் மற்றொரு நாட்டுக்கும் யுத்தம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் வியாபாரந்தான் என்றும், இந்த வியாபார முறைகளை ஒழுங்குபடுத்தி விடுவது அவசியமென்றும் இவன் தன் திட்டத்தில் வலியுறுத்தி யிருந்தான்.

ஹ்யூகோ க்ரோஷியஸ்[2] என்பவன், சர்வ தேசங்களும் பொதுவாக அனுசரிக்கக்கூடிய சில சட்ட திட்டங்கள் இருக்க வேண்டுமென்றும், சர்வ தேச பஞ்சாயத்து மூலம் ஒரு தேசத்திற்கும் மற்றொரு தேசத்திற்கும் உண்டாகக்கூடிய மனஸ்தாபங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் ஒரு திட்டம் 1625-ம் வருஷம் தயாரித்தான். ஒழுங்கானதொரு சர்வ தேச சட்டத்தை முதன் முதலாக இயற்றிக் கொடுத்தவன் இந்த க்ரோஷியஸ்தான்.

ஸல்லி [3] என்ற ஒரு பிரெஞ்சு ராஜதந்திரி, ஐரோப்பாவைப் பதினைந்து நாடுகளாகப் பிரித்து, இந்தப் பதினைந்து நாடுகளும் ஒரு சமஷ்டியாகச் சேர வேண்டுமென்று ஒரு திட்டம் போட்டான். இந்தச் சமஷ்டியை எழுபது பேரடங்கிய ஒரு சபை நிருவாகம் செய்ய வேண்டுமென்றும், இந்தச் சபையினரே ஒரு தேசத்திற்கும் மற்றொரு தேசத்திற்கும் ஏற்படுகின்ற மனஸ்தாபங்களைத் தீர்த்து வைப்பார்

1 Emeric Cruce. 2· Hugo Grotius *1583-1645.*
3 Sully *1560-1641*·

களென்றும், இவர்களுடைய தீர்ப்பு, அவசியமானல், பலாத்காரத்தைப் பிரயோகித்து நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமென்றும், அப்படியானல்தான் யுத்தத்தைத் தடுக்க முடியுமென்றும் இவனுடைய திட்டம் கூறியது.

ஸல்லியின் திட்டத்தை விரிவுபடுத்தியும் சிற்சில மாற்றங்களோடும் செயிண்ட் பீரே [1] என்ன, லீப்நிட்ஸ் [2] என்ன, ரூஸ்ஸோ [3] என்ன இவர்களெல்லோரும் சில திட்டங்களை வெளியிட்டார்கள். ஜெரமி பெந்தாம் [4] என்பவன், ஐரோப்பிய நாடுகள், தங்கள் ஆயுத பலத்தைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், சர்வ தேச கோர்ட் ஒன்று நிறுவி அதன் மூலம் எல்லா மனஸ்தாபங்களையும் பைசல் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் ஒரு திட்டம் பிரகடனம் செய்தான்.

ஜெர்மன் தத்துவ ஞானியாகிய இம்மானுயுவல் காண்ட், [5] 1795-ம் வருஷம் "நிரந்தர சமாதானம்" என்ற ஒரு நூலை வெளியிட்டான். யுத்தத்திற்கு முக்கிய காரணம் முடியரசு முறைகள் இருப்பதுதான்; ஆதலின் எல்லா நாடுகளிலும் பொது ஜன ஆட்சி நிறுவப்பட வேண்டும்; எந்த ஒரு ராஜ்யத்திலும் நிரந்தரமாக ஒரு ராணுவம் இருக்கக் கூடாது; எந்த நாடும், வெளி நாடுகளுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகக் கடன் வாங்கக் கூடாது; ஐரோப்பாவிலுள்ள எல்லாச் சுதந்திர நாடுகளும் ஒரு சமஷ்டியாகச் சேரவேணடும்; ஒரு நாட்டின் விவகாரங்களில் மற்ருெரு நாடு பலாத்காரத்தைத் துணையாகக்கொண்டு தலையிடக் கூடாது;

1 Abbe de St. Pierre *1658-1743*. 2 Leibnietz *1646-1716*.
3 Rousseau *1712-1778*. 4 Jeremy Bentham *1748-1832*.
5 Immanuel Kant *1724-1804*

யுத்தத்தின் கொடுமைகளை எவ்வளவு தூரம் குறைக்க வேண்டுமோ அவ்வளவு தூரம் குறைக்க வேண்டும். இந்த மாதிரியான கருத்துக்கள் காண்டின் திட்டத்தில் அடங்கி யிருந்தன.

பத்தொன்பதாவது நூற்றுண்டில் பிரான்சில் பலபுரட்சிகள் நடைபெற்றனவல்லவா, இந்தப்புரட்சிகள்தான் ஐரோப்பாவின் சமாதானத்தைக் குலைத்து விடுகின்றன என்ற கருத்துடன், லார்ட் காஸல்ரே [1] யினுடைய முயற்சியின் பேரில் "ஐரோப்பிய இணக்கம்"[2] ஒன்றுஏற்பட்டது. இந்தஇணக்கத்தில் பிரான்ஸ் மட்டும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. ஐரோப்பாவின் பொதுவான அமைதிக்கு எந்த ஒரு நாடேனும் பங்கம் விளைவிக்குமாயின் அந்த நாட்டின் மீது தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்க, மேற்படி "ஐரோப்பிய இணக்கம்" அடிக்கடி கூட வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. இந்த இணக்கம் 1815-ம் வருஷத்திலிருந்து 1913-ம் வருஷம் வரை உயிரோடிருந்ததென்றே சொல்ல வேண்டும். இதன் மூலமாகச் சில தகராறுகளும் தீர்க்கப்பட்டன.

மேற்படி "ஐரோப்பிய இணக்க"த்தின் ஜீவிய காலத்தில், அதாவது 1815-ம் வருஷத்திலிருந்து 1913-ம் வருஷம் வரையுள்ள இடைப்பட்ட சுமார் நூறு வருஷகாலத்தில், சர்வ தேச ஸ்தாபனமொன்று ஏற்பட வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்திப் பல திட்டங்கள் வெளியாயின. வில்லியம் லாட் [3] என்ற ஓர் அமெரிக்கன், எல்லாக் கிறிஸ்துவ நாடுகளின் தூதர்களும் ஒரு மகாநாட்டில் கூடி சர்வ தேச விவகாரங்களைப் பைசல் செய்துகொள்ள வேண்டு

1 Lord Castlereagh *1769-1822*. 2 Concert of Europe.
3 William Ladd *1778-1841*.

மென்றும், சர்வ தேச நீதி ஸ்தலமொன்று நிறுவப்பட வேண்டுமென்றும் ஒரு திட்டம் வெளியிட்டான். ஜேம்ஸ் மில்லும்[1] அவனுடைய பிரபல குமாரனுகிய ஜான் ஸ்ட்டுவர்ட் மில்லும்,[2] சர்வ தேச பஞ்சாயத்து முறையை ஆதரித்துத் திட்டங்கள் வெளியிட்டார்கள். ஒழுங்கான சர்வ தேச நிருவாகம், சர்வ தேச ஒற்றுமை ஆகிய இரண்டையும் முன்னிட்டு ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவும் ஒரு சமஷ்டியாகச் சேரவேண்டுமென்று ப்ளுண்ஷ்லி[3] என்ற ஜெர்மானிய அரசியல் பண்டிதன் ஒரு திட்டம் வகுத்தான். இங்ஙனம் பல அறிஞர்கள் சர்வ தேச சங்கத்திற்கு அடிகோலி வைத்தார்கள். கடைசியாக, 1914–18-ம் வருஷ மகாயுத்தத்தினுல் ஏற்பட்ட புண்களை ஆற்றிக்கொள்ளு முகத்தான் 1920-ம் வருஷம் "சர்வதேச சங்கம்"[4] ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. "சர்வ தேச ஒத்துழைப்பு, சர்வதேச அமைதி, சர்வதேசப் பாதுகாப்பு இவைகளின் அபிவிருத்திக்காகவும், யுத்தத்தில் இறங்கக் கூடாதென்ற நிபந்தனையை ஒப்புக்கொள்ளு முகத்தானும், தேசங்களுக்குள் பகிரங்கமான, நியாயமுள்ள, கௌரவமான உறவு முறைகள் இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகவும், சர்வ தேச சட்டங்களை அனுசரிக்கிற வகையில் எல்லா அரசாங்கங்களின் நட்வடிக்கைகளும் இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகவும், ஒழுங்கான அரசாங்க அமைப்பின் கீழ் வாழும் பிரஜைகளின் விஷயமாக எடுத்துக் கொள்ளப்படும் சகல நடவடிக்கைகளிலும் ஏற்கனவே செய்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிற உடன்படிக்கைகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதற்காகவும்" இந்தச் சர்வதேச சங்கம் காணப்

1 James Mill *1773-1836*. 2 John Stuart Mill *1806-1873*.
3 Bluntschli *1808-1881* 4 League of Nations.

பட்டது. ஆனால் இந்தச் சங்கம் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெற்றது என்பது வாசகர்களுக்கு நன்கு தெரியுமல்லவா? இதனுடைய அடுத்த வாரிசுதான் 1946-ம் வருஷத் தொடக்கத்தில் தோற்றுவிக்கப் பட்ட ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம்.[1]

இருபதாவது நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் உலகத்தில் மொத்தம் 425 சமாதான ஸ்தாபனங்கள் இருந்தன. தேசவாரியாக இவைகளைப் பிரிப்போமானால், டென்மார்க்கில் 94, ஸ்வீடனில் 79, ஜெர்மனியில் 72, பிரிட்டனில் 46, நார்வேயில் 38, ஸ்விட்ஜர் லாந்தில் 26, பிரான்சில் 16, அமெரிக்கா ஐக்கியநாட்டில் 15, இத்தலியில் 13, ஆஸ்திரியாவில் 9, ஹாலந்தில் 9, ஹங்கேரியில் 2, பெல்ஜியத்தில் 1, போர்த்துகலில் 1, ருஷ்யாவில் 1, ஜப்பானிலும் ஆஸ்திரேலியாவிலும் சேர்ந்து 3 ஸ்தாபனங்கள் இருந்தன. 1914-ம் வருஷ யுத்தத் தொடக்கத்தின் போது மொத்தம் 26 நாடுகளில் இந்தச் சமாதான ஸ்தாபனங்கள் பரவியிருந்தன.

ஆயினும் இவைகளால் யுத்தத்தைத் தடுக்க முடியவில்லை. ஏன் என்று வாசகர்கள் கேட்கலாமல்லவா? மேலே சொல்லப்பெற்ற சமாதான திட்டங்கள், ஸ்தாபனங்கள், சர்வதேசஸ்தாபன திட்டங்கள், இயக்கங்கள் ஆகிய யாவும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் ஒற்றுமை அல்லது கிறிஸ்துவ நாடுகளின் ஒற்றுமை ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு எழுந்தன. இவைகளின் திருஷ்டியெல்லாம் ஐரோப்பாவின் எல்லையோடு நின்றுவிட்டது; அதற்குமேல் செல்லவில்லை. தவிர, இவையாவும் அரசியல் விவகாரங்களில் ஒற்றுமையாயிருக்க வேண்டுமென்பதற்காக

1 **United Nations Organization.** இது சம்பந்தமான விவரங்களுக்கு "ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம்" (பி. ஜோ. பி. வெளியீடு) என்ற நூலைப்பார்க்க.

மட்டுமே பாடுபட்டன; மற்ற விவகாரங்களில் இவை சிரத்தை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இதற்குக் காரணம், இவை, தனிமனிதனுடைய வாழ்க்கையையோ ஒரு தேசத்தினுடைய வாழ்க்கையையோ மொத்தமாகப் பாராமல் தனித்தனி அறைகளாகப் பிரித்துப் பார்த்ததுதான். மற்றும், இந்தச் சமாதான இயக்கங்கள், சர்வதேச ஸ்தாபனங்கள் ஆகிய யாவும், ஏகபோக உரிமைச்சக்திகளை எதிர்த்துப் போராடும் பலமுடையனவாயில்லை. இதனால் அந்தச் சக்திகள், இந்தஇயக்கங்களையும் ஸ்தாபனங்களையும் தலையோங்க விடாமல் செய்துவந்தன. இன்னும், இந்த இயக்கங்கள், ஸ்தாபனங்கள் ஆகியன, வெறும் ஏட்டுச் சுரைக்காய்களாக இருந்தனவே தவிர கிரியாம்சையில் ஒன்றையும் செய்யாமலிருந்தன. கடைசியாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சர்வதேச சங்கமானது, ஓரளவு காரியத்தில் இறங்க முற்பட்டதென்பது வாஸ்தவம். ஆனால் முற்பட்ட அளவோடு அதனுடைய முற்போக்கு நின்றுவிட்டது. அதில் அங்கத்தினராகச் சேர்ந்திருந்த வல்லரசுகள், தங்கள் உரிமைகளை ஊர்ஜிதம் செய்துகொள்வதிலும் வலுப்படுத்திக் கொள்வதிலும் கவனஞ் செலுத்தினவே தவிர, தங்களைத் தவிர்த்த மற்றவர்கள் விஷயத்தில் தாங்கள் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறைகளையும் செய்யவேண்டிய கடமைகளையும் மறந்து விட்டன. 1936-ம் வருஷம் இத்தலியின் ஆக்ரமிப்பைக் கண்டித்து எத்தியோப்பியா எழுப்பிய கூக்குரல் சர்வதேச சங்கத்தின் காதில் விழாமலேயே போய்விட்டதென்பதை இங்கு வாசகர்களுக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறோம். அது முதற் கொண்டே அந்தச் சங்கத்தின் தேய்பிறைக் காலம் ஆரம்பித்து விட்டதென்று சொல்லவேண்டும்.

இத்தகைய காரணங்களினுல் மேற்சொன்ன சமாதான இயக்கங்கள், சர்வதேச ஸ்தாபனங்கள் ஆகிய யாவும் தங்கள் நோக்கத்தில் சித்தி பெருமற் போயின. அப்படியானுல் இனிச் செய்யவேண்டுவது யாது? உலக சமாதானத்திற்கு வழியென்ன?

5. சமாதானத்திற்கு வழி

உலகத்திலுள்ள பிரதியொரு ராஜ்யமும், தன்னுடைய ராணுவ பலத்தை, உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கு எவ்வளவு தேவையோ அவ்வளவுக்கு மட்டும் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும், அதற்குமேல் அதிகரித்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று நிர்ணயப்படுத்தி விட்டால், சண்டைகள் ஏற்படுவதற்கு வழியில்லையென்று சிலர் கருதிவந்தார்கள்; இன்னமும் சிலர் இப்படிக் கருதுகிறார்களோ என்னவோ, தெரியாது. இங்ஙனம் கருதுகிறவர்கள் இருப்பார்களானால் இவர்களை, படித்தும் பயன்பெறாதவர்களென்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

ராணுவ பலத்தை வரையறுத்து விடவேண்டுமென்று சொல்கிறவர்களுடைய அடிப்படையான எண்ணம் என்னவென்றால், உலகத்தில் சண்டைகள் உண்டாவதெல்லாம் ஆயுதங்களினால்தான், ஆதலின் அந்த ஆயுதங்களையும், அவைகளை உபயோகப்படுத்துகிற சந்தர்ப்பங்களையும் குறைவுபடுத்தி விட்டால் யுத்தங்கள் ஏற்படுவதற்கு ஏது வில்லாமற் போகிறது என்பதுதான். ஆனால் இந்த எண்ணமே தவறு. ஆயுதங்கள் கண்டுபிடிக்கப்படாத காலத்தில், ஜனங்கள், கையினாலும் காலினாலும் சண்டைபோட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்; கழிகளும் கற்களும் யுத்தக் கருவிகளாக உபயோகிக்கப் பட்டன. ஆயுதங்கள் அதிகப்படியான உபயோகத்தில் இல்லாத காலத்திலும் உலகத்தில் சண்டைகள் நடைபெறவில்லையா? ஜனங்கள் லட்சக்கணக்கில் மடியவில்லையா? எனவே,

ஆயுதங்கள், யுத்தத்திற்குக் காரணமல்ல; அவை யுத்தம் நடைபெறுவதற்கான சாதனங்கள்தான். இந்தச்சாதனங்களின் உபயோகத்தைக் குறைத்துக் கொள்வதினால் யுத்தத்தின் வேகம் குறையலாமென்று சொல்வதிலே அர்த்தமிருக்கிறது; ஆனால் இந்தச் சாதனங்களை உபயோகியாம லிருந்தால் யுத்தமே நின்றுவிடும் என்று சொல்வதிலே அர்த்தமில்லை.

யுத்தத்தின் உற்பத்திஸ்தானம் மனிதர்களுடைய மனந்தான். மனத்திலே எழும் பகைமை, பொறாமை முதலிய மாசுக்களை அப்புறப் படுத்திவிட்டு அவைகளின் ஸ்தானத்தில் பரஸ்பர நல்லெண்ணம், நம்பிக்கை முதலியவைகளை நிலைபெறச் செய்வார்களானால் யுத்தம் தோன்றுவதற்கான காரணங்களே இல்லாமற் போகின்றன; நிலையான சமாதானம் நிலவுவதற்குத் தகுதியான சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது.

ஒரு தேசத்தின் ஆயுத பலத்தை ஒரு வரையறைக்குட்படுத்துவதன் மூலம் உலகத்தில் யுத்தங்கள் ஏற்படுவதைத் தடுக்கலாம் என்ற இந்த எண்ணம் இருக்கிறதே இதனை, ஒரு பிரச்னையாகவே எடுத்துக்கொண்டு ஆதிகாலத்திலிருந்து அநேக அறிஞர்கள் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார்கள்; ராஜதந்திரிகள் பலர் இதனை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வர முயற்சியும் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் யாரும் வெற்றிபெறவே இல்லை. 1921-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் வாஷிங்க்டன் நகரத்தில் கூட்டப் பெற்ற மகாநாடுதான், முதன் முதலாகக் கூட்டப் பெற்ற ஆயுதப் பரிகரண மகாநாடு என்று வாசகர்கள் கருதவேண்டாம். கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 546 வருஷங்களுக்கு முந்தியே சீனா இது விஷயத்தில் சிரத்தை காட்டியிருக்கிறது. ஆயுதங்களின் உபயோகத்தைக் குறைக்கவேண்டு மென்று சீன ராஜதந்திரிகள் சில

திட்டங்கள் வகுத்து அவைகளை நடை முறையில் கொணரப் பிரயத்தனப் பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஆயுதப் பரிகரண விஷயத்திலும் ஆசியாதான் முதன் முதலாக வழிகாட்டியது என்பதை இங்குச் சிறிது பெருமையோடு வாசகர்களுக்குத் தெரியப் படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறோம்.

பழைய சரித்திரம் ஒரு புற மிருக்கட்டும்; சென்ற நூற்றாண்டிலே கூட, அதாவது பத்தொன் பதாவது நூற்றாண்டில், ஐரோப்பாவில் இந்த ஆயுதப் பரிகரணப் பிரச்னை, ராஜ தந்திரிகளுடைய கவனத் தின் முன்னணியில் வந்து நின்றிருக்கிறது. புர்ரிட் என்பவனுடைய முயற்சியின் பேரில் ஐரோப்பா வில் சில சமாதான மகாநாடுகள் கூடின வென்று முன்னே சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா, இந்த மகா நாடுகளில் ஒன்று, 1848-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் இருபதாந் தேதி ப்ரஸ்ஸெல்ஸ் நகரத்தில் கூடியது. ஏழு நாடுகள் இதில் கலந்து கொண்டன; முந்நூறு பிரதிநிதிகள் ஆஜராயிருந்தார்கள். ஆயுதப் பரிகரண விஷயத்தில் பிரிட்டனும் அமெரிக்காவும் வழி காட்டவேண்டு மென்று இந்த மகாநாட்டில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்தத் தீர் மானத்தைப் பற்றி வாதம் நடைபெறுகையில், பெல்ஜிய தேசத்துப் பிரதிநிதி யொருவன், "ஆயுத பலத்தை வரையறுத்துக் கொள்ள வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. பெரிய யுத்த தந்திரி என்று சொல்லப் படுகிறவன் யார்? புத்திசாலியான ஒரு கொலைகாரன் தானே?" என்று படபடத்துக் கூறி, அப் பொழுதைய ஐரோப்பிய மகாஜனங்களுக்கு யுத்தத் தின் மீதிருந்த அருவருப்பை வெளிப்படுத்தினான். ஆயினும் என்ன? 1848-ம் வருஷத்திற்குப் பிறகு ஐரோப்பிய நாடுகள் எந்த அளவுக்குத் தங்கள் ஆயுத

பலத்தைக் குறைத்துக் கொண்டன, பிரிட்டனும் அமெரிக்காவும் எவ்வளவு தூரம் வழிகாட்டின என்பவைகளைப் பற்றி நாம் விஸ்தரித்துச் சொல்ல விரும்பவில்லை. 1849-ம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் பாரிஸ் மாநகரில் கூடிய சமாதான மகாநாட்டில் விக்டர் ஹ்யூகோ [1] என்ற பிரெஞ்சு அறிஞன் பேசுகையில், அந்த வருஷத்திற்கு முந்தின முப்பத்து நான்கு வருஷங்களில், 12,80,00,000 பவுன், ஆயுதங்களுக்காகச் செலவழிக்கப் பட்டிருக்கிற தென்று ஒரு கணக்குப் போட்டுக் காட்டினன். கேவலம் உயிர்க் கொலைக்காகச் செலவழிக்கப் படுகின்ற இந்தச் செலவு நிற்கவேண்டு மென்றும், அப்படி நின்று, யுத்தங்களில் உபயோகப் படுகின்ற பீரங்கிகள், பொருட்காட்சிப் பொருள்களாகும் காலத்தைத்தான் எதிர் பார்ப்பதாகவும், இவன் மேற்படி மகாநாட்டில் கூறினன். ஆனல் ஹ்யூகோ! உன்னுடைய கோரிக்கை, உன் காலத்திலேயே பகற் கனவாகப் போய்விட்டது!

பிரெஞ்சுக் குடியரசின் தலைவனயிருந்த மூன்ருவது நெப்போலியன் [2] என்பவன், சர்வதேச ஆயுதப் பரிகரண மகாநாடு ஒன்று உடனே கூட்டப்பட வேண்டுமென்று ஒரு திட்டம் வெளியிட்டான். இந்தத் திட்டத்தை "கிரேட் பிரிட்டனைத் தவிர மற்ற ஐரோப்பா பூராவும் வரவேற்றது; ஆனல் அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவருகிற விஷயத்தில், ஐரோப்பா முழுவதும் இதனைப் புறக்கணித்து விட்டது."

இங்ஙனம் பலதடவை ஆயுதப்பரிகரண முயற்சிகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. ஆனல் எல்லாம் பேச்சளவோடு நின்று போயினவே தவிர காரியத்தில்

1 Victor Hugo *1802—1885*. 2 Napoleon III. *1808—1873*.

ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. அதற்கு மாருக, ஆயுதப் பரிகரணப் பேச்சுகள் வலுக்க வலுக்க, அந்த விகிதாசாரத்திற்கு, ஆயுதப் பெருக்க முயற்சிகள் அதிகரித்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றன.

1921-ம் வருஷம் வாஷிங்க்டன் நகரத்தில் ஆயுதப் பரிகரணப் பேச்சுகள் தொடங்கப்பட்டனவல்லவா, அதற்குப் பிறகு 1927-ம் வருஷத்திலிருந்து 1930-ம் வருஷம்வரை உலகத்துச் சில முக்கிய வல்லரசுகள் யுத்த தளவாடங்களுக்கு எவ்வளவு பணம் செலவழித்து வந்திருக்கின்றன என்பதைப் பின்வரும் புள்ளி விவரத்தினுல் தெரிந்துகொள்ளலாம்:—

வல்லரசுகளின் பெயர்	1927—28 ரூ.	1928—29 ரூ.	1929—30 ரூ.
அமெரிக்கா (ஐக்கிய நாடுகள்)	1.87,38,00,000	2,05,41,00,000	2,22,30,00,000
கிரேட் பிரிட்டன்	1,71,22,75,200	1,65,43,92, 00	1,64,18,53,800
பிரான்ஸ்	1,38,46,29,000	1,22,37,30,000	1,56,97,20,000
இத்தலி	81,80,70,072	73,22,06,280	70,26,87,960
ஜப்பான்	72,27,09,330	71,710,6 020	74,16,87,960
மொத்தம்	6,51,14,83,602	6.38,14,44,900	6,87,89,49,720

இங்ஙனம் யுத்த தளவாடங்களுக்காகச் செலவழிக்கப்படும் தொகையானது வர்வர அதிகரித்துக்கொண்டு வருவதைப் பார்த்த வல்லரசுகள், மறுபடியும், தங்கள் தங்கள் ஆயுத பலத்தைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற முயற்சியில் இறங்கின. 1932-ம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் மற்ருேர் ஆயுதப் பரிகரணமகாநாடு கூடியது. 1933-ம்வருஷம் அக்டோபர் மாதம் வரையில் இதன் நடவடிக்கைகள் நடைபெற்

றன. கடைசியில் எவ்வித முடிவுக்கும் வராமல் மகாநாடு கலைந்தது. இப்படிக் கலைந்து சரியாக ஆறு வருஷங் கழித்து இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் துவங்கிவிட்டது.

எதற்காக இவ்வளவு தூரம் சொல்கிறேமென்றால், யுத்த தளவாடங்களைக் குறைத்துக்கொண்டு விடுவதனால் மட்டும் யுத்தம் வராமலிராது, சமாதானம் ஏற்பட்டுவிடாது என்பதை வலியுறுத்துவதற்குத் தான்.

யுத்தம் ஏற்படுவதற்குப் பல காரணங்களுண்டு. அந்தக் காரணங்களை அலசி ஆராய்ந்து அகற்றவேண்டும். ஒரு தேசத்தினுடைய அரசியல் தலைவர்கள், நீண்டகாலமாகவே போட்டுவந்திருக்கிறதிட்டங்கள், அனுசரித்து வந்திருக்கிற கொள்கைகள் இவைகளின் விளைவாக யுத்தம் உண்டாகலாம். அல்லது தலைமுறை தலைமுறையாக ஜனங்களிடத்திலே ஊறிப் போயிருக்கிற நம்பிக்கைகள், அந்த நம்பிக்கைகளுக்கு அவர்கள் வைத்திருக்கிற மதிப்பு, அந்த மதிப்பை அடிப்படையாகக்கொண்டு நிலவும் எண்ணப்போக்கு, இவைகளின் காரணமாகவும் யுத்தம் ஏற்படலாம். அல்லது ஜனங்களுக்கு, உள்ளூரவோ வெளிப்படையாகவோ சில ஆசைகள் இருக்கும்; அந்த ஆசைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ள யுத்தத்தில் பிரவேசிக்கலாம். அல்லது, தாங்கள் யாரைச் சத்துருக்களாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ அவர்களைப்பற்றி விபரீதமான சந்தேகங்கொண்டு, அதனால் பயமடைந்து, அந்த பயத்தின் காரணமாக யுத்தத்தில் ஒரு தேசத்தினர் இறங்கலாம். அல்லது ஒரு நாட்டை வெற்றிகொள்வதனால் பெருமை யுண்டு, அந்தப் பெருமை நமக்குக் கிட்டவேண்டுமென்ற எண்ண மேலீட்டினாலோ, ஒரு நாட்டிலுள்ள பொருள்களுக்கு ஆசைப்

பட்டோ, ஒரு நாட்டின்மீது ஆதிக்கஞ் செலுத்த வேண்டுமென்ற, அதிகார ஆசையினுலோ யுத்தம் நிகழலாம். அல்லது தங்களுடைய சொத்து சுதந்திரங் களுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுவிட்டதாக உணர்ந்து அவைகளைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு போரில் தலை யிடலாம். அல்லது ஒரு நாட்டு ஜனங்கள், ஏதோ ஒருவித வெறியினுல் யுத்தத்தில் ஈடுபட வேண்டு மென்று கூக்குரலிடுவார்களானுல், அந்தக் கூக்குர லுக்குச் செவி சாய்க்கு முகத்தான் அந்த நாட்டு அரசாங்கம், யுத்தத்தில் இறங்குகிறது. அல்லது தேசத்திற்குக் கௌரவஹானி ஏற்பட்டு விட்ட தென்று கருதி அதற்குப் பரிகாரந் தேடுகிற வகையில் யுத்தம் மூளுவதுண்டு. அல்லது உள்நாட்டிலே குழப் பங்கள் ஏற்பட்டால் அவைகளைச் சமாளிக்க முடியாத நிலையில், ஜனங்களுடைய கவனத்தை வேறு பக்கம் திருப்புவதற்காக, அந்த நாட்டு அரசாங்கத்தினர், அண்டை அயலிலுள்ள நாடுகளை வலுச் சண்டைக் கிழுப்பதுண்டு. இன்னோரன்ன காரணங்களினுல் யுத்தங்கள் உண்டாகின்றன. இந்தக் காரணங் களை அகற்ற வேண்டுமானுல் ஜனங்களுடைய மனப் பான்மையை மாற்றவேண்டும்.

ஜனங்களுடைய மனப்பான்மையை மாற்றுவது எப்படி?. கல்வியின் மூலமாகத்தான். மனிதனிடத் திலே அடங்கிக் கிடக்கும் மேலான தன்மைகளைக் கல்வி யெடுத்து வெளிக்குக் கொண்டுவருவது எதுவோ அதுதான் கல்வி. இத்தகைய கல்வியையே சிறுவர், சிறுமியர்களுக்குப் புகட்ட வேண்டும்.

சென்ற இரண்டுமூன்று நூற்ருண்டுகளில், கல்வி முறையைப் பொறுத்தமட்டில் உலகத்துப் பலநாடு களிலும் பல சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு வந்திருக் கின்றன. இவைகளினுல் சில நன்மைகள் ஏற்பட்டிருக்

கின்றனவென்பது வாஸ்தவம். ஆனல் இந்தநன்மைகள் அந்தந்த நாட்டுஅளவோடு நின்று விட்டனவே தவிர, உலகப் பொதுவுக்குப் பரவவில்லை. தேசியம் தேவை தான்; தேசியசக்திகள் வளர்ச்சி பெறவேண்டியது தான்; ஆனல் சர்வதேசியத்திற்கு, உலகப்பொதுவுக்கு விரோதமாகவல்ல. சர்வ தேசியத்தைத் தழுவிக் கொண்டிராததேசியம், காற்றில்லாத வீடுமாதிரி. காற்றில்லாத வீடு, வியாதிகள் உண்டாவதற்கு ஏதுவாயிருப்பதுபோல், தனிப்பட்ட தேசியத்தினல் சுய நலம், தான் என்ற மமதை, பிறர் விஷயத்தில் அலட்சியம் ஆகிய சுபாவங்களே ஆக்கம் பெறும். ஓர் அறிஞன் கூறுகிருன் :—"தேசியம் என்கிற இந்த எண்ணம் இருக்கிறதே இது மிகவும் கேவலமானது; சுய நலம் வாய்ந்தது; கிறிஸ்துவத் தன்மையற்றது; முற்போக்கான நாகரிகத்திற்கு முற்றிலும் விரோத மானது. இந்தத் தேசிய எண்ணத்தை வளர்க்கிறவர்கள், இதுவிஷயமாகக் காட்டும் உற்சாகத்தைப்போல் இன்னமும் தீவிரமாகக் காட்டத்தொடங்குவார்களானல், உலக சமாதானத்திற்கு மட்டுமல்ல, எல்லாவித முன்னேற்றத்திற்கும், நல்ல அரசாங்கத்திற்கும் ஆபத்து ஏற்படும். ஆதலின், தேசியத்திற்கு முரண்பாடில்லாத சர்வ தேசிய உணர்ச்சியை உண்டுபண்ணக் கூடிய கல்வி முறை பரவுமாறு செய்யவேண்டும்."

ஆனல் இஃது எப்படி சாத்தியம், தேசியம் அழிந்ததுதானே சர்வ தேசியம் என்று சிலர் கேட்கலாம். இல்லவே இல்லை. தேசியம் உயிர் என்றுல் சர்வ தேசியம் உடல்; தேசியம் வேரென்றுல் சர்வதேசியம் விருட்சம். உயிரும் உடலும், வேரும் விருட்சமும் ஒன்ருயிருப்பது சாத்தியமென்றுல், தேசியமும் சர்வ தேசியமும் ஒன்ருயிருப்பது ஏன் அசாத்தியம்? இது விஷயத்தில் ஆசியா, எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான

வருஷங்களுக்கு முன்னரிருந்தே வழிகாட்டி வந்திருக்கிறது; இன்றும் காந்தியடிகளின் மூலம் வழிகாட்டிக்கொண்டு வருகிறது. உலகத்திலுள்ள சர்வ ஜனங்களும் சௌக்கியமாயிருக்கவேண்டும், உலகமெங்கும் செழித்திருக்க வேண்டும் என்பனபோன்ற கருத்துக்களே, ஆசிய மக்களின் அன்றாடப் பிரார்த்தனையாயிருந்து வந்திருக்கிறது. உலகத்தின் எந்த மூலை முடுக்கில் நல்லது ஒன்று இருக்கிறதென்று தெரிந்தால் அதனை அறியவும், அதனைக் கடைப் பிடிக்கவும் ஆசிய மக்கள் முயன்றிருக்கிறார்கள். அறிவையும் அன்பையும் பரிவர்த்தனை செய்துகொள்கிற விஷயத்தில் அவர்கள், நாடு, மதம், சமூகம் முதலிய எந்தவிதமான வேற்றுமைகளையும் பாராட்டியதே கிடையாது.

"தேசியத்தோடு சர்வ தேசியத்தையும், அஹிம்சையோடு வெற்றியையும் இணைக்கத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிற உலகத்துச் சிறந்த ராஜ தந்திரி" என்று காந்தியடிகளுக்குப் புகழ்மாலை சூட்டுகிறான் ஜார்ஜ் காட்லின்[1] என்ற அறிஞன். தேசியத்தையும் சர்வ தேசியத்தையும் வாழ்க்கையிலே இணைத்து வாழ்ந்து காட்டுகிற ஒரு மகானை நம் கண்முன்னர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறபோது, அந்த இரண்டும் ஒன்றுபடாது, முரண்பட்டு நிற்கும் என்று சொல்வது எப்படிப் பொருந்தும்?

உலக திருஷ்டிகொண்டு போதிக்கப்படுகிற கல்வி முறை இப்படி யிருக்கவேண்டுமென்பதைப் பற்றி அறிஞர்கள் அவ்வப்பொழுது பல யோசனைகளைச் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். இந்த யோசனைகளையெல்லாம் திரட்டிச் சாரமாகச் சொல்லவேண்டுமானால், இளைஞர்கள் கல்வி பயிலுங் காலத்தில், அவர்

1 George Catlin.

களுக்கு மனச்சோர்வு ஏற்பட்டு அதனால் வாழ்க்கையில் ஒருவித வெறுப்பு அல்லது அசிரத்தை உண்டாகாதிருக்குமாறு செய்யவேண்டும்; சகல விதங்களிலும் வளமுடைய ஒரு சூழ்நிலையில், தான் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதாகப் பிரதியோர் இளைஞனும் உணரவேண்டும்; தன்னுடைய உயிருக்கோ, பொருளுக்கோ, மானத்துக்கோ எவ்வித ஆபத்தும் எப்பொழுதும் ஏற்படாதென்ற ஒரு நம்பிக்கைச் சூழலின் மத்தியில் படிக்கவேண்டும்; எதிலும் ஒரு நிதானம் இருக்குமாறு செய்யவேண்டும்; தன்னம்பிக்கையை வளரச் செய்யவேண்டும்; பரஸ்பர உதவி, பரஸ்பர நம்பிக்கை இவைகளினால்தான் வாழ்க்கை மணம் பெறுகிறதென்ற உண்மையை உணருமாறு செய்ய வேண்டும்; பொதுமை எண்ணத்தை வளர்க்க வேண்டும்; உரிமையைக் காட்டிலும் கடமையிலே பற்றுள்ளங் கொள்ளுமாறு செய்யவேண்டும்; அறிவைக் கூர்மைப்படுத்துவதோடு இருதயத்தையும் விசாலப்படுத்த வேண்டும்; இன்னோரன்ன கருத்துக்களை உலகத்துக் கல்வி நிபுணர்கள் மனத்திலே கொண்டு கல்வி முறையை நிர்மாணஞ் செய்வார்களானால், உலகத்தில் சமாதானம் ஏற்பட வழி பிறக்கும்.

உலக சமாதானம் என்பது என்ன? தனிமனிதனுடைய சமாதானத்தின் விரிவுதானே? இந்தத் தனிமனிதனிடத்தில் போர்த்தன்மைகள் ஏதேனும் இருந்தால் அவைகளை அகற்றி, அவைகளின் ஸ்தானத்தில் சமாதான எண்ணங்கள் நிலைபெறும்படியான ஒரு கல்வித்திட்டத்தையே பிரதியோர் அரசாங்கமும் வகுக்கவேண்டும். அரசாங்கமானது, தன்னுடைய நோக்கத்திற் கிணங்க கல்விமுறையை வகுக்காமல், ஜனங்களை நல்வழிப் படுத்துவதையே நோக்க

மாகக் கொள்ளவேண்டும். அதாவது. கல்விஸ்தாபனங்கள், அரசாங்கத்தின் பிரசார பீடங்களாக இராமல், ஜனங்களுடைய மேலான சுபாவங்களை வளர்க்கும் செழுமண் பூமிகளாயிருக்க வேண்டும். இந்தக் கல்விஸ்தாபனங்களுக்குப் பொருளுதவி செய்வது அரசாங்கத்தின் கடமை. இதைத் தவிர்த்து அந்தஸ்தாபனங்களின் நடைமுறையிலோ, அவைகளின் பாடக்கிரமத்திலோ அரசாங்கம் தலையிடுமானால், அஃது, அதன் அத்துமீறின செயலேயாகும். இங்ஙனம் ஆதரவு கொடுக்கிற அளவோடு அரசாங்கம் நின்றுவிடுமானால், அதற்குமேல் அனாவசியமாகத் தலையிடாதிருக்குமானால், தேசத்தின் இலக்கியம், கலை முதலியன, சுதந்திர கோலந்தாங்கி, வாழையடி வாழையென வளர்ச்சிபெறும். பூர்விக இந்தியாவில், கல்விமுறை இப்படித்தான் அமைந்திருந்தது. கல்விஸ்தாபனங்களின் போஷகர் ஸ்தானத்தில் அரசாங்கம் இருந்ததே தவிர, அவைகளுக்கு வழிகாட்டவோ, அவைகளை வழிநடத்திச் செல்லவோ இல்லை. இதன் விளைவு என்னவென்றால், அரசபீடங்களின் மாற்றத்தினால், சமுதாய ஒழுங்கு எப்படி குலையாமலிருந்ததோ அப்படியே கல்வி முறையும் மாறாமலிருந்தது; தேசத்தின் கலாசாரங்கள் கட்டுக் குலையாமலிருந்தன.

அரசாங்கத்தின் பிரசார பீடங்களாகக் கல்விஸ்தாபனங்கள் இருக்குமானால் அதன் விளைவு என்னவென்பதை இத்தலியிலும் ஜெர்மனியிலும் கண்கூடாகக் கண்டோம். 1923-ம் வருஷம் இத்தலியில், முஸோலினி, அரசாங்க நிருவாகத்தை ஏற்றுக்கொண்டதும், முதன் முதலாகக் கல்வி முறையைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்று சொல்லி, கல்விச்சாலைகளில் பாசிஸக் கொள்கைகளைப் புகுத்தினான்; தேசத்தின் சிறுவர் சிறுமிகளை பாசிஸ்ட்டுகளாக்கினான்; "பசுக்களுக்கும்

பெண்களுக்கும் பிரிட்டிஷாருக்குந்தான் சமாதானம் தேவை'' யென்று சொல்லி சமாதானத்தைப் பரிகசித்தான்; தேசத்தில் போர்க்குணத்தை வளர்த்தான். கடைசியில் என்ன கண்டான்? தானும் அழிந்து, தான் சிருஷ்டித்த பாசிஸ்ட் இத்தலியையும் அழித்துவிட்டான். இதே காரணத்தினால்தான், அதாவது அரசாங்கத்தின் பிரசார பீடங்களாகக் கல்விஸ்தாபனங்களை ஆக்கிவிட்ட காரணத்தினால்தான், ஹிட்லருடைய வாழ்வு, மின்னல் வாழ்வாக, பத்து வருஷத்திற்குள்ளே முடிந்துவிட்டது; அவன் கண்ட நாஜி ஜெர்மனியும், நிரபராதிகளான ஜனங்களின்—ஆம்; லட்சக்கணக்கான ஜனங்களின்—சாபத்தீயிலே வெந்துவிட்டது.

ஆதலின் உலகத்திலுள்ள பிரதியோர் அரசாங்கமும், தன்னுடைய பிரஜைகளுக்கு, யுத்தத்தினால் ஏற்படக்கூடிய கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை நன்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். இதற்கு முதற்படியாக, பள்ளிக்கூடத்துச் சரித்திர பாடபுத்தகங்களைத் திருத்தி எழுதுவிக்கவேண்டும். இங்ஙனம் சரித்திர புத்தகங்கள் திருத்தி எழுதப்பட வேண்டுமென்ற எண்ணம் இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தில் ஐரோப்பாவில் கூடிய சமாதான மகாநாடுகள் பலவற்றிலும் இந்தப் பிரச்னையைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறார்கள் அறிஞர்கள். உதாரணமாக, 1890-ம் வருஷம் ஜூலைமாதம் லண்டனில் கூடிய ஒரு சமாதான மகாநாட்டில், உலகத்திலுள்ள சரித்திராசிரியர்கள் அனைவரும், தங்கள் சரித்திர நூல்களில், யுத்தத்தின் கொடுமைகளையும் அவைகளின் நிஷ்பிரயோஜனத்தையும் வலியுறுத்தி எழுதவேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. சர்வதேச ஐக்கியத்தை வளர்ப்

பதற்காக, சர்வ தேசியப்பத்திரிகையொன்று தொடங்கப்பட வேண்டுமென்று, மேற்படி மகாநாட்டில் மற்றொரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டது. ஆனால் இந்த நல்ல எண்ணங்களெல்லாம் தீர்மான அளவோடு நின்றுவிட்டன; செயல் ரூபமாக வெளிவரவில்லை. இனியேனும், இரண்டாவது உலகமகாயுத்தத்தின் கொடுமைகளை அனுபவித்த பிறகேனும், உலகத்துச் சரித்திராசிரியர்களே, உங்கள் சரித்திர நூல்களை மேற்சொன்ன வகையில் எழுத முற்படுங்கள்.

ஆனால் யுத்தத்தின் கொடுமைகளை வருணித்துக் காட்டுவதோடு நின்றுவிடக் கூடாது; சமாதானத்தினால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். சமாதானத்திற்காகப் பாடுபட்டவர்களுடைய வரலாறுகளை இளைஞர்களின் மனதில் பதிய வைக்க வேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களில் சரித்திர பாடம் போதிக்கும் ஆசிரியர்களே, இந்த விஷயத்தில் உங்கள் பொறுப்பு மகத்தானது; வருங்கால உலக சமாதானக் கோயிலை நிர்மாணிக்கிற திருப்பணி உங்கள் வசம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இங்ஙனம் நூலாசிரியர்கள், போதகாசிரியர்கள் ஆகிய எல்லோரும் சமாதான தேவதையின் மீது தங்கள் பார்வையைச் செலுத்த வேண்டுமானால், முதலில், பிரதியொரு நாட்டு அரசாங்கமும், தன் கவனத்தை மட்டுமல்ல, தன் சக்தியனைத்தையும் சமாதானத்திற்காகச் செலவழிக்க வேண்டும். அதாவது அரசாங்கத்தின் செல்வம், செல்வாக்கு ஆகிய இரண்டும் சமாதான காரியங்களுக்காக மட்டுமே உபயோகப்பட வேண்டும். ஜனங்களுடைய வாழ்க்கை நிலைமையை உயர்த்துதல், சமுதாய ஒற்றுமையை வளர்த்தல், எல்லோரும் கல்வியறிவு பெற வசதிகள் செய்து கொடுத்தல், பிரதி

யொரு நபருக்கும், அவருடைய திறமையை உபயோகிக்கவோ, அப்படி உபயோகித்து, தன் வாழ்க்கைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளவோ சந்தர்ப்பங்கள் இருக்கும்படி செய்தல், பொருள் பலத்தைக் கொண்டு ஒருவரை யொருவர் அடக்கி ஆளாமலிருக்க வகை ஏற்படுத்துதல், இந்த மாதிரியான காரியங்களுக்காகவே அரசாங்கத்தின் செலவினங்கள் இருக்க வேண்டும். இப்படி யெல்லாம் செய்வது, அந்தந்த நாட்டின் நாகரிக பரம்பரையை அனுசரித்ததாகவும், தேசிய வாழ்வை வளம்படுத்துவதாகவும் இருக்க வேண்டுமென்பதோடுகூட, உலக ஒற்றுமையையும், உலக சமாதானத்தையும் நாடுவதாக இருக்க வேண்டும்.

யுத்தமில்லாதிருப்பது மட்டும் சமாதானமல்ல; நல்வாழ்வு நடத்துவதற்கான சந்தர்ப்பங்களை அதிகமாக அளிக்கக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலைதான் சமாதானம். சமாதானத்திற்கு இலக்கணம் சொல்ல வேண்டுமானல், உழைப்பின் பலனை, எவ்வித வெளிக் கட்டுப்பாடுகளுமின்றி, அமைதியாக இருந்து அனுபவிப்பதற்கு ஏதுவாயிருப்பது எதுவோ அதுதான் சமாதானம் என்று சுருக்கமாகச் சொல்லலாம்.

சிலர் நினைக்கிறார்கள், சமாதானமென்பது செயலற்ற ஒரு நிலையென்று. இல்லவே இல்லை. செயல் நிறைந்த ஒரு நிலைதான் சமாதான நிலை. அதில், நல்லதைச் செய்ய வேண்டுமென்கிற துடிதுடிப்பும், மின்சார வேகத்தில் காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டுமென்கிற ஆவலும், பிரதியொரு மனிதனும் சான்றோனாக வாழ வேண்டுமென்கிற சிரத்தையும், சிரம் அற்றுப் போனாலும் சீலம் பிறழக் கூடாது என்கிற உறுதியும் அடங்கியிருக்கின்றன. அங்கு, கோழைத்தனத்திற்கு இடமில்லை; அச்சத்

திற்கு இடமில்லை. இவ்விரண்டும் இல்லாத காரணத்தினுல் அங்கு துரோகம், துவேஷம் முதலிய வியாதிகள் பரவுவதில்லை. அங்கு, சங்கீதத்திற்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறதோ அவ்வளவு முக்கியத்துவம் வீரத்திற்கும் கொடுக்கப்படுகிறது. அங்கு, பணிவுக்கு எவ்வளவு பெருமையுண்டோ அவ்வளவு பெருமை, நிமிர்ந்த நடைக்கும் உண்டு. அங்கு, துறவுக்குள்ள பெருமை வாழ்க்கைக்குமுண்டு. இத்தகைய சமாதான நிலைதான் உலகத்தில் ஏற்பட வேண்டும்.

எந்த நாட்டில் அரசாங்கம் வேருகவும் குடிகள் வேருகவும், எந்த நாட்டில் அரசாங்கத்தின் நலன் வேருகவும் குடிகளின் நலன் வேருகவும் இருக்கிறதோ, அந்த நாட்டில் அடிக்கடி சமாதான பங்கம் ஏற்படுவதைச் சரித்திரத்தில் பரக்கக் காணலாம். அரசாங்கமானது, ஜனங்களுடைய நல் வாழ்வுக்கு, தான் பொறுப்பில்லை யென்று கருதி விடுகிறது. இங்ஙனமே ஜனங்களும், அரசாங்கத்தின் ஸ்திரத்தன்மைக்கு, அதனுடைய நற்பெயருக்குத் தாங்கள் பொறுப்பில்லை யென்று கருதி விடுகிறுர்கள். ஒருவருடைய க்ஷேமத்திலே மற்ருெருவருக்கு அக்கறை ஏற்படுவதில்லை. விளைவு என்ன? ஜனங்கள், அரசாங்திற்கு விரோதமாகச் சூழ்ச்சி செய்கிறுர்கள்; கலகம் விளைவிக்கிறுர்கள். இவைகளுக்குப் பிரதியாக, அரசாங்கமானது, ஜனங்களுக்கு விரோதமாக அடக்கு முறைகளைப் பிரயோகிக்கிறது; சிறைச்சாலைகள் விஸ்தீரணமடைகின்றன; தூக்கு மரங்களுக்கு வேலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. நாட்டில் ஒரே குழப்பம். பொருளுற்பத்தி சுருங்குகிறது; சமுதாய வாழ்வு சீர்குலைகிறது; ஜனங்கள் ஏக்கமடைந்தவர்களாய் தன்னம்பிக்கை இழந்து

விடுகிறார்கள். அமைதிக்கு இடமெங்கே? இந்த நிலை, பெரும்பாலான நாடுகளில் இருக்குமானால், உலகத்தில் பொதுவாக சமாதானத்திற்கு ஹானி உண்டாகிறது.

ஆதலின் பிரதியொரு நாட்டிலும், அந்த நாட்டு மக்களுடைய அரசாங்கமே நடைபெறுமாறு செய்ய வேண்டும். அந்த அரசாங்க அமைப்பு, அந்த நாட்டுக் கலாசாரம், பரம்பரை, நாகரிகம் இவைகளை அனுசரித் தாற்போலவே இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் அந்த ஜனங்களுடைய மேலான தன்மை களெல்லாம் விகாசமடையும். சுதந்திர வாழ்வானது, ஜனங்களிடத்தில் தன்னம்பிக்கையை உண்டுபண்ணு கிறது. தன்னம்பிக்கையுடையவர்கள், மற்றவர் களிடத்தில் அவநம்பிக்கை கொள்வதில்லை. இதனால் ஒரு நாட்டுக்கும் மற்றொரு நாட்டுக்கும் சுமுகமான உறவு முறைகள் ஏற்படுகின்றன. உலகத்துக்குப் பொதுவான ஓர் ஆபத்து ஏற்படுமென்று தெரிந்தால், அதை எல்லா நாட்டாரும் சேர்ந்து சமாளித்துவிட லாம் என்ற நம்பிக்கையும், சமாளிக்க வேண்டு மென்ற உறுதியும் உண்டாகின்றன. அப்படியே உலகத்துக்குப் பொதுவான நன்மைகளைச் செய்யும் விஷயத்தில் எல்லா நாடுகளும் ஒன்று படுகின்றன. அப்படி ஒன்று படுவது, தங்களுக்குத் தாங்களே நன்மை செய்து கொள்கிற மாதிரி, அதாவது தங்க ளுடைய தனிப்பட்ட வாழ்வை, சுதந்திர வாழ்வை, ஊர்ஜிதம் செய்துகொள்கிற மாதிரி என்று ஒவ்வொரு நாடும் உணர்ந்து கொண்டுவிடுமானால், உலகத்தில் சாசுவதமான சமாதானம் நிலவும்.

பல துறைகளில் பயிற்சி பெற்ற பிறகே, பல வருஷ அனுபவத்திற்குப் பிறகே ஒருவன் அரசியலில் பிரவேசிக்க வேண்டுமென்று பிளேட்டோ முதல் அரசியல் அறிஞர் பலரும் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்

கிறார்கள். அரசியலில் ஈடுபடுகிறவர்கள், தம்மைத் தாம் ஆண்டுகொள்ளும் சக்தியுடையவர்களாகவும், தன்னலம் சிறிதும் இல்லாதவர்களாகவும், தூய மனமும் சீல சுபாவமுமுடையவர்களாகவும், எல்லாக் கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகவும், அனைத்திற்கும் மேலாக, அனுபவ ஞானம் நிரம்பப் பெற்றவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். ஆனால், துரதிருஷ்டவசமாக இப்பொழுது உலகத்தில் பெரும்பாலும் எது விஷயத்திலும் பக்குவமில்லாதவர்கள்தான் அரசியலில் பிரவேசித்திருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய அதிகாரப் பிடிக்குள்தான் அரசாங்கங்களின் நிருவாகம் நடைபெறுகிறது. யுத்தத்திற்கு விதை தெளிக்கிறவர்களும் இவர்கள் தான்; சமாதான மகாநாட்டில் மேஜையைச்சுற்றி அமர்கிறவர்களும் இவர்கள்தான். இவர்களால் உலகத்தில் எப்படி சாசுவதமான சமாதானத்தை உண்டுபண்ண முடியும்?

இத்தகைய அரசியல் வாதிகள் தீர்க்கதிருஷ்டியுடையவர்களா யிருப்பார்களென்று எதிர் பார்க்க முடியாது. ஆனால் சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு தீர்க்க திருஷ்டி வேண்டும். நிகழ்காலத்திலே எழும் பிரச்னைகளை மட்டுமே பரிசீலனை செய்து அவைகளுக்கு ஒரு பரிகாரம் கண்டுவிட்டால் மட்டும் சமாதானம் ஏற்பட்டு விடாது. எதிர்காலத்திலே இன்னது இன்னது இப்படி இப்படி நடை பெறக்கூடும் என்பதை ஊகத்தினாலே உணர்ந்தும், முந்திய அனுபவத்தினாலே அறிந்தும், அதற்கான வகையில் நிகழ் காலத்தில் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். இதைச் செய்யக் கூடியவர்கள் அரசியல் ஞானிகளே தவிர வெறும் அரசியல் வாதிகளல்லர். "அரசியல் வாதிகள், ஆறு மாதத்திற்கு அப்பால் என்ன நடைபெறப் போகிறதென்பதைத் தெரிந்து கொள்கிற

விஷயத்தில் கண்மூடிகளா யிருக்கிறார்கள்" என்கிறான் ஓர் அறிஞன். உண்மையான வாசகம் இது. வார்சேல் சமாதான மகாநாட்டில் வெறும் அரசியல் வாதிகள் மட்டும் அமர்ந்து சமாதான ஒப்பந்தத்தைத் தயாரித்து ஜெர்மனியிடமிருந்து கையெழுத்து வாங்கி விட்டதனால்தான், அப்படி வாங்கினால் நிகழக் கூடிய விளைவுகள் என்னவென்பதை அறியும் சக்தி, தீர்க்க திருஷ்டி அவர்களுக்கு இல்லாமலிருந்ததால்தான், இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் மூண்டது. முதல் உலக மகாயுத்தத்தின் முடிவிலேயே, இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்திற்கு அஸ்திவாரக் கல் நாட்டப் பட்டு விட்டது. அந்த வார்சேல் சமாதான மகாநாட்டில் ஒரு காந்தியோ, ஒரு லெனினோ கலந்து கொண்டிருந்தால், இந்த விபரீதங்கள் நிகழ்ந்திருக்குமா?

சாதாரணமாக அரசியல்வாதிகள், ஒரு நாட்டின் பொருள் உற்பத்தி, செல்வநிலைமை, ஆயுதபலம் முதலியவற்றை நன்கு தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்; அவைகளினால் மற்றநாடுகளுக்கு உண்டாகக் கூடிய சாதக பாதகங்களை ஆராய்ந்து சொல்வதில் நிபுணர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள்—இந்த அரசியல் வாதிகள்— ஒரு நாட்டின் மனிதர்களைத்தான் தெரிந்து கொள்வதில்லை. அவர்களுடைய சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள், அரசியல் முறைகள் முதலியவைகள் இந்த அரசியல் வாதிகளுக்குச் சரியாகப் புரிவதில்லை; புரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆவலும் இவர்களுக்கு ஏற்படுவதில்லை. இதனால் பிற நாட்டாரைப் பற்றி இவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற அறிவெல்லாம் மேற்போக்கான அறிவே தவிர ஆழ்ந்த அறிவாகாது. இந்தமேற்போக்கான அறிவைக்கொண்டு, இவர்கள் மற்ற

நாட்டாரைப் பற்றி ஓர் அபிப்பிராயங்கொண்டு விடு கிறார்கள்; இவர்களை எப்படி நடத்த வேண்டும் அல்லது அவர்கள் விஷயத்தில் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பற்றி ஒரு முடிவு கட்டி விடுகிறார்கள். விளைவது தீமையே தவிர நன்மையில்லை.

சமாதான பங்கம் ஏற்படுவதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம், ஒரு நாட்டாரை மற்றொரு நாட்டார் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாதிருப்பதுதான். தெரிந்து கொள்வது சிறிது கடினமே. ஆனால் கடினமான முயற்சிக்குப் பிறகுதானே நிலையான ஒரு நன்மை உண்டாகும்? ஒரே இனத்தினர், ஒரே மதத்தினர் என்று சொல்லக் கூடிய ஐரிஷ்காரரும் பிரிட்டிஷ் காரரும் கூட, ஒருவரை யொருவர் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாத காரணத்தினால்தானே, வருஷக்கணக்கில் போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள்? ஐர்லாந்தின் சுதந் திரப் போராட்டச் சரித்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்த் தால் இந்த உண்மை விளங்கும். இப்பொழுது கூட், இரண்டு மகா யுத்தங்களில் ஒத்துழைத்த பிறகு கூட, அமெரிக்கர்களும் பிரிட்டிஷாரும் பரஸ்பரம் ஒருவரை யொருவர் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்களா வென்பது சந்தேகமான கேள்வியாயிருக்கிறது. இங்ஙனம ஒரு நாட்டாரை மற்றொரு நாட்டார் புரிந்து கொள்ளாமையினால் வீண் மனஸ்தாபங்கள் ஏற் படுகின்றன. இவைகள் ஏற்படாமல் இருப்பதற்கு வழி தேடவேண்டும். ஒருவரை யொருவர் அறிந்து கொள்ள வசதிகள் செய்ய வேண்டும். அதாவது, ஒவ்வொரு நாட்டிலும், மற்ற நாடுகளின் இலக்கியங் கள், கலைகள் முதலியவற்றை அறிமுகப் படுத்தக் கூடிய ஸ்தாபனங்கள் நிறுவவேண்டும்; அவை களுக்கு அந்தந்த நாட்டு அரசாங்கமும் ஆதரவு

அளிக்க வேண்டும். இதனால் ஓர் அரசாங்கத்திற்கும் மற்றோர் அரசாங்கத்திற்கும் நல்லுறவு ஏற்படுவதோடு, ஒரு நாட்டு மக்களுக்கும் மற்றொரு நாட்டு மக்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டாகிறது. ஒருவரை யொருவர் நன்கு தெரிந்து கொள்கிறார்கள். தப்பபிப்பிராயங்கள் ஏதேனும் இருந்தால் அவை அகல்கின்றன.

அரசியல் ஞானிகள் என்று மேலே சொன்னோமே, அவர்கள் யாரோ தனிப்பட்ட பெயர் வழிகள், அவர்களைக் காண்பதோ நெருங்குவதோ அரிது என்று வாசகர்கள் கருதவேண்டாம். அவர்கள் நம்மைப் போன்றவர்கள்தான்; நம் மத்தியிலே தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள், கட்சி அரசியலில் தங்களைச் சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்வதில்லை; கட்சி விவகாரங்களைக் கச்சை கட்டிக்கொண்டு பேசுவதில்லை. தேசத்திற்குப் பொதுவான அரசியலில் தலையிட்டுத் தங்களாலியன்ற தொண்டை, ஆரவாரமில்லாமல் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்கள், தேசவரம்பு, பாஷை வரம்பு இவைகளைக்கடந்தவர்கள்; எல்லா நாட்டினராலும் சிறப்பிக்கப்படுகின்றவர்கள். அவர்களுடைய ஆழ்ந்த அறிவு, பரந்த மனம், அநுதாப உணர்ச்சி ஆகிய இவை எங்குமே வரவேற்கப்படுகின்றன.

இத்தகையவர்களை அரசியல் ஞானிகளென்று அழைப்பது, உலக விவகாரங்களில் சம்பந்தப் படாமல் ஒதுங்கி யிருக்கிற ஒரு சிலரைக் குறிப்பதுபோல இருக்கிற தென்று வாசகர்கள் கருதுவார்களானால், இவர்களை ராஜ தந்திரிகள் என்று அழைக்க நாம் சித்தமா யிருக்கிறோம். எந்தப் பெயரிட்டழைத்தால் என்ன? அந்தப் பெயர்களுக்குரியவர்கள் ஒருவர் தான்; அதாவது நல்ல ஒரு சிலர்தான்.

ப்ளூட்டார்க் என்ற கிரேக்க சரித்திராசிரியன் கூறுகிற மாதிரி, ராஜ தந்திரி என்பவன், உத்தியோகம் வகிப்பவனல்ல; சட்டசபைகளில் உரத்துப் பேசுகிறவனல்ல; வெளி நாடுகளுக்குத் தூதனுகச் செல்கிறவனல்ல. மற்றும், ராஜ தந்திரமென்பது, குறிப்பிட்ட ஒரு நோக்கத்திற்காக ஆரம்பித்து, அந்த நோக்கம் நிறைவேறியவுடன் முடித்துவிடுகின்ற ஒரு பிரயாணமல்ல; போராட்டமுமல்ல; அப்படியே, குறிப்பிட்ட ஒரு காலம்வரை தாங்கிக்கொண்டிருந்து பிறகு இறக்கிவைக்கிற சுமையுமல்ல. ராஜ தந்திரியென்பவன், எப்பொழுதும் இடைவிடாது உழைக்கின்றவன்; பலாபலன்களை எதிர்பாராமலும், விருப்பு வெறுப்புகளைப் பொருட்படுத்தாமலும், பொறுப்பையோ, பதவியையோ ஏற்று அதைத் திறம்பட நடத்துகிறவன். இப்படியே ராஜ தந்திரமென்பது, அரசியல் சேவையின் மற்றொரு பெயர்; மற்றவர்களுடைய தூண்டுதலோ வேண்டுதலோ இல்லாமல் தானே சுயமாக இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு ஸ்தாபனம்; எவ்வித ஊதியத்தையும் விரும்பாத ஒரு ஸ்தானம்.

ராஜ தந்திரமென்பதற்கு ஒரு மேனாட்டு ஆசிரியன் பின்வருமாறு லட்சணங் கூறுகிறான்:—"உண்மையான ராஜ தந்திரத்திற்கு, பொதுவாக வியாக்கியானஞ் செய்ய வேண்டுமானால், ஒரு நாட்டுக்கும் மற்றொரு நாட்டுக்கும் உள்ள சிநேகத்தைப் பாதுகாத்துவருவதோடு அதை மேலும் மேலும் வளர்த்துக்கொண்டிருப்பது; அப்படியே ஒரு நாட்டின் நியாயமான நலன்களை மற்றொரு நாட்டில் வளர்த்துக் கொடுப்பது. இந்த நலன்களில் எவை எவை நியாயமானவை, எவை எவை நியாயத்திற்குப் புறம்பானவை யென்பதைப் பாகுபடுத்திக் காண்கிற விஷயத்தில்

ஒரு ராஜ தந்திரி மிகவும் கவனமாக இருக்கவேண்டும். இரண்டு நாடுகளுக்கும் சாதகமாயிருப்பவை எவையோ அவைதான் நியாயமான நலன்கள்.''

இத்தகைய ராஜ தந்திரிகளை அல்லது அரசியல் ஞானிகளை உலகப் பொதுப் படையான அரசியலில் பிரவேசிக்குமாறு செய்யவேண்டும்; சமாதான மகாநாடுகளில் இவர்களுக்கு முக்கிய ஸ்தானங்கள் அளிக்கவேண்டும்; சர்வ தேசங்களுக்கும் பொது வாகவுள்ள ஸ்தாபனங்களில் இவர்களை, இவர்களுடைய சொந்த ஹோதாவில் அங்கத்தினராகச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இவர்கள் எந்த அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதிகள், எந்த நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் என்ற பிரச்னையே எழுதல் கூடாது. உதாரணமாக காந்தியடிகள் போன்றவர்களை ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனத்தில் அங்கத்தினராகச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுதுதான் உலகத்திலே சாசுவதமான சமாதானம் நிலவுவதற்கு ஏதுவுண்டாகும்.

சமாதானமென்பதை முழுசாக, பூரணமாகப் பார்க்கவேண்டுமே தவிர, கூறு கூறாகப் பிரித்துப் பார்க்கக்கூடாது. எப்படி ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையையோ, ஒரு சமுதாயத்தினுடைய வாழ்க்கையையோ தனித்தனிப் பகுதியாகப் பிரித்துப் பார்க்கக்கூடாதோ அப்படியே சமாதானத்தையும் தனித் தனியாகப் பிரித்துப் பார்க்கக் கூடாது. சமாதானத்தோடுகூடியதுதானே வாழ்க்கை? பூரண சமாதானந்தான் பூரண வாழ்க்கை. அரைகுறையான சமாதானமேற்படும் பட்சத்தில், வாழ்க்கையும் அரைகுறையாக, பயத்திற்கும் ஆபத்திற்குமிடையே ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும்.

தற்போதைய அரசியல் வாதிகள், ஒரு நாட்டுக்கும் மற்றொரு நாட்டுக்கும் இருக்கவேண்டிய தொடர்பை, தனித் தனிக் கூறுகளாகப் பிரித்துப் பார்க்கிறார்களே தவிர, மொத்தமாகப் பார்ப்பதில்லை. இதனால் ஒரு துறையிலே சுமுகமான தொடர்பு இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அதே சமயத்தில் வேறொரு துறையில் பிணக்கு ஏற்பட்டு அது வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. கடைசியில், இந்தப் பிணக்கு வளர வளர மற்றொரு துறையிலிருந்த சுமுகமான தொடர்புக்கு பங்கம் ஏற்பட்டு, இறுதியில் அறவே அற்றுப்போகிறது. விளைவு என்ன? யுத்தம்.

உலக சமாதானம் ஏற்பட வேண்டுமானால் மூன்று முக்கியமான பிரச்னைகளைச் சேர்த்தாற்போல் கவனிக்க வேண்டுமென்று ஆல்பரெட் ஜிம்மெர்ன்[1] என்ற அறிஞன் கூறுகிறான். அதாவது, அரசியல், பொருளாதாரம், தரும நியாயம் ஆகிய இந்த மூன்றினையும் சேர்த்தே பார்க்க வேண்டுமென்பது இவன் கருத்து. ஒரு பிரச்னையை அரசியல் கண்கொண்டு பார்க்கிறபோது சரியென்றும், அதை நிறைவேற்ற வேண்டியது அவசியமென்றும் தென்படலாம். ஆனால் அப்படி நிறைவேற்றுவது பொருளாதாரத்திற்குப் பெரிய பலவீனத்தை உண்டுபண்ணுவதாயிருக்கக்கூடும். இங்ஙனமே, அரசியலுக்கும் பொருளாதாரத்திற்கும் பொருத்தமாயிருப்பது தரும நியாயத்திற்கு விரோதமாயிருக்கலாம். இம்மூன்றில் அரசியலும் பொருளாதாரமும் ஸ்தூலமாகப் பார்க்கப் படக் கூடியவை; தரும நியாயமோ சூட்சுமமாக வுள்ளது. ஆனால் அதற்குத்தான் அதிக சக்தி உண்டு. அதனை அனுசரித்து நடப்பதனால் உண்டாகக் கூடிய சாதகங்களோ, அதனைப் புறக்கணிப்பதனால் உண்டாகக் கூடிய பாதகங்களோ உடனடியாகத் தெரிவ

1 Alfred Zimmern

தில்லை. இதனால்தான் இன்றைய அரசியல் வாதிகள் அதற்கு லேசான மதிப்புக் கொடுத்து, அதனை அலட்சியமாகப் புறக்கணித்து விடுகிறார்கள். ஆனால் அப்படிப் புறக்கணிப்பது, சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு பேராபத்தாக விளைகிறது. ஒருவாறு ஒழுங்குபட்டுப் போன அரசியல் பொருளாதாரப் பிரச்னைகள்கூட அந்த ஆபத்தில் உடைந்துபோய் விடுகின்றன. தீர்க்க திருஷ்டி படைத்த அரசியல் வாதிகள் அல்லது அரசியல் ஞானிகள், சமாதான மகாநாடுகளில் பங்கெடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்வது இதற்குத்தான்.

சர்வதேச ஸ்தாபனமொன்றை ஏற்படுத்தி விடுவதனால் மட்டும் உலக சமாதானம் உண்டாகிவிடாது. உதாரணமாக இப்பொழுது, உலகத்திலுள்ள தேசங்கள் பெரும்பாலானவற்றை அங்கத்தினர்களாகக் கொண்ட ஐக்கிய தேசஸ்தாபனம் இருக்கிறது. 'இந்த ஸ்தாபனத்தைத் தொடங்கிவிட்டோம், இனி, இந்த ஸ்தாபனத்தில் சேர்ந்துள்ள அங்கத்தினர் தேசங்களின் விவகாரங்களைக் கவனிக்கும் வேலையையும் இவைகளுக்கு வழிகாட்டி நடத்திச்செல்லும் வேலையையும், இந்தத் தேசங்கள் பலவும் சேர்ந்த மேற்படி ஸ்தாபனம் செய்துகொண்டு போகும், நமக்கு இனிக் கவலையில்லை, உலகத்தில் இனிச் சண்டைகள் நடைபெறமாட்டா, சமாதானம் தானாக வந்துவிடும்' என்று பிரதியொரு தேசமும் நினைத்துக்கொண்டு சும்மாயிருக்குமானால் உலக சமாதானம் ஏற்பட்டு விடுமா? ஒருகாலும் ஏற்படாது. மறைந்துபோன சர்வதேச சங்கத்தில் சேர்ந்திருந்த அங்கத்தினர் தேசங்கள் யாவும் இதேமாதிரியான மனப்பான்மையைத்தான் கொண்டிருந்தன. இதனால் விளைந்தது என்னவென்பதை நாம் வாசகர்களுக்கு எடுத்துச்

சொல்ல வேண்டியதில்லை, இந்த ஸ்தாபனத்தினல், அதாவது சர்வதேச சங்கத்தினல், சமாதானத்தை நிலைநாட்ட முடியாமற் போனது மட்டுமல்ல, யுத்தத்தைத் தடுக்கவும் முடியவில்லை. 1919–ம் வருஷத்திலிருந்து 1938–ம் வருஷம்வரை உலகத்தில் மொத்தம் பதினன்கு யுத்தங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. ஐக்கிய தேசஸ்தாபனத்திற்கு இஃதொருநல்ல பாடமாயிருக்க வேண்டும்.

ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம் உலக சமாதானத்திற்குப் பாதுகாப்பாளனாக இருக்கவேண்டுமானல், அதில் சேர்ந்துள்ள பிரதியோர் அங்கத்தினர் நாடும், உலக சமாதானத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, தனது உள்நாட்டு விவகாரங்களையும் வெளிநாட்டு விவகாரங்களையும் நடத்தவேண்டும். ஒவ்வொரு நாடும் மற்றொருநாட்டின் சுய நிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்க வேண்டும்; அந்த உரிமைக்காகப் போராடுகிற நாடுகளுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்; அந்த உரிமையை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். இங்ஙனம் உதவிசெய்வது முதலிய காரியங்களை ஐக்கியதேச ஸ்தாபனத்தின் மூலமாகச் செய்யவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்த ஸ்தாபனத்தின் மதிப்பு அதிகப்படும். ஸ்தாபனத்திற்கென்று தனியான மதிப்பு ஏது? அங்கத்தினர்கள் கொடுக்கிற மதிப்புத்தானே? அதுபோல், ஸ்தாபனமானது, தனியாக இருந்து சமாதானத்தை நிலைநாட்ட முடியாது; அதன் அங்கத்தினர் தேசங்கள், தனித்தனியாகவும், சேர்ந்தாற்போலும் சமாதானத்திற்குப் பாடுபட வேண்டும்.

எந்த ஒருதேசம் ஏகாதிபத்திய வலையை வீச முற்படுகிறதோ அந்தத்தேசம் அந்தவலையிலேயே அகப்பட்டுக்கொண்டு அழிந்துபோகிறது. ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முந்தியிருந்து, சரித்திரம்

போதிக்கிற உண்மை இது. கிரேக்க ஏகாதிபத்திய மென்ன, ரோம ஏகாதிபத்தியமென்ன, பாரசீக ஏகாதிபத்தியமென்ன, இவையெல்லாம் அழிந்துபட்டது எதனுல்? ஏகாதிபத்தியப் பேராசை கொண்டதனுல் தான். சரித்திர காலத்திற்குச் செல்வானேன்? சமீபத்தில் நம் கண்முன்னே, இத்தலி, ஜெர்மனி, ஜப்பான் ஏகாதிபத்தியங்கள் அழிந்துபோனதைப் பார்த்தோமல்லவா? எத்தியோப்பாமீது படையெடுத்த காலத்திலிருந்து இத்தலிக்கும், ஜெக்கோஸ்லோவேகியாமீது படையெடுத்த காலத்திலிருந்து ஜெர்மனிக்கும், சீனுவின்மீது படையெடுத்த காலத்திலிருந்து ஜப்பானுக்கும் அழிவுகாலம் ஆரம்பித்து விட்டது. இதில் ஆச்சரிய மென்னவென்ருல், படையெடுத்த மூன்று நாடுகளும் வாழ்விழந்து நிற்கின்றன; படையெடுக்கப்பட்ட மூன்று நாடுகளும் உயிரோடு, மற்ற வல்லரசுகளின் அநுதாபத்திற்கும் ஆதரவுக்கும் உரியனவாய் இருக்கின்றன. "மற்றவர்களை அழிக்க முற்படுகிறவன், தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்கிருன்" என்ற வாசகம், ஏகாதிபத்திய ஆசை கொண்டிருக்கிற தேசங்களுக்கு எவ்வளவு பொருத்தமா யிருக்கிறது? இந்த ஆசைகொள்ளும் தேசங்கள், தாங்கள் அழிந்துபடுவதோடு, உலக சமாதானத்தையும் குலைத்துவிட்டுப் போகின்றன. ஏகாதிபத்திய ஆசையானது விஷவாயுமாதிரி. அது தொலை தூரத்திலுள்ளவர்களையும் பாதிக்கிறது; அதன் விளைவு, ஓரிரண்டு தலைமுறைகள் வரையிலும் இருக்கிறது. எனவே இந்தவாயு எந்த இடத்திலும் பரவாமலும், என், எந்த இடத்திலிருந்தும் உற்பத்தியாகாமலும் பார்த்துக்கொள்வது ஐக்கியதேச ஸ்தாபனத்தின் பொறுப்பாகும்; அதாவது எல்லாத் தேசங்களினுடைய பொறுப்புமாகும்.

பதினெட்டாவது, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டுகளில் மேனாட்டார் ஏகாதிபத்திய கோலந்தாங்கி கீழ்நாட்டில் புரிந்த திருவிளையாடல்கள் மிகவும் கேவலமானவை; பெரிதும் அருவருக்கத் தக்கவை. இங்கே மேனாட்டார் என்று சொல்கிறபோது டச்சுக்காரர், போர்த்துகேசியர், பிரெஞ்சுக்காரர், ருஷ்யர், ஜெர்மானியர், பிரிட்டிஷார், அமெரிக்கர் ஆகிய எல்லோரையும் சேர்த்தே சொல்கிறோம். ஆசிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் இவர்கள் செய்த சூழ்ச்சிகள் தான் எத்தனை? கொள்ளைகொண்ட பொருள்கள் தான் எவ்வளவு? அம்மம்ம! சொல்வதற்கு நா குழறுகிறது; எழுதுவதற்குக் கை கூசுகிறது. இவைகளைத்தொகுத்துத் தனியாக ஒரு சரித்திரம் எழுதப் படவேண்டும். அப்படி எழுதப்படுகின்ற சரித்திரம், மேனாட்டாருடைய ஏகாதிபத்திய வாழ்வுக்கு ஒரு ஞாபகக் கல்லாயிருக்கும்.

மேனாட்டார், பதினேழாவது நூற்றாண்டில், வியாபாரிகளாகவும் வைத்தியர்களாகவும் பாதிரிமார்களாகவும் ஆசியநாடுகளில் பிரவேசித்தனர். பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில், வியாபாரச் சலுகைகள் வேண்டுமென்று கோரி ஆசிய நாடுகளின் அரசசபைகளில் மனுச்செய்து கொண்டனர்; கோரிக்கைகளைப் பெற்றனர்; ஆசிய மக்களின் இருதய விசாலத்தைத் தங்கள் சுயநலத்திற்காக உபயோகப்படுத்திக் கொண்டனர். பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டில், கீழ் நாடுகள் பெரும்பாலனவற்றின்மீதும் தங்கள் அரசியல் ஆதிக்கத்தைத் திணித்துவிட்டனர். பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில், கீழ்நாட்டு அரசவைகளில் மேனாட்டார் மண்டியிட்டுத் தங்கள் கோரிக்கைகளை அடைந்தனர். ஆனால் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டில், மேனாட்டு அரசவைகளில்கீழ்நாட்டார்

மண்டியிட்டுத் தங்கள் குறைகளைத் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது!

பதினெட்டாவது, பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டு களில் மேனாட்டார், தாங்கள் உற்பத்தி செய்த பொருள்களைக் கொண்டு திணிப்பதற்கு ஏற்ற சந்தைக் கூடங்களாக்கிவிட்டனர் கீழ்நாடுகளை. அப்படிக் கொண்டு திணிப்பதற்கு அனுகூலமாயிருக்கும் பொருட்டு, தங்கள் அரசியல் ஆதிக்கத்தையும் ஊர்ஜிதம் செய்துகொண்டனர். இதற்காக மேனாட்டாருக் குள்ளேயே எவ்வளவு போட்டி! எவ்வளவு பொறாமை! இவைகளுக்கெல்லாம் ஆசிய நாடுகளையே போட்டி ஸ்தலங்களாகவும் யுத்த களங்களாகவும் உபயோகித் துக் கொண்டனர். இந்தியாவில் பிரிட்டிஷாருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் போட்டி. ஈரானில் பிரிட்டிஷா ருக்கும் ருஷ்யருக்கும் போட்டி. சிரியா, லெபனன் முதலிய பிரதேசங்களில் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் பிரிட் டிஷாருக்கும் போட்டி. சீனவில் அமெரிக்கருக்கும் பிரிட்டிஷாருக்கும் போட்டி. இந்தப் போட்டா போட்டிகளினல், ஆசிய நாடுகளின் அரசியல் அமைப் புகளும், பொருளாதார ஒழுங்குகளும், சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகளும் சீர்குலைந்து போயின. இவை தவிர, இவைகளுக்குள்ளேயே பரஸ்பர சச்சரவுகள் ஏற் பட்டன. ஆசிய மக்களனைவரும் ஓரினம், ஒரு குலம் என்ற நூற்றாண்டுக் கணக்காக இருந்த எண்ணமா னது உடைந்துபோய், ஒவ்வொரு நாட்டினரும், அதாவது ஆசியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு நாட்டினரும், தங்களை வேற்று வேற்று நாட்டினராகக் கருதிக் கொண்டு ஒருவர்மீது ஒருவர் விரோதங் காட்டினர். ஒரே நாட்டில், தலைமுறை தலைமுறையாகச் சகோதரர் கள்போல் வாழ்ந்துகொண்டு வந்த மக்களுக்குள் ளேயே பிணக்குகள் ஏற்பட்டன. வகுப்புப் பூசல்கள்,

ஜாதிச் சண்டைகள் முதலியன சமுதாய ஒற்றுமையைச் செல்லரித்தன. இவையெல்லாம் அந்நிய ஆதிக்கத்தின் விளைவுகள்.

அந்நிய ஆதிக்கத்தினால் உண்டாகிவரும் விபரீதங்களை ஆசிய மக்கள் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்திலிருந்து மெது மெதுவாக உணரத் தலைப்பட்டனர். தங்களுடைய பழைய சுதந்திர வாழ்வையும், அந்நிய ஆதிக்கத்தினால் ஏற்பட்டிருக்கிற இப்பொழுதைய அடிமை வாழ்வையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தனர். அந்நியர்களுக்கு விரோதமான இயக்கங்கள், ஸ்தாபனங்கள் முதலியன பெருகின. அந்நிய ஆதிக்கத்தின்மீது துவேஷம் வளர்ந்தது. இது திரண்டு, இந்தியாவில்1857-ம் வருஷம், சிப்பாய்க் கலகம் என்று தவறாகச் சொல்லப்படுகின்ற அந்நியர்க்கு விரோதமான புரட்சியாகவும், சீனாவில் 1900-ம் வருஷத்து பாக்ஸர் கலகமாகவும் வெடித்தது. இங்ஙனமே ஆசியாவின் மற்றநாடுகளிலும் அந்நிய ஆதிக்கத்திற்கு விரோதமாகச் சிறு சிறு புரட்சிகள் நடைபெற்றன.

இந்தத் துவேஷ உணர்ச்சியானது, மேலும் மேலும் வளர்ந்து, தானே எரிந்தோ, மற்றவர்களை எரித்துவிட்டோ போகாமல், நல்ல வேளையாக நாளாவட்டத்தில் தேசீய உணர்ச்சியாக உருவெடுத்தது. முதல் உலக மகா யுத்தம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் ஆசியாவின் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இந்தத் தேசீய உணர்ச்சி தலைதூக்கி நின்றது. முதல் மகா யுத்தம் முடிவுற்ற காலத்திற்கும் இரண்டாவது மகா யுத்தம் தொடங்கிய காலத்திற்கும் மத்தியிலுள்ள காலம், பிரதியோர் ஆசிய நாட்டினுடைய தேசீய இயக்கத்தின் பருவகாலம். அழிவு வேலைகளும் ஆக்க வேலைகளும் சேர்ந்தாற்போல் இந்தக்காலத்தில் நடைபெற்றன. தொண்டர்களின் சிறைவாச

மென்ன, தலைவர்களின் தேசப் பிரஷ்டங்களென்ன, அந்நியப் பொருள்களின் பகிஷ்காரங்களென்ன, சுதேசத் தொழில்களின் பெருக்கமென்ன, இவை யெல்லாம் இந்தக் கால சரித்திரத்தின் தனித்தனி அத்தியாயங்களாகும்.

இரண்டாவது உலக மகா யுத்தகாலத்தில், இந்தத் தேசீய உணர்ச்சியானது, எவ்வாற்றானும், யாரை அனுசரித்தாயினும், எந்த முறையைக் கடைப்பிடித் தாயினும், ஏகாதிபத்தியப் பிடிப்பினின்று விடுதலை யடைந்துவிட வேண்டுமென்ற முயற்சியாகப் பரிண மித்தது. இந்தோ-சீனா, மலேயா, பர்மா, பிலிப்பைன் தீவுகள் முதலிய தூர கிழக்கு நாடுகளில், அந்தந்த நாட்டுத் தேசீய வாதிகள், ஜப்பானியர்களுடன் கை குலுக்கியது, அந்நிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விலகி சுதந் திர வாழ்வு நடத்தவேண்டுமென்ற ஆவலினால் செய்த காரியமே தவிர, ஓர் ஆதிக்கத்தை விடுத்து மற்றோர் ஆதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்காகவல்ல. அப்படிச் செய்வது, பிசாசிடமிருந்து விடுபட்டு பாழுங் கிணற் றிலே குதித்தது போலாகுமல்லவா?

இரண்டாவது உலக மகா யுத்தமும் முடிந்து விட்டது. ஆசிய நாடுகளின் மீதிருந்த ஏகாதிபத்தியப் பிடி தளர்ந்துவிட்டது. ஆசியாவின் ஒவ்வொரு நாடும் சுதந்திரக்கொடி தூக்கிவிட்டது. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தேசீய அரசாங்கங்கள், பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கங்கள் அமைந்துவிட்டன. இவை யாவும் ஒன்றுபட்ட ஒரு சமஷ்டியாக, ஒரே குடும்பமாக இப்பொழுது காட்சி யளிக்கின்றன.

ஆசியாவின் ஒற்றுமையை இனி யாரும், எந்த ஏகாதிபத்தியச் சக்தியும் கலைக்கமுடியாது; கலைக்க வும் இனி ஆசியா விடாது. ஏனென்றால், வேற்றுமைப் பட்டு வாழ்ந்ததனால் அஃது எவ்வளவோ வேதனைகளை

அடைந்திருக்கிறது. இந்த அனுபவத்தினல் அது சுய உணர்வு பெற்றுவிட்டது. பெருமை நிறைந்த தனது பூர்விக வாழ்வை, காலத்தோடு இயைபு படுத்தி மீண்டும் வாழ அது தீர்மானித்து விட்டது. ஆசியா வாழ்க!

விழிப்படைந்து விட்ட ஆசியா, ஒற்றுமையான ஆசியா, சுதந்திர ஆசியா, இனி உலகத்தைச் சமாதான பாதையில் அழைத்துக்கொண்டு போகப் போகிறது. அதற்கு — ஆசியாவுக்கு — இந்தியா வழிகாட்டப் போகிறது. இது நிச்சயம்; சத்தியம்.

அனுபந்தம்—1

ஆசிய நாடுகளைப் பற்றிய விவரங்கள்

எண்	நாட்டின் பெயர்	விஸ்தீரணம் சதுரமைல்	ஜனத் தொகை லட்சம்	தலைநகரம்
1	அர்மீனியா	12,000	13	எரிவான்
2	அஸெர்பைஜான்	33,000	30	பாக்கூ
3	ஆப்கனிஸ்தானம்	2,50,000	120	காபூல்
4	இந்தியா	13,44,772	3,300	டெல்லி
5	இந்தோ - சீனு	2,86,000	230	ஹனோய்
6	இந்தோனேஷியா	7,33,296	700	ஜோக்ஜாகர்த்தா
7	இலங்கை	25,332	60	கொழும்பு
8	ஈராக்	1,77,100	48	பாக்தாத்
9	ஈரான்	6,28,000	160	டெஹ்ரன்
10	உஸ்பெக்ஸ்தான்	1,58,000	630	தாஷ்க்கெண்ட்
11	எகிப்து	3,86,198	160	கெய்ரோ
12	காஜக்ஸ்தான்	10,56,000	60	அல்மா - அட்டா
13	கிர்க்கிஜியா	78,000	150	ப்ரூன்ஸே
14	கொரியா	86,000	250	ஸியோல்
15	சிரியா	53,000	280	டமாஸ்க்கஸ்

ஊ	நாட்டின் பெயர்	விஸ்தீரணம் சதுரமைல்	ஜனத் தொகை லட்சம்	தலைநகரம்
16	சீனா	15,32,800	4,500	நான்கிங்
17	சையாம்	2,00,148	150	பாங்காக்
18	சௌதிஅரேபியா	7,00,000	520	மெக்கா
19	ட்ரான்ஸ்ஜார்டன்	34,740	4	அம்மன்
20	தாட்ஜிகிஸ்தான்	55,000	150	ஸ்டாலினபாட்
21	திபேத்து	4,63,320	50	லாஸ்ஸா
22	துருக்கி	2,95,000	190	அங்க்காரா
23	துருக்கி மெனிஸ்தான்	1,87,000	130	அஷ்க்காபாத்
24	நேபாளம்	54,000	560	காட்மண்டு
25	பர்மா	2,61,610	160	ரங்கூன்
26	பாக்கிஸ்தான்	2,36,638	700	கராச்சி
27	பாலஸ்தீனம்	10,429	170	ஜெருசலேம்
28	பிலிப்பைன்தீவுகள்	1,15,600	160	மணிலா
29	பூட்டான்	18,000	3	புனக்கா
30	மலேயா	53,240	55	சிங்கப்பூர்
31	யெமென்	75,000	250	ஸானா
32	லெபனன்	4,000	11	பெய்ரத்
33	வெளிமங்கோலியா	10,00,000	10	உலான்பட்டோர் கோட்டா
34	ஜப்பான்	1,47,201	712	டோக்கியோ
35	ஜார்ஜியா	27,000	35	டைப்ளிஸ்

அனுபந்தம்—2

ஆசியாவின் பொருளுற்பத்தி விவரங்கள்

பொருள்	உலகத்தின் மொத்த உற்பத்தி ஆயிரம் டன்	ஆசியாவின் உற்பத்தி ஆயிரம் டன்	சதவிகிதம்
அரிசி	1,47,100	1,40,500	95.5
பார்லி	50,550	15,800	31.2
கோதுமை	1,78,600	39,000	21.8
சோளம்	1,28,300	16,400	12.8
தேயிலை	800	785	97.5
புகையிலை	3,000	1,320	44.0
கரும்பு சர்க்கரை	20,220	9,410	46.5
எள்ளு	1,500	1,340	89.3
பருத்திவிதை	12,450	3,390	27.2
சணல்விதை	2,520	470	18.6
கொப்பரை	1,866	1,567	84.4
வேர்க்கடலை	8 600	6,700	78.0
பஞ்சு	6,340	1,570	24.7
நிலக்கரி	13,17,300	1,21,000	9.2
இரும்பு	78,500	5,400	6.8
பெட்ரோல்	2,85,123	48,395	17.0
காரீயம்	1,04,300	5,500	5.1
எஃகு	1,35,100	7,250	5.3
ஈயம்	1,715	103	6.0
துத்தநாகம்	1,620	60	3.7
மாங்கனீஸ்	3,025	610	20.0
அலுமினியம்	1,100	55	5.0
தகரம்	189	120	63.4
குரோம்	520	164	31.5
டங்ஸ்ட்டன்	21	14	66.5
ஆண்ட்டிமோனி	41	14	34.1
மைக்கா	8	6	75.0
சிமெண்ட்	85,000	9,000	10.6
ரப்பர்	1,411	1,370	97.1
கெட்டிநார்	493	140	28.5
பக்குவம் பெறாத பட்டு	5,920	5,344	90.2

இந்நூல் எழுதுவதற்குத் துணையாயிருந்த சில நூல்கள்

World Civilization
— Webster and Wesley

Story of Civilization - 2 vols
— Will Durant

Social Thought of the Ancient Civilizations.
— J. O. Hertzler

A Pageant of Asia
— M. Saunders

The Problem of Asia
— Capt. A. T. Mahan

Asia in the Modern World
— H. Venkatasubbiah

Asiatic Asia
— S. K. Datta

Studies in Oriental Social Life
— H. C. Turnbull

World Politics in Modern Civilization.
— H. E. Barnes

The History of Peace
— A. C. F. Beales

The Problem of the 20-th Century
— Lord Davis

The Lost Peace
— Harold Butler

The Gentlemen Talk of Peace
— Wm B. Ziff

The Prospects of Civilization
— Alfred Zimmern

Human Nature, War, and Society
— John Cohen

Etc., Etc.,

பொருட் குறிப்பு

(எண்கள் பக்கத்தைக் குறிப்பவை)